வைர மலர்

ரமணிசந்திரன்

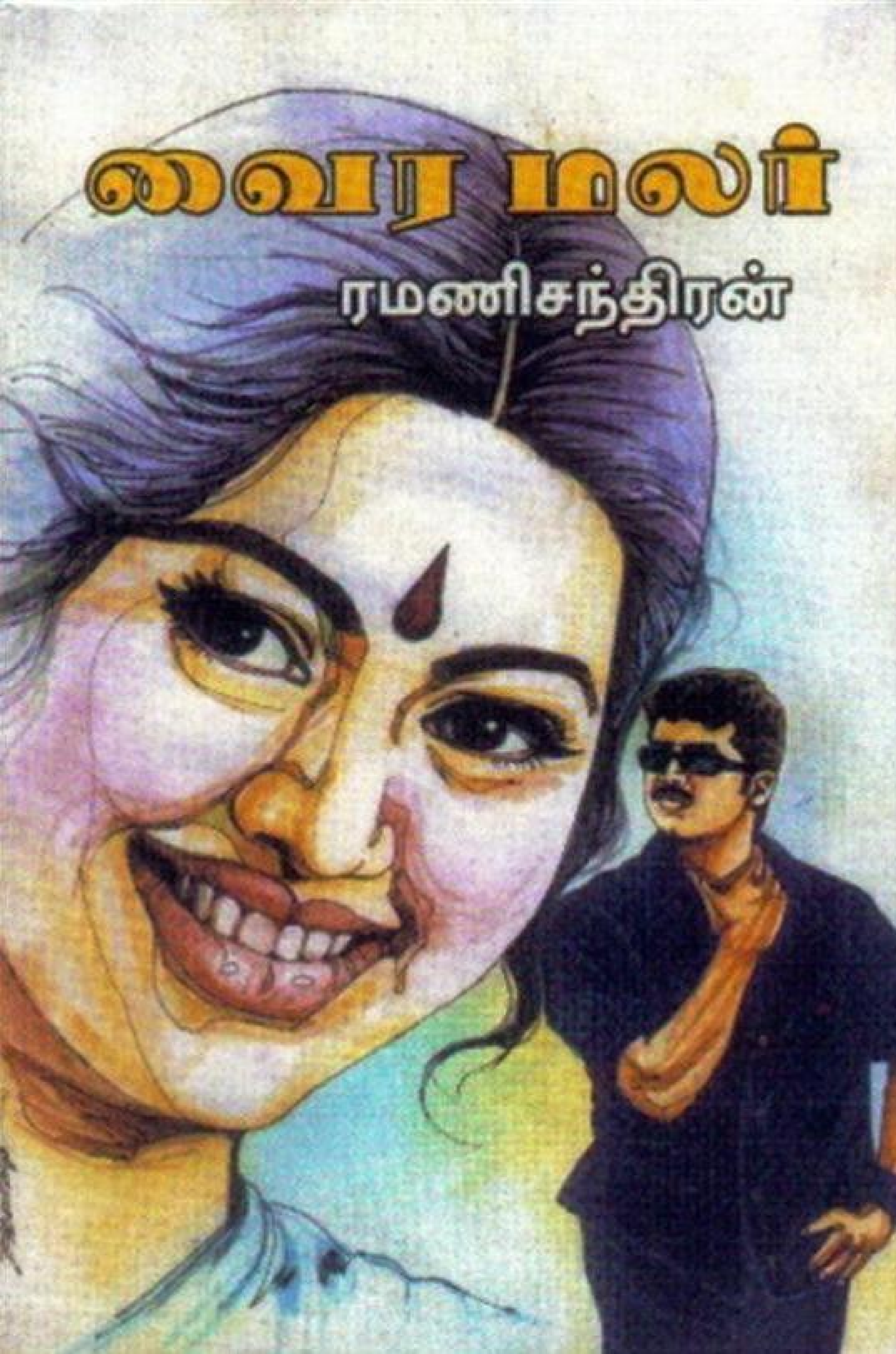

பதிப்புரை

நல்ல நூல்களுக்கு வாசகர்களின் மகத்தான வரவேற்பு கிடைக்கும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு ரமணிசந்திரனின் 'வைர மலர்.'

படிக்கப் படிக்கத் திகட்டவில்லை என வாசகர்கள் சொல்லிக் கேட்க மகிழ்ச்சியாக உள்ளது.

மேலும் மேலும் வாசகர்கள் பெருக இது போன்ற நூல்கள் உதவும் என நம்புகிறோம்.

அருணோதயம் அருணன்

வைர மலர்

1

அன்று நித்திலாவுடைய தாயாரின் பிறந்தநாள்.

வழக்கம் போலவே அன்று காலையிலிருந்தே அவளுக்கு மனது சரியில்லை. ஆனால், வழக்க விரோதமாய் அதே மனநிலை நாள் முழுவதும் தொடர்ந்ததுதான் கஷ்டமாக இருந்தது.

ஒவ்வோர் ஆண்டையும் போலவே, இந்த நல்ல நாளை அம்மாவோடு சேர்ந்து கழிக்க முடியவில்லையே என்ற குறையுடன் விழித்து, வழக்கமான முருகா சரணத்தோடு அம்மாவைக் காப்பாற்றும்படியும் வேண்டிக் கொண்டு படுக்கையை விட்டு எழுந்தாள்.

ஓடோடிச் சென்று பல் துலக்கிக் குளித்துவிட்டு வந்து 'சஷ்டி கவசம்' சொல்லத் தொடங்கியது வரை வழக்கம் போலத்தான் நடந்தது.

தாயார் தங்கத்தின் ஒவ்வொரு பிறந்த நாளின் போதும் இப்படி அதிகாலையில் 'சஷ்டி கவசம்' சொல்வது நித்திலாவின் வழக்கம். வரும் பகலில், அரையிருளில்,

ஏமத்தில் சாமத்தில், எப்போதுமே அன்னையைக் காக்குமாறு கனகவேல் முருகனிடம் கசிந்துருகி வேண்டிக் கொள்ளு வாள். அந்தப் பாடலுக்குரிய நாயகனும் ஆண்டு முழுவதும் அன்னையோடு இருந்து காப்பான் என்று அவளுக்கு ஒரு நம்பிக்கை.

ஆனால், அன்று அந்தப் பாடலைச் சொல்லி முடிக்கு முன் ஆயிரம் இடையூறுகள்!

சும்மா என்றால் சனிக்கிழமைகளில் எட்டு மணி வரை விட்டால் சிலர் பத்து மணி வரை கூட - உறங்குவார்கள். ஆனால், கடைசி ஆண்டு மாணவிகள் பலர் அந்த சனி ஞாயிறில் கொடைக்கானல் செல்வதாகத் திட்டமிட்டிருந் தனர். அதிகாலையில் பயணம் என்று ஏற்பாடு.

நித்திலா சஷ்டி கவசத்தில் காப்பும், வாழ்த்தும் முடித்து முதல் பகுதியைத் தொடங்கியபோதே, அறைத் தோழிகளில் ஒருத்தி சோம்பல் முறித்து. ''ஏய் நித்திதானேடி! மணி என்னப்பா?'' என்று வினவினாள்.

''ஐந்து நாற்பது'' என்று சுருக்கமாக உரைத்துவிட்டு மீண்டும் மனதுள் பாடலைத் தொடர்ந்தாள், நித்திலா.

''ஐந்தே முக்காலா? ஆறரைக்குக் கிளம்ப வேண்டுமே! ஏய், சாந்தி, எழுந்திரப்பா'' என்று அறையைப் பகிர்ந்து கொண்டிருந்த அடுத்தவளையும் எழுப்பினாள், லூசி.

அப்புறம் ஒரே களேபரம் தான்,

எதையும் கவனியாமல் மனதை ஒரு முனைப்படுத்திப் பாடலைத் திரும்பவும் சொல்ல முயன்றாள் நித்திலா.

ஆனால், லூசியின் பற்பசை - கொண்டு போகவேண்டிய பெட்டியுள் மாட்டிக் கொண்டதால் - நித்திலாவிடம் பற்பசை கேட்டாள். இவள் மீண்டும் பாட்டை நிறுத்தி, தன் பசை இருக்கும் இடம் சொல்ல வேண்டியதாயிற்று.

இன்னும் நாலு வரி சொல்லுமுன், சாந்திக்கு சோப்பு தேவைப்பட்டது.

நித்திலாவுக்குத் தன் சோப்பை அடுத்தவர் பயன்படுத் துவது பிடிக்காது. மற்றவர் உபயோகித்த சோப்பை அவளும் தொட மாட்டாள். எனவே, எழுந்து, தன் ஷெல்பில் இருந்து புது சோப்பு ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு, ''இதை நீயே வைத்துக் கொள். திங்கள் கிழமை எனக்குப் புதிது வாங்கித் தந்துவிட வேண்டும்'' என்று கறாராய்ச் சொல்லி விட்டு, மீண்டும் கட்டிலில் அமர்ந்து தொடங்கினாள்.

அதற்குள் தயாராகி வந்த பக்கத்து அறைப்பெண் 'நீயும் வா, நித்திலா. ஜாலியாக இருக்கும்' என்று தொண தொணத் தாள். மேலும் சிலரும் இதில் சேர்ந்து கொள்ளவே இனி முடியாது என்று நித்திலா பாட்டை நிறுத்தும்படி ஆயிற்று.

அமைதியான இறை வணக்கத்தின் அருமை இவர் களுக்கு எங்கே புரியப் போகிறது? ஒருவேளை அவளைப் போல அடிபட்டால் தெரியுமோ?

சளபுளாவென்ற பேச்சும் கேலியும் சிரிப்புமாக எல்லாரும் எட்டுமணி அளவில் ஒரு வழியாகக் கிளம்பிச் சென்ற பிறகு தான் அவளால் மீண்டும் பாட்டைச் சொல்லி முடிக்க முடிந் தது. ஆனால், அந்த அதிகாலை அமைதியும் தூய்மையும் கலைந்து போனது அவள் மனதைப் பாதித்து விட்டது.

மனதை ஒருமுனைப் படுத்தாமல் சஷ்டி கவசம் சொன் னேனே? இறைவன் கேட்டிருப்பானா என்று உள்ளூர ஒரு கலக்கம். மன்னித்துக் கொள் முருகா என்று வேண்டிக் கொண் டாள். சும்மா என்றால் இதில் எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை என்று அடித்துப் பேசுகிறவள்தான். ஆனால் அம்மா என்றால் அவள் மனம் பலவீனப்பட்டு விடும்.

பாடம் எதையும் படிக்கும் மனநிலை இல்லாததால் சும்மா கால் போன போக்கில் இலக்கற்று விடுதியில் சுற்றினாள்.

அந்தக் கல்லூரி விடுதியில் நித்திலா மட்டும்தான் உல்லாசப் பயணம் போகவில்லை என்றில்லை. மற்ற வகுப்பு மாணவியர், பார்வையாளருக்காகக் காத்திருந்தவர்கள் என்று பலர் இருந்தனர்.

அடுத்த மாடியில் ஓர் அறையில் சில மாணவியர், 'பாங்கரா' பயின்று கொண்டிருந்தனர். அனாயாசமாகப் பக்கவாட்டிலும் முன்புறமுமாகத் தொடர்ந்து குட்டிக் கரணங்கள் போட்டுத் தாளம் தவறாமல் அவர்கள் ஆடுவதை வியப்புடன் பார்த்தாள் நித்திலா.

அவர்களுள் ஒருத்தி திடுமென நித்திலாவைப் பார்த்து விட்டு, ''ஏய் நிறுத்துங்களடி'' என்று கத்தினாள். ''என்ன நித்திலா? இது உங்கள் வழியனுப்புக்காகப் பயிற்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறோம். இப்போதே வந்து பார்த்தால் எப்படி?'' என்று எல்லோரும் ஆட்சேபிக்கவும் முறுவலோடு திரும்பிப் போனாள் நித்திலா.

பிரிவு உபசாரம்!

இந்த ஆண்டுடன் படிப்பு முடிகிறது. தேர்வு முடிவு வெளிவந்ததும் நித்திலா ''பி.காம்'' ஆகிவிடுவாள். பிறகு ஒரு வேலையைத் தேடிக் கொண்டு அம்மாவை அந்த வீட்டில் இருந்து வெளிக்கொணர வேண்டும்.

சட்டென அவள் முகம் மலர்ந்தது. அடுத்த ஆண்டு அன்னைக்காக இந்தப் பாடலைச் சொல்லும்போது இடையூறின்றி வீட்டில் இருந்து சொல்லலாம்!

விடுதியில் எல்லாருடனும் நித்திலாவுக்குச் சுமுகமான உறவே இருந்ததால், அங்கங்கே மற்ற பெண்களோடு பேச்சும் சிரிப்புமாக நேரம் போயிற்று.

கால்பந்தாட்டத்தைத் தமிழில் 'கமென்டரி' கொடுக்கிறேன் என்று ஒரு பெண், ''அர்ஜன்டைனா ஆட்டக்காரர் கோழி செய்து விட்டார். அதனால் இப்போது நடுவர் இத்தாலிக்கு ஓர் இலவச உதை கொடுத்தார்'' என்று கூறவும் ஒரே கைதட்டலும் சிரிப்புமாக ஓசை காதைப் பிளந்தது.

அந்த உற்சாகத்தில் முதலில் கல்லூரிப் பியூனின் குரல் யாருக்கும் கேட்கவே இல்லை.

''நித்திலாப் பொண்ணு இங்கே இருக்குதா? பார்க்கிறதுக்கு ஆளு வந்திருக்காங்க'' என்று அவன் மீண்டும் குரலை உயர்த்திக் கத்தவும், நித்திலா திகைத்துத் திரும்பினாள்.

அவளுக்காவது பார்வையாளராவது?

அம்மாவுக்கு இங்கு வந்து பார்க்க ஆற்றல் இல்லை. மற்ற யாருக்கும் அந்த அளவு அக்கறையும் இருந்ததில்லை. இப்போது என்ன திடீரென்று?

யோசித்தவாறே பியூனைப் பின் தொடர்ந்து பார்வையாளர் அறைக்குள் சென்றவள், அங்கே ஆறடிக்கும் சற்று அதிகமான உயரத்துடன், உட்கார மனம் இல்லாதவன் போல ஓர் இறுக்கத்துடன் நின்று கொண்டு இருந்தவனைப் பார்த்ததும் மேலே திகைத்துப் போனாள்.

இவன் எங்கே இங்கே வந்தான்?

முயற்சி செய்து முகம் மாறாமல் காத்தவனுக்கு இவளுக்கு என்னை அடையாளம் தெரியுமா என்ற சந்தேகம் உண்டாயிற்று.

வீட்டு முகவரி என்பது இருவருக்கும் ஒன்றுதான் என்றாலும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் பேசியது அநேகமாக இல்லை எனலாம். அதிலும் கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக அறவே இல்லை.

இருவருமே சிறு வயதிலிருந்தே விடுதியில் தங்கிப் படித்து வந்தனர்.

விடுமுறை நாள்களில் நித்திலா வீடு செல்லும் சமயங்களிலும் கூட அவன் எப்போதும் கிழக்கு நாடுகள், மேற்கு நாடுகள் என்று உல்லாசப் பயணம் போய்விடுவான். அது அவனுடைய தாயாரின் ஏற்பாடு என்பது நித்திலாவின் எண்ணம்.

அவனது படிப்பு முடிந்த பிறகும், தொழிலைப் பார்ப்பதாகச் சொல்லி அவன் வெளியூரில்தான் இருந்தான்.

இடையே ஒரொரு நேரம் - வெகு அபூர்வமான சமயங்களில் கூட அவன் பங்களாவில் இருக்கிறான் என்பது தெரிந்துவிட்டால், அவள் தன் பகுதியைவிட்டுத் தோட்டத்தில் கூடத் தலைகாட்டுவது கிடையாது.

இப்போது அவன் மெய்யாகவே அடையாளம் தெரியாமல் விழித்தான் என்றால், அங்கே கண்காணிப்பதற்காக அமர்ந்திருக்கும் வார்டன் தவறாக நினைத்துக் கொள்ளலாமே என்று எண்ணி, ''அலோ செல்வம்!'' என்று அழைத்தபடி உள்ளே சென்றாள் நித்திலா.

ஆனால், வார்டன் இப்போதும் தப்பாகத்தான் எண்ணிக் கொண்டார். ''விசிட்டிங் கார்டில் கணபதி என்றிருக்கிறது. இவளானால் செல்வம் என்கிறாள்! என்ன மிஸ்டர் இது, பித்தலாட்டம்?'' என்று எள் பொரியத் தொடங்கிவிட்டார்.

இது தென்னை மரத்தில் தேள் கொட்டியதற்காகப் பனை மரத்தில் கட்டிய நெறி!

சில மாதங்கள் முன் விடுதிப் பெண் ஒருத்தி உறவினர் என்று கூறி, ஒருவரோடு வெளியே சென்று, தங்கி, தவறு செய்து, அவனால் மட்டுமின்றி, இயற்கையாலும் வஞ்சிக்கப் பட்டு, விஷயம் வெளியாகி அவளுடைய தந்தை நேரே வந்து முதல்வரையும் விடுதிக் கண்காணிப்பாளரையும் கிழி கிழி என்று கிழித்து விட்டார்.

இதற்கெல்லாம் மதியைவிட மனம்தான் காவல் என்றாலும், பொறுப்பான பதவிகளில் இருப்பவர்கள் அப்படிச் சொல்லிக் கழன்று கொள்ள முடியாது இல்லையா?

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு விடுதியில் ஏகப்பட்ட கெடுபிடி.

அது ஒன்றையும் அறியாத செல்வத்தின் மாநிற முகம் கன்றிக் கறுத்தது.

அவன் சூடாகப் பேசிவிடுமுன் அவசரமாகக் குறுக்கிட்டு ''அதில் எஸ். கணபதி என்று இருக்கிறது மேடம்! இவர் பெயர் செல்வகணபதி. இவரது குடும்பத்தில் ஆண்கள் எல்லாருக்கும் பெயர் கணபதி என்றுதான் முடியும். இவருடைய அப்பாவின் பெயர் சுந்தர கணபதி'' என்று விளக்கம் கூறினாள் நித்திலா. ''என் அட்மிஷன் பைலை வேண்டுமானால் பாருங்கள், கார்டியன் என்று மாமா பெயர் அப்படித்தான் இருக்கும்.''

''ஓகோ! அப்படியா விஷயம்?'' என்றபோதும் வார்டனுடைய மனம் முழுவதாகச் சமாதானம் ஆகவில்லை. தொடர்ந்து, ''எப்படியும் நான் ஒரு 'கால்' போட்டு விவரம் தெரிந்து கொண்ட பிறகுதான் உன்னை இவரோடு அனுப்புவேன். மற்றபடி அனுப்ப மாட்டேன்'' என்றார், கண்டிப்புடன்.

அனுப்புவதா?

நித்திலாவின் நெஞ்சு வேகமாகத் துடித்தது.

இவன் அவளை அழைத்துப் போக வந்தான் என்றால் ''அம்மாவுக்கு என்ன? ஓ.. ஒன்றும் இல்லையே?'' அச்சத்துடன் வினவியபோது அவளுக்குக் குரல் நடுங்கியது.

அவன் பார்வையில் இலேசான இரக்கத்துடன் ''பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை. லேசாக'' என்று சமாதானமாகத் தொடங்கவும் அவள் இடைமறித்தாள்.

''இல்லை. இல்லை. செல்வம்! நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லுங்கள். அப்படி ஒன்றும் இல்லாத, லேசான எதற்காகவும் என்னை அழைத்துப் போக நீங்கள் வர வாய்ப்பில்லை அம்மா.. அம்மா... இருக்கிறார்கள்தானே?'' என்று திகிலுடன் கேட்டாள்.

''சேச்சே! நித்திலா! எங்கே ஓடிவிட்டாய்? அத்தைக்கு மீடியமாக ஓர் 'அட்டாக்' வந்தது. உடனே பார்த்து விட்டதால் ஆபத்து ஒன்றும் இல்லை. இப்போது மருத்துவமனையில் இருக்கிறார்கள். உன்னைப் பார்த்தால் மேலும் தென்பு ஊறும் என்பது அப்பாவின் எண்ணம். நான் தொழிற்சாலைக்காக இந்தப் பக்கம் ஒரு வேலையாக வந்திருந்தேன். அப்படியே வரும்போது உன்னையும் அழைத்து வரச் சொன்னார். விஷயம் அவ்வளவேதான்'' என்று கூறி, லேசாகச் சிரித்தான் செல்வம்.

தன் அச்சத்தையெல்லாம் கண்களில் தேக்கி, அவனை நேராகப் பார்த்து, ''மெய்யாகவே அம்மாவுக்கு ஒன்றும் இல்லையே?'' என்று வினவினாள் நித்திலா.

அரை விநாடி நேரம் தயங்கி, ''ஒன்றும் இல்லை'' என்று உரைத்தான் செல்வம். ''ஆனால், உடனே கிளம்பு. எனக்குச் சென்னையில் அவசரமாய் ஒரு வேலை இருக்கிறது. சீக்கிரமாகக் கிளம்பினால்தான் பிளைட்டுக்குச் சரியாக இருக்கும்'' என்று அவளைத் துரிதப்படுத்தினான்.

''ஊகூம்.. பொறு நித்திலா. உன் கார்டியனுக்கு டெலிபோன் செய்து கேளாமல் உன்னை நான் அனுப்ப முடியாது. டிரங்கால் செலவு உன் கணக்குக்கு வரும். என்ன சொல்கிறாய்?'' என்று கண்டிப்பு குறையாமல் கண்டிப்புடன் வினவினார் வார்டன்.

சம்மதமாகத் தலையை அசைக்கையில் நித்திலாவின் முகத்தில் லேசாகத் திரைபடிந்தது. 'டிரங்கால்' எவ்வளவு ஆகுமோ? இந்தப் படிப்புச் செலவுக்கே குத்துப்படாமல் கிடைப்பது இல்லை!

''கணக்கெல்லாம் எதற்கு? அத்தோடு வெறும் டிரங்கால் போட்டுக் காத்திருக்க நேரமும் இல்லை. எஸ்.டி.டி. இருக்கிறதா அல்லது லைட்னிங்கால் போடுங்கள். பேசி விட்டு சார்ஜ் கேட்டால் எக்ஸ்சேஞ்சில் சொல்லுவார்கள். நான் தந்துவிடுகிறேன். நீ இன்னும் ஏன் நிற்கிறாய், நித்திலா? போய்ச் சீக்கிரமாகத் தயாராகு. சாப்பாடு வழியில் பார்த்துக் கொள்ளலாம்'' என்று அவளை அவசரப்படுத்தி அனுப்பினான் செல்வம்.

அவள் மனதை ஊகித்துச் செலவை அவன் ஏற்றுக் கொண்ட முறையில் செல்வத்திடம் அவள் நன்றி கூற வேண்டும். ஆனால், அவனது பண உதவியை ஏற்க வேண்டிய நிலையில் இருந்ததால் அவமான உணர்வுதான் பெரிதாகத் தோன்றி அவள் முன் முகம் கன்றியது.

ஆனால், ஒருவேளை சென்னையில் அவனுக்கு அவசர வேலை இருப்பதால் அந்த அவசரத்தில் இந்தச் செலவை அலட்சியமாய்க் கருதுகிறானோ?

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக எண்ணியபடி, ஒரு பெரிய பையில் தேவையான துணிமணி, பிரஷ்-பசை என்று எல்லாம் வேகமாக எடுத்து வைத்து 'ஜிப்'பை இழுத்து மூடினாள்.

அந்த அறையை அவளுடன் பகிர்ந்து கொண்டிருந்த மற்ற இருவரும் கொடைக்கானல் சென்றிருக்கவே, அறையைப் பூட்டி, சாவியை அடுத்த அறைத் தோழியிடம் கொடுத்தாள்.

கவலையுடன் கேட்டவர்களுக்கு விவரம் சொன்னாள்.

தாயாருக்கு அபாயம் ஒன்றாக இல்லை என்று தெரிந்ததும், வந்திருப்பவன் மாமா மகன் என்றவுடன் ஒருத்தி, ''அத்தான்.. என்னத்தான்.. அவர் என்னைத்தான்'' என்று கண்ணடித்துச் சிரித்தாள்.

ஒப்புக்காக ஒரு புன்னகை செய்து, விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினாள் நித்திலா.

அவர்கள் கண் மறைந்ததும் அவள் முகத்தில் இருந்த புன்னகை மறைந்து, முகம் கறுத்தது. 'அத்தானாவது பொத்தானாவது' என்று ஆத்திரத்துடன் முகத்தைச் சிலுப்பிக் கொண்டு, பார்வையாளர் அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

2

''அத்தானாவது.. பொத்தானாவது!'' என்று இன்றைக்கு நித்திலா ஆத்திரத்துடன் முகத்தைச் சிலுப்பிக் கொண்டு போனாலும், சிறுவயதில் இருந்தே செல்வத்தை அத்தான் என்று அழைத்துத்தான் அவளுக்குப் பழக்கம் ஒன்றுவிட்ட மாமா மகன்தானே!

ஆனால், அவளுக்கு 12 வயது நடக்கும்போது ஒரு முறை அப்போது ஏதோ ஒரு 'நாடு தழுவிய வேலை நிறுத்த, நேரம்,' செல்வம் வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். தோட்டத்தில் செடிகளில் உலர்ந்த இலை, சருகுகளை நீக்கிக் கொண்டு இருந்தாள் நித்திலா. மாடியிலிருந்து செல்வம் அவனைப் பார்த்ததும், ''ஓ.. நித்திலா! போரடிக்கிறது. சற்று நேரம் 'கேரம்' விளையாடலாம். வருகிறாயா?'' என்று அழைத்தான்.

முன் மாலை நேரத்தில் அவளும் போரடித்துப் போய்த்தான் இந்த வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். விளையாட்டு என்றதும் மகிழ்ச்சியுடன் கையில் இருந்ததைக் குப்பைக் குழியில் போட்டுவிட்டு மாடிக்கு ஓடினாள்.

மொட்டு மலராக மலர்ந்து கொண்டிருந்த பருவம் அவளுக்கு அண்ணாந்து பார்க்கும் உயரத்தில் நெடு நெடுவென்று ஒடிலாகக் கதாநாயகன் மாதிரி இருந்த அத்தான் தன்னை விளையாட அழைத்தான் என்கிற குதூகலம் வேறு. மானாகத் துள்ளிக் குதித்து ஓடி மாடிப்படியில் ஏறக் காலை வைத்தவளைக் கூடத்தில் ஏதோ காகிதத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்த அத்தை - செல்வத்துடைய தாயார் ஆதிலட்சுமி நிறுத்தினாள்.

''இந்தாடி, பெண்ணே! மெல்லத்தான் குதி. குதிக்கிற குதியில் மாடிப்படியை உடைத்து விடுவாய் போலிருக்கிறதே ஆமாம், அப்படி எங்கடி இந்த ஓட்டம்?'' என்று விசாரித்தாள் அத்தைக்காரி.

எப்போதுமே ஆதிலட்சுமியிடம் நித்திலா அதிகம் பேச்சு வைத்துக் கொள்வது இல்லை. இப்போதும், ''அத்தான் விளையாடக் கூப்பிட்டார்'' என்று சுருக்கமாகப் பதில் உரைத்துவிட்டு, மீண்டும் மாடிப்படி ஏறத் திரும்பினாள்.

''யார் வரச் சொன்னது?'' என்று ஒரு மாதிரிக் குரலில் கேட்டாள் அத்தையம்மாள்.

''அ.. அத்தான் தான்'' என்றாள் நித்திலா தயக்கத்துடன்.

''அத்..த்தானா? திமிராடி உனக்கு? ஒரு சமையல்காரி மகளுக்கு என் மகன் அத்தானா? அத்தான் பொத்தான் என்று கொஞ்சிக் குலாவி கோடீசுவரி பிள்ளையை வலை போட்டு வளைத்துப் பிடித்துவிடு என்று உன் அம்மா சொல்லித் தந்தாளா? மானம் கெட்ட பிறவிகள்!''

மெல்ல விரியத் தொடங்கியிருந்த பனிமலரின் மேல் நெருப்புத் தனல் வாரிக் கொட்டப்பட்டது.

அன்றைக்கு வந்த வார்த்தைகளின் பொருள் முழுமையாக நித்திலாவுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், மிகவும்

கேவலமான முறையில் ஆதிலட்சுமி அத்தை தன் தாயாரை அவமதித்து விட்டாள் என்பது மட்டும் நன்றாகப் புரிந்தது.

அத்தனைக்கும் அடிப்படை செல்வத்தை அவள் 'அத்தான்' என்று குறிப்பிட்டதுதான் என்பதும் தெரிந்தது.

அடக்க மாட்டாமல் அழுதபடி, தாயும் தானுமாக வசித்து வந்த தோட்ட வீட்டிற்கு ஓடினாள். அவளுடைய அன்னை வேலை முடிந்து வந்த பிறகும் அவளது விசிப்பு நிற்க வில்லை. பதறிக் கேட்ட தாயிடம் பதில் சொல்லவும் முடிய வில்லை. மறுநாள் அவள் ஆளாகி விடவே, அந்த வாதை யால் மகள் அழுதிருக்கக் கூடும் என்று எண்ணித் தங்கம் சமாதானமுற்றாள்.

ஆனால், அன்றிலிருந்து நித்திலா செல்வத்தை 'அத்தான்' என்று மனதில் கூட நினைத்தது கிடையாது. மற்றவர் களிடமும் அவனைப் பற்றிய பேச்சைத் தவிர்த்தாள்.

நல்ல வேளையாக அவனை நேருக்கு நேர் பார்த்தும் பேசக்கூடிய வாய்ப்பை ஆதிலட்சுமி அம்மாளின் கெட்டிக் காரத்தனம் தடை செய்தது வேறு நித்திலாவுக்கு வசதியா யிற்று.

இன்று இங்கே அவளை அழைத்துச் செல்லச் செல்வம் வந்தது அத்தைக்குத் தெரிந்திராது என்றே நித்திலாவுக்குத் தோன்றியது, ''அப்பா சொன்னார்'' என்றுதானே அவனும் கூறினான்!

அன்றைய வயதிலேயே அத்தையம்மா அந்தப் பேச்சுப் பேசினாளே! இந்த வயதில் இருவருமாகச் சேர்ந்து சென்று நின்றால் அத்தைக்கு எப்படி இருக்கும்?

ஆத்திரத்திலும் அதிர்ச்சியிலுமாக இதயம் நின்று விடும் போலிருந்தது.

'நின்றால் நிற்கட்டும், எனக்கு என் அம்மாதான் முக் கியம்' என்று தலையைச் சிலுப்பிக் கொண்டாள் நித்திலா.

பார்வையாளர் அறைக்கு நித்திலா வந்து சேருமுன், காப்பாளர் நித்திலாவின் மாமாவிடமே பேசி நிம்மதியுற் றிருந்தார். தொலைபேசிச் செலவைச் செல்வத்திடம் வசூல் செய்து விட்ட திருப்தி வேறு.

மிகவும் கனிவான குரலில் தைரியம் சொல்லி நித்தி லாவை அனுப்பி வைத்தார்.

இவர் தைரியம் சொல்லுமுன் இன்னும் கொஞ்சம் தைரியமாக இருந்ததே என்று கலங்கினாள் நித்திலா.

தூரத்தில் நின்று குறும்புடன் கைகாட்டிச் சிரித்த தோழி யரின் முன்னிலையில், அவனோடு காரில் முன்னே அமர்ந்து செல்ல அவளுக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லைதான்.

ஆனால், ஓட்டுநர் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு இயல்பாகக் கை நீட்டிக் கார்க்கதவைத் திறந்துவிட்டவனிடம் இல்லை இல்லை, பின்புறக் கதவைத் திறந்து விடுங்கள். நான் அங்கேதான் உட்காருவேன் என்று சொல்வதும் சரியாகத் தோன்றாததால், அவனது அருகிலேயே அமர்ந்து கொண்டாள் நித்திலா.

ஒரு பெரிய ஓட்டலின் முன்னே காரை நிறுத்தி ஓடி வந்த ஒரு பணியாளரிடம் காரின் சாவியைக் கொடுத்தான் செல்வம்.

''விமான நிலையத்துக்கு டிரைவர் வேணுமில்லையா?'' என்று பணியாள் கேட்கவும், கார் ஓட்டலுக்குச் சொந்த மானது என்று நித்திலா புரிந்து கொண்டாள்.

''இங்கே உணவை முடித்துக் கொண்டு கிளம்பினால் பிளைட்டுக்குச் சரியாக இருக்கும். உன் வார்டன் என்ன

சொன்னார்கள் தெரியுமா? பணம் கட்டியிருப்பதால் நீ அங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டு அப்புறமாய்க் கிளம்புவது சிக்கனமாம். நீ அங்கே சாப்பிடும் நேரம் வரை நான் காத்திருந்து, பிறகு நான் இங்கே உண்பது என்றால் இரு மடங்கு நேரம் வீணாகுமே என்று அவர்கள் யோசிக்கவில்லை பார்.''

இவனால் எப்படி இவ்வளவு எளிதாகப் பேச முடிகிறது என்று உள்ளூர வியந்தபடி உடன் நடந்தாள் நித்திலா.

விமானம் எத்தனை மணிக்கு என்று ஒரு சாதாரணக் கேள்வியைக் கூட அவனிடம் இயல்பாகக் கேட்க அவளால் முடியவில்லை. அதிலும் ஆதிலட்சுமி அத்தையின் நினைவு வந்த பிறகு மன ஒதுக்கம் மேலும் அதிகமாகிப் போயிற்று.

நேரம் விரயம் என்றெல்லாம் செல்வம் ஏன் சொன்னான் என்றே நித்திலாவுக்குப் புரியவில்லை. ஏனென்றால் அங்கே அவன் 'ஆர்டர்' செய்த உணவு அவர்களது மேசைக்கு வந்து சேர வெகு நேரம் ஆயிற்று.

அதுவே வழக்கம்போல, உணவுக்கு ஆர்டர் கொடுத்த பிறகு செல்வம் தன் பாட்டில் எழுந்து சென்று, அங்கே ஒரு புறமாய் அமைந்திருந்த அலங்காரமான கடைகளைப் பார்வையிடத் தொடங்கி விட்டான்.

போகிற போக்கில், ''நீயும் உனக்குப் பிடித்ததாக ஏதாவது இருக்கிறதா என்று பாரேன்'' என்று வேறு சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

நேரமாம்; வீணாகுமாம்! நித்திலா போரடித்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்தாள். இதமான 'ஏசி' குளிரும், அற்புதமான விளக்குச் சரங்களும், அலங்காரமான சுவர்ச் சித்திரங்களும் அவளது கருத்தைக் கவர முயன்று தோற்றன.

அங்கே தாயாருக்கு எப்படி இருக்கிறதோ? பயப்படும் படியாக ஒன்றும் இல்லை என்று செல்வம் கூறிய போதும், அம்மாவின் நோய் பற்றிய விவரங்களும் ஏதும் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறானே!

திடுமென செல்வம் அவளை அழைத்தான்.

அவள் எழுந்து அருகில் சென்றதும் வெள்ளியில் ஃபிலிக்ரி வேலைப்பாட்டுடன் பொடியாகச் சிவப்புக் கற்கள் பதித்திருந்த ஒரு கைச் சங்கிலியைக் காட்டினான்.

''நன்றாக இருக்கிறதா?''

வேலைப்பாடும், அந்தச் சிறு சிவப்புக் கற்களின் ஒளி வீச்சும் மிகவும் அழகாகவே இருந்தன. ஆனால், அதில் தொங்கிய விலைச் சீட்டைப் பார்த்ததும் அவள் பிரமித்தாள் ''ரொம்ப விலை அதிகம்!'' என்றாள் தன்னை அறியாமல்.

செல்வத்தின் விழிகள் கனவில் மிதந்தன. எதையோ கற்பனையில் கண்டு மகிழ்ந்தவன், முறுவல் செய்து, ''பெறும்'' என்றான்.

அதை பில் போடச் சொல்லிவிட்டு, ''நீயும் ஏதாவது வாங்கிக் கொள் நித்திலா'' என்றான் தாராளமாக.

''உங்கள் பெயருக்கு ஏற்றாற்போல முத்தில் பார்க்கிறீர்களா, மேடம்?'' என்று அவசரமாக முத்து நகைகளைக் கடை பரப்பத் தொடங்கினார் கடைக்காரர்.

பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றாள் அவள்.

உணவு வந்து உண்ணும் போதும், பிறகு பயணத்திலும் கூட அவளுள் ஒரு சின்னக் குறுகுறுப்பு.

இந்த நகையை அவன் தாயாருக்காக வாங்கவில்லை என்பது நிச்சயம். அந்த அம்மாள் வெள்ளியை அணியை மாட்டாள் என்பது தெரிந்த இரகசியம். செல்வத்தைக் காலில்

போடக்கூடாது என்று யார் யாரோ சொன்ன பிறகும் கூட அவள் காலில் மெட்டியும் தங்கம்தான் கொலுசும் தங்கம் தான்.

வேறு யாருக்காக இவன் இதை வாங்கியிருப்பான்?

புதிதான விமானப் பயணம் உடலையும் உள்ளத்தையும் கூட என்னவோ செய்தது.

ஆனால், இந்தக் குறுகுறுப்பும் பரபரப்பும் விமானம் சென்னையை அடைந்து, தரையிறங்கத் தொடங்கும் வரை தான், பிறகு அவளுடைய அன்னையைப் பற்றிய அச்சம் தவிர அவள் மனதில் வேறு எதற்கும் இடம் இல்லாது போயிற்று.

கல்லூரியில் பயின்று கொண்டு இருக்கிறவளைச் சும்மாவா இவ்வளவு அவசரமாக விமானத்தில் அழைத்து வருவார்கள்?

அந்தக் காத்திருக்கும் கூடத்தைத் தங்கள் சொந்த வீடு போல எண்ணி அங்கே இரு வட இந்தியக் குழந்தைகள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

குண்டு குண்டாய், அழகான உடையணிந்து வண்ண மலர்ச் செண்டுகளாய் அந்தக் குழந்தைகள் அங்கிருந்த அத்தனை பேர் கவனத்தையும் கவர்ந்தன. நித்திலாவின் கவனத்தைத் தவிர.

அவர்கள் இருவரையும் சுற்றிக் கொண்டு ஓடிய அந்தக் குழந்தைகளைப் பற்றி ரசனையோடு ஏதோ கூறியபடி, நித்தி லாவின் புறம் திரும்பிய செல்வம் திடுக்கிட்டுப் போனான். ''என்ன நித்திலா?'' என்று வியப்பும் திகைப்புமாக வினவினான்.

என்னவா?

மெய்யாகவே அவனுக்கு நினைவு இல்லையா?

நினைவு அருப்பானேன்! அவளுடைய தாயாரோ உயிருக்கு மன்றாடிக் கொண்டு கிடக்கிறாள்.

''அங்கே ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பது என்னுடைய அம்மாவாக்கும்'' என்ற வார்த்தைகள் கொதிநிலைச் சூட்டுடன் அவளது தொண்டையிலிருந்து வெளிவரத் துடித்தன.

ஆனால், அவனும் சில ஆண்டுகளாக முழுப்பொறுப்பு எடுத்துத் தொழில் நடத்துகிறவன் அல்லவா; அவளது மனநிலையை உடனே ஊகித்து விட்டான். தயங்காமல் மன்னிப்புக் கேட்டான்.

''சாரி, நித்திலா. நீ அத்தையையே நினைத்துக் கொண்டு இருப்பாய். நான் பாட்டில் ஏதேதோ.. ரொம்ப சாரி. வா, முதலில் டெலிபோன் செய்து உன் அம்மாவின் உடல்நிலை பற்றித் தெரிந்து கொள்வோம் வா'' என்று அவளை அவன் அழைத்துச் செல்லவும், பொங்கும் பாலில் நீர் தெளித்தாற் போல அவளது கோபம் சட்டெனத் தணிந்தது.

நித்திலாவின் அளவு அவளுடைய தாயாரைப் பற்றிய அக்கறை செல்வத்துக்கும் இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாதுதான். ஆனால், அந்த நினைவை அடியோடு மறந்து அவன் வேறு ரசனையில் ஈடுபட்டது அவனுக்கு உறுத்தலாகத்தான் இருந்தது.

ஆதிலட்சுமி அம்மாளுடைய மகன் என்பதை நிரூபிக் கிறாராக்கும் என்று எரிச்சலோடு நினைத்தாள்.

ஆனால் ஒன்று, ஆதிலட்சுமி அம்மாளிடம் இந்த சாரியை ஒரு நாளும் ஒருவராலும் எதிர்பார்க்க முடியாது.

அவளுக்கு இவன் ஏதோ பரவாயில்லைதான்.

நன்றி கெட்டதனமாக நினைக்கிறோம் என்பது தெரிந்த போதும், அவனுடைய தாயாரிடம் இவளுக்கு இருந்த

வெறுப்பின் வாடை அவன் மீது பரவுவதை அவளால் தடுக்க முடியவில்லை.

தொலைபேசியில் மருத்துவமனையோடு தொடர்பு கொண்டு செல்வம் பேசும்போது அவன் முகத்தையே உன்னிப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள் நித்திலா.

ஆனால், அவள் எதிர்பார்த்த அல்லது எண்ணிப் பயந்த எந்த உணர்ச்சியும் அவன் முகத்தில் தோன்றவில்லை. அந்த பாவனை மாறாத முகம் கூட அவளைக் கலங்க வைத்தது.

குரல் வாங்கியை வைத்துவிட்டு, அவளைப் பார்த்து உதட்டால் முறுவலித்து, ''கொஞ்சம் பரவாயில்லையாம். இப்போது நன்றாகத் தூங்குகிறார்களாம். தூக்கம் கலைந்து விடக்கூடாது சற்றுத் தாமதமாக வாருங்கள் என்றார்கள்'' என்றவன் அவளைப் பேசவிடாமல், ''வீட்டிற்குப் போய் காபி குடித்து பிறகு நீ மருத்துவமனைக்குச் செல்ல ஏற்பாடு செய்கிறேன்'' என்று கூறி முன்னே நடந்தான்.

அவள் பின்தொடர வேண்டியிருந்தது.

அவள் எதிர்பார்த்தபடியே, ஆதிலட்சுமி மகளிர் சங்கத்துக்குக் கிளம்பிக் கொண்டு இருந்தாள்.

மகனும் நித்திலாவும் காரில் இருந்து இறங்குவதைக் காணவும் சில கணங்கள் திகைத்து நின்றாள்.

''இவள் எப்படியடா உன்னோடு - '' உள்ளடக்கிய கோபத்துடன் கேட்டாள்.

''மலை பார்க்க மதுரைக்குப் போயிருந்தேன், அம்மா. தங்கம் அத்தைக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று அப்பா போன் செய்தார். அதுதான் நித்திலாவை விமானத்தில் கூடவே அழைத்து வந்துவிட்டேன்.''

சாதாரணமாகக் கூறியபடி, நித்திலாவின் கையில் இருந்த பையை வாங்கி ஒரு பணியாளிடம் கொடுத்தான் செல்வம்.

''ஓகோ! நான் நினைத்த மாதிரி உன் அப்பாவின் வேலை தானா? ஆனால், உன் புத்தி எங்கே போயிற்று? கண்ட வேலைக்காரர்களுக்காக எல்லாம் வீட்டுப் பிள்ளை நீ ஓடவேண்டுமா? சேச்சேச்சே?'' மிகவும் சலித்துப் பேசினாள் ஆதிலட்சுமி.

செல்வத்தின் முகத்தில் எரிச்சல் தெரிந்தது. ''என்னம்மா, இவர்கள் நமக்குச் சொந்தம்தானே? உறவினர்களைப் போய் இப்படிப் பேசுகிறீர்களே?''

ஆதிலட்சுமி அம்மாளை எதிர்த்து ஒருவன் பேசுவதாவது எரிகின்ற தீயில் எண்ணெய் வார்த்ததுபோல, அவள் எகிறத் தொடங்கினாள்.

''என்னடா உறவு? இவளுடைய தாய் நம்மிடம் வேலை பார்க்கவில்லை? அந்த வேலைக்குக் கைநீட்டிச் சம்பளம் வாங்கவில்லை? வேலை செய்து அதற்குச் சம்பளம் வாங்குகிறவள் வேலைக்காரி இல்லையா? அந்தக் கூலிக் கூட்டத்துக்குப் பரிந்து கொண்டு நீ பெற்ற தாயை எதிர்த்துப் பேசுகிறாயா? இந்தப் பாடம்தான் இவ்வளவு பணம் செலவு செய்து படித்தாயா?'' என்று பாய்ந்தாள்.

தாயை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் செல்வம். அவள் நெருப்பாக நின்றாள்.

தோளை அலட்சியமாகக் குலுக்கிவிட்டு, ''என்னவோ போங்கள்'' என்று விட்டேற்றியாக மொழிந்துவிட்டு மடமடவென்று மாடியேறிப் போய் விட்டான்.

தாயும் தானுமாக வசித்து வந்த தோட்ட இல்லத்தில் பூட்டுத் தொங்கியதை வரும்போதே நித்திலா கண்டிருந்தாள்.

சாவியை யாரிடம் கேட்பது என்று தயங்கி நின்றபோது நடந்த இந்தப் பெற்றவள் - பிள்ளை சந்திப்பு அவளுக்கு விநோதமாக இருந்தது.

விடுமுறைக்கு வரும்போதெல்லாம் அன்புப் பார்வையாலேயே அணைக்கும் அன்னையின் நினைவில் அவளுக்கு தொண்டை அடைத்தது. தனிமையில் சற்று நேரம் அழ வேண்டும்போல இருந்தது.

பல ஆண்டுகளாக அவளாகச் சென்று எந்தப் பேச்சும் வைத்துக் கொள்ளாத அத்தையிடம் சாவி கேட்கவும் ஒரு மாதிரி இருந்தது.

நித்திலா தயங்கி நிற்கையில், கூடத்தின் பக்கம் கதவு ஒன்றைத் திறந்து கொண்டு சுந்தரகணபதி உள்ளே வந்தார்.

அவளைப் பார்த்ததும், ''நித்திலாவா? வாம்மா.. போய் முகம் கழுவிவிட்டுக் காபி ஏதாவது குடி.. பிறகு அம் மாவைப் பார்க்கப் போகலாம்'' என்றார்.

இந்தப் பணக்காரக் குடும்பத்தின் ஓர் அசிங்கமான மாமாவிடமும் நித்திலா பேசுவது வெகு அபூர்வம்தான். வந்தாயா போகிறாயா என்கிற அளவுதான். ஆனால் அவரிடம் அவள் ஒருநாளும் கடுமை கண்டது இல்லை.

இப்போது அவளுக்கு உலகத்தில் இருந்த ஒரே பிடிப்பான தாயை அடையும் பாலம் போல அவர் தோன்றவும் அவரிடம் ஓடிச் சென்று, ''மாமா மறைக்காமல் சொல்லுங்கள் அம்மாவுக்கு என்ன? இப்போது அவர்களுக்கு உடல் நிலை எப்படி இருக்கிறது?'' என்று மிகுந்த கவலையுடன் வினவினாள்.

அவர் பதில் கூறுமுன், ''அவள் ஒன்றும் செத்துவிடவில்லை'' என்றாள் ஆதிலட்சுமி ஆங்காரத்துடன்.

பதற்றத்துடன் திரும்பினாள் நித்திலா, ''அத்தை'' என்றபோது குரல் நடுங்கியது.

''ஆதிலட்சுமி, என்னம்மா நீ..'' என்று சமாதானமாக ஏதோ சொல்லத் தொடங்கினார் சுந்தரகணபதி.

''லெட்சுமி என்று மட்டும் சொல்லுங்கள்; இந்த ஆதி பூதி எல்லாம் வேண்டாம் என்று எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறேன்'' என்று எரிந்து விழுந்தாள் மனைவி.

தொடர்ந்து, ''நான் இல்லாததையா சொல்லிவிட்டேன்? அந்தம்மா உயிரோடு தானே இருக்கிறாள்? அதுவும் வீட்டுக்கு வந்த பிள்ளைக்கு வாய்க்கு ருசியாக நாலு தினசு செய்து தராமல் சொகுசான ஆஸ்பத்திரி மெத்தையில் உருண்டு புரண்டு கொண்டு இருக்கிறாள், ஆயிரம் ஆயிரமாகப் பணத்தை வேறே முழுங்கிக் கொண்டு'' என்றாள் வக்கணையாக.

நித்திலாவுக்கு விழிகளில் கண்ணீர் திரையிட்டது.

சுந்தரகணபதி கல்லாக நின்றார்.

''ஆமாம், இவளை விமானத்தில் அழைத்து வரும்படி செல்வத்திடம் நீங்கள்தான் சொன்னீர்களா? சமையல்காரி மகள் பஸ்சிலே வரமாட்டாளே! மதுரையில் இருந்து இங்கே வர விமான டிக்கெட் எவ்வளவு என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவ்வளவு பணத்தை அலட்சியமாகத் தூக்கி எறிந்து விட்டீர்களே'' ஆதிலட்சுமி ஆர்ப்பரித்தாள்.

''பாவம், மாமா'' என்பது போல நித்திலா பார்த்தாள்.

அவர் வறட்சியாக முறுவலித்தார்.

''இது மட்டும் நீங்கள் உழைத்துச் சம்பாதித்த பணமாய் இருந்தால், இப்படி செலவு பண்ண உங்களுக்கு மனம் வருமா? சீதனமாய் வந்த பணம்தானே என்ற அலட்சியம்

தானே ஆற்றில் தண்ணீர் போகிறது. அம்மா குடி, அய்யா குடி என்று இருக்கிறது. அப்படித்தானே'' ஆதிலட்சுமி வாயை மூடுவதாக இல்லை.

சுந்தரகணபதியும் வாய் திறப்பதாக இல்லை.

''என்ன, நான் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறேன். சும்மா கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி பேசாமல் நிற்கிறீர்களே?'' ஆத்திரத்துடன் பொரிந்து கொட்டினாள் ஆதிலட்சுமி.

மனைவி பேசிக் கொண்டு இருக்கும்போதே ஜாடை காட்டி நித்திலாவைச் சமையல் அறைப் பக்கம் அனுப்பி விட்டார் சுந்தரகணபதி.

பிறகு குழைவான குரலில், ''பிள்ளையார் மாதிரி என்கிறாயேம்மா. என் பெயர் கணபதிதானே'' என்று கூறி அசடு வழியச் சிரித்தார் அவர்.

ஓசைப்படாமல் அங்கிருந்து அகன்று சென்று கொண் டிருந்த நித்திலாவின் காதுகளில் எல்லாமே தெளிவாக விழுந்தன.

'இந்த மாமா ஏன் இவ்வளவு கோழையாக அடங்கிப் போக வேண்டும்? சேச்சே.. இப்படி ஒரு பணக்காரியைக் கட்டிக் கொண்டு இடி சோறு உண்பதைவிட ஓர் ஏழைப் பெண்ணை மணந்து குடிசையில் வாழ்ந்திருக்கலாம். அப்போது அவருக்கு அதிக மரியாதை இருந்திருக்கும்' என்று எண்ணமிட்டபடியே சமையல் அறைப்பக்கம் நடந்தாள்.

அன்னையைப் பற்றிய நினைவு அதிகரித்தபோதும் விமான நிலையத்தில் எண்ணியது போலத் தாயின் உயிருக்கு ஏற்கனவே ஆபத்து நேர்ந்துவிடவும் இல்லை உடனடியாக ஆபத்து நேர்வதாகவும் இல்லை என்ற நம்பிக்கை வந்துவிட்டது. அல்லது, மாமா இவ்வளவு சாதாரணமாகக் காபி குடிக்கச் சொல்ல மாட்டார்.

மெல்லச் சமையல் அறைக்குள் தலையை நீட்டியவள் அங்கே பெரிய 'குக்கரை'ச் சிரமத்துடன் இறக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்த மீனம்மாக் கிழவியைப் பார்த்ததும் புன்முறுவல் செய்தாள்.

கையில் இருந்ததை அவசரமாக வைத்துவிட்டு, ''என் கண்ணு'' என்று ஓடிவந்த மீனம்மாவின் விழிகளில் நீர் பொங்கி வழிந்தது.

நித்திலாவின் முகத்தைத் தன் சுருக்கம் விழுந்த கைகளால் ஆவலுடன் தடவி உச்சி முகர்ந்தாள். ''செல்வம்! இளைத்து விட்டாயே அம்மா'' என்றாள் குறையோடு.

அம்மாவுக்கு உதவியாக வேலை செய்கிறவள்தான். ஆனால் அவ்வளவு பிரியமாக இருக்கிறாள்! தோட்டக்கார ஆறுமுகம் அப்படித்தான். மாமாவின் கார் டிரைவர் தாமஸ் கூட இதே விதம்தான்.

பணத்தில் ஏழைகளாக இருப்பவர்கள் அன்பில் பணக்காரர்களாக இருப்பவர்கள் போலும்.

நித்திலா நாடிவந்த சாவி மீனம்மாவிடம் இருந்தது.

''காலையிலே ஆறுமுகம் வீடெல்லாம் சுத்தம் செய்து வைத்தான். போய் முகம் கழுவிவிட்டு வா கண்ணு'' என்று அனுப்பி வைத்தாள் கிழவி.

தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு நித்திலா திரும்பி வந்தபோது ஒரு தட்டில் மிக்சரும் கேக்கும் இருந்தன. ஆவி பறக்கக் காபி வேறு.

பலகாரங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, காபியை மட்டும் எடுத்து அருந்தினாள் அவள்.

அப்பொழுது குப்பென்று 'இன்டிமட்' சென்டின் அளவு மீறிய வாசனையும், தொடர்ந்து சாவிக் கொத்தின் ஒலியும் ஆதிலட்சுமியின் வருகையைப் பறைசாற்றின.

ஆயினும் வாயிற்புறம் திரும்பிப் பாராமல், திடுமெனச் சுடுநீரின் சுவை கொண்டு விட்ட காபியை மெல்ல அருந்திய படி அசையாமல் அமர்ந்திருந்தாள் நித்திலா.

''ஓகோ! அந்தஸ்து ஏறிவிட்டதா? எங்கே, அந்த வானம் உயரம் ஏறியிருக்குமா? அதிலே பறந்து வந்தாயா!'' என்று இளக்காரமாய்க் கேட்டாள் ஆதிலட்சுமி.

நித்திலா பதில் சொல்லுமுன் அவளே தொடர்ந்தாள் ''இதைக் கொஞ்சம் நன்றாகக் கேட்டுக்கொள். நித்திலா! நம்ம நாட்டிலே நல்ல நல்ல பழமொழிகள் நிறைய இருக்கின்றன. அதில் உனக்காகவே எழுதி வைத்த மாதிரி ஒன்று. 'உயர உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமா?' என்று இருக்கிறது புரியவில்லையா? ஒரு நாள் வானத்திலே என் மகனோடு பறந்தாலே வாழ்க்கையிலேயும் அவனோடு பறக்கலாம் என்று கண்ணி வைக்கத் தொடங்கிவிடாதே, இந்த ஆதிலட்சுமி இருக்கிறவரை அது நடக்காது. அப்புறம் அவ்வளவு உயரத்திலே இருந்து விழுகிறபோது சுக்கு நூறாகி விடுவாய். ஜாக்கிரதை!'' என்று அதிகார தோரணையில் அறிவித்துவிட்டு அதே வேகத்தில் திரும்பிச் சென்றுவிட்டாள்.

நித்திலா கற்சிலையாக இறுகிப்போய் அமர்ந்திருந்தாள்.

இந்த அத்தை ஏன் இப்படிக் காயப்படுத்த வேண்டும்? அடுத்தவரை வருத்திப் பார்ப்பதில் கூட ஒரு மகிழ்ச்சியா?

காரணம் இல்லாமல் குத்திக் கிழிக்கும் இவளுக்கு ஒரு நாள் - கண்டிப்பாக ஒரு நாள் - திருப்பிக் கொடுத்தே தீர வேண்டும் என்று அவள் நினைத்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, கூடத்தில் இருந்து ஆதிலட்சுமியின் கூக்குரல் கேட்டது.

சற்றும் தணியாத அதே உரத்த குரலில், ''குருபாதம்!'' என்று விளித்து, ''வீடு நிறைய இத்தனை ஆட்கள் வயிறு வீங்கக் கொட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், வந்த

பையனுக்கு நாலு வகை செய்து போட ஆளில்லை. அவனிடம் கேட்டு, சோழாவிலோ, அடையாறு கேட்டிலோ ஏதாவது வாங்கி வந்து கொடுங்கள். நான் திரும்பி வர லேட்டாகும்'' என்று கட்டளையிட்டு விட்டு காரில் ஏறி அமர்ந்து ஆதிலட்சுமி கிளம்பிச் சென்றாள். காரின் ஓசை தேயுமட்டும் நித்திலா அசையவே இல்லை.

மீனம்மா, பாவம், தவியாய்த் தவித்தாள். ''என்ன கண்ணு, அவங்க பேச்சு இன்னிக்கா புதுசு? காபியைக் கூடக் குடித்து முடிக்கலியே. ஆறினதை வைத்துவிடும்மா. வேறே போட்டுத் தாரேன்'' என்று நித்திலாவைச் சமாதானப் படுத்த முயன்றாள்.

மனதை மறைத்து முறுவல் செய்தாள் நித்திலா. ''பசியே இல்லையே, பாட்டி! அங்கே விமானத்தில் என்னென்ன சாப்பிடத் தந்தார்கள் தெரியுமா? கேக், வெண்ணெய் பிஸ்கட், சமோசா, பப், காபி, ஐஸ்கிரீம்.. கடைசியில் வயிறு டொம்!'' என்று கதைவிட்டு எழுந்தாள்.

''நான் உடனே மாமாவைப் பார்க்க வேண்டும்.''

4

மாமா பெரிதாக விவரம் ஒன்றும் சொல்லி விடவில்லை என்ன நடந்தது என்பதைச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

எப்போதும் போல சமையல் செய்து கொண்டிருந்த தங்கம், முன் தினம் மாலையில் திடுமெனக் கீழே விழுந்து விட்டாள். தன் நினைவே இல்லை. மருத்துவரை வரவழைத்தார்கள். ''ஆபத்து இல்லை. ஆனால் முழு ஓய்வு தேவை. அத்தோடு சில சோதனைகளும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. மருத்துவ மனையில் சேர்த்து விடுங்கள்'' என்றார்; அவர் மூன்று

பாட்டில் 'டிரிப்ஸ்' ஏற்றிய பிறகும் சோர்ந்தே இருக்கவும், மகளைப் பார்த்தால் தெம்பு ஊறக்கூடும் என்று சுந்தர கணபதிக்குத் தோன்றியது. தொழில் விஷயமாக ஏற்கனவே மதுரையில் இருந்த மகனிடம் நித்திலாவை அழைத்து வரச் சொன்னார். அவனும் அழைத்து வந்து விட்டான்.

''இப்போது கொஞ்சம் பொறு அம்மா'' செல்வமும் வந்து விடட்டும். நாங்கள் இருவரும் ஒரு 'மீட்டிங்'கிற்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. வழியில் உன்னை மருத்துவமனையில் விட்டுவிட்டுப் போகிறோம்'' என்றார் மாமன் சுந்தரகணபதி.

ஆதிலட்சுமியம்மாளின் அருமருத்தன்ன மகன் அலங் காரம் முடிய எவ்வளவு நேரம் ஆகுமோ என்று இலக்கார மாய் எண்ணமிட்டவளின் முகம், தயாராகி வந்து கொண் டிருந்த செல்வத்தைக் கண்டதும் லேசாகக் கன்றியது. பேசாமல் தாழ்வாரத்தில் நின்ற காரை நோக்கிச் சென்றாள்.

காரில் சென்ற நேரத்தில் தந்தையும் மகனும் தொழில் பற்றிப் பேச்சில் இறங்கினார்கள்.

''மதுரைப் பயணம் வீண், அப்பா! தாமோதரன் அவ் வளவு சொன்னானே எனக்கும் உள்ளூர ஒரு நைப்பாசை. இங்கேயே கிடைத்தால் ராஜஸ்தானிலிருந்து கொண்டு வருகிற செலவு பாதியாகிவிடுமே என்று பார்த்தேன். இரண்டு நாள் வீணானதுதான் மிச்சம்'' என்றான் செல்வம்.

''குருபாதம் அப்போதே சொன்னார். இங்கே நமக்கு வேண்டிய மாதிரிக் கல் கிடையாது என்று. அவரது கெட்டிக் காரத்தனம் அவருடைய மகனுக்கு இல்லை என்று தெரி கிறது'' என்றார் கணபதி.

''தாமோதரனும் வேலையில் கெட்டிக்காரன்தான், அப்பா! ஆனால் கொஞ்சம் மந்தையாட்டுப் புத்தி. நாம் கொஞ்சம் வழி நடத்த வேண்டும்.அவ்வளவுதான்.''

நித்திலாவுக்கு அவர்களது பேச்சில் கவனம் பதிய வில்லை. மருத்துவமனை எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறதோ என்று அதே நினைவாக இருந்தாள்.

''எதற்கும் நீ கிளம்புமுன் அம்மாவிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக் கொண்டு போ. அவள் என்னமோ சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள்...'' என்று சுந்தரகணபதி சொல்லிக் கொண்டு இருந்தபோது, கார் ஓர் இரண்டு மாடிக் கட்டடத்தின் முன் நின்றது.

நித்திலாவுடன் தானும் இறங்கினார் பெரியவர்.

செல்வம் தன் மணிக்கட்டைத் திருப்பிப் பார்க்கவும், ''மீட்டிங்கிற்கு நேரமாகி விட்டது நித்திலா. அதனால் நீயே போய்க் கொள்கிறாயா? அறையின் நம்பர் இருநூற்று மூன்று..'' என்று இழுத்தார் அவர்.

திடுமென நோயாளியாகிவிட்டிருந்த தாயிடம் முதன் முதலாகத் தனித்துச் செல்ல சற்று அவளுக்குக் கலக்கமாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் செல்வத்தின் மணிக்கட்டுத் திருப்பலுக்கும் மாமாவின் பேச்சுக்கும் பிறகு வேறு என்ன சொல்ல முடியும்? ஏதும் சொல்ல மனமும் இல்லை.

'சரி' என்பதுபோலத் தலையசைத்துவிட்டுத் திரும்பி உள்ளே சென்றாள்.

இரண்டாம் மாடியில் மூன்றாவது அறை, இரு நூற்று மூன்றின் விளக்கம் தெரிந்ததும் அவளுக்கு ஏளனமாய்க் கொஞ்சம் சிரிப்பு வந்தது.

அன்னை இருந்த அறையின் கதவை ஓசைப்படாமல் மெதுவாகத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

நடுத்தரமான அந்த அறையில், ஒருபுறமாய்க் கிடந்த கட் டிலில் அவளுடைய தாயார் தங்கம் கண்மூடிப் படுத்திருந்தாள்.

உறக்கமோ களைப்போ?

தலையணை மேல் தலை மட்டும் தெரியவில்லை யானால், கட்டிலின் மெத்தை மேல் ஒரு போர்வை களைந்து கிடந்தாற் போலத்தான் தெரிந்தது.

அம்மா ஒல்லி வகைதான் என்றாலும் இப்படி வெறும் எலும்புச் சட்டம் போல எப்போது ஆனார்கள்.

பார்வையை மறைத்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, வெளியே வந்து மீண்டும் கதவை மெல்லச் சாத்தினாள்.

அந்த நீள வராந்தாவின் தொடக்கத்தில் அமர்ந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்த நர்சை அணுகி, தன் தாயாருக்கு வைத் தியம் செய்யும் மருத்துவரின் பெயரைத் தெரிந்து கொண்டு அவரிடம் சென்றாள்.

அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, ''வெளியூரில் படிப்பதாகச் சொன்னார்களே..'' என்றார் அவர்.

''ஸ்டடி விடுமுறை டாக்டர்'' என்றாள் நித்திலா.

''நான் கேட்பது நீ எப்படி வந்தாய் என்பதல்ல, ஏன் பிரிந்து சென்றாய் என்றுதான். இங்கே சென்னையில் இல்லாத படிப்பா? வேற்றூர் சென்று படிக்க வேண்டிய தேவை என்ன?'' மருத்துவரின் குரலில் கண்டனம் இருந்தது.

பதின்மூன்று வயதில் 'மாட்டேன்' என்று அடம் பிடித் ததும், தாயார் தட்டிக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்ததும்! நித்தி லாவுக்கு நினைவு வந்தன. அப்போது தெரியாத போதும் இதன் பின்னணி அத்தை என்பதை ஊகித்து அறிந்து கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அதையெல்லாம் அந்நியரான இந்த மருத்துவரிடம் எப்படிச் சொல்வது?

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமல் அமர்ந்திருந் தாள்.

அவளைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, ''இதோ பார் கண் ணம்மா..'' என்று தொடங்கினார் மருத்துவர்.

சற்றுத் திகைத்து, ''என் பெயர் நித்திலா டாக்டர்'' என்றாள் அவள்.

''பின்னே கண்ணு.. கண்ணம்மா.. ஓ செல்லமாக உன் தாயார் உன்னை அப்படி அழைப்பார்களாக்கும்.''

தொண்டையுள் அடைத்ததை விழுங்கி, ''ஆமாம்,'' என்றாள் நித்திலா.

''மகள்மீது இவ்வளவு உயிரை வைத்திருப்பவர்கள் பிரியக் கூடாது. பிரிந்தால் சரியானபடி தன்னையும் பேணி யிருக்க வேண்டும்'' என்றார் மருத்துவர் கோபக் குரலில்.

''என்ன என்று கேட்டால்... உன்னைப் பார்த்தால் கொஞ்சம் புத்தியுள்ள பெண் போலத் தெரிகிறது. சொல்கிறேன் கேள். உன் தாயார் மனதில் ஏதோ கவலை, சுமை. அதை வைத்துக் கொண்டு உள்ளூர உருகிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறார்கள். சரியாக உண்பதில்லை. உறங்குவது இல்லை. ஆண்டுக் கணக்கில் இப்படி என்றால் உடம்பு எப்படி தாங்கும்? இப்போது எதற்கும் அவர்கள் உடம்பில் சக்தியில்லை.''

''இந்த டிரிப்ஸ்.. டானிக்...''

''அதையெல்லாம் அவர்களின் உடம்பும் மனமும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் இல்லையா? ஆனாலும், இப்படியே இன்னும் சில ஆண்டுகள் செலுத்தி கொண்டு இருக்கலாம். வேறு ஏதோ திடுமெனப் பாதித்திருக்கக் கூடும் என்பது என் ஊகம். அது என்ன என்று கண்டுபிடித்து அதை விலக்குவதும், மனத்திற்குத் தெம்பூட்டுவதும் மகள் உன் பொறுப்பு. அத் தோடு அவர்களை இந்தச் சுற்றுப்புறச் சூழலில் இருந்தே அகற்ற வேண்டும். கடற்கரைப் பக்கமே அவர்களுக்குச் சரியில்லை.''

''கடற்கரையில் தானே பிராணவாயு - 'ஓசோன்' அதிகம் டாக்டர்?''

''இருக்கலாம், ஆனால், கடற்கரைக் காற்றில் ஈரமும் இருக்கிறதே. உன் தாயாருக்கு அது ஒப்புக் கொள்ளாது என்பது என் கணிப்பு. பெங்களூர் மாதிரி இதமான குளிரும் ஈரமற்ற காற்றும் நல்லது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மனம் தைரியப்பட வேண்டும். குதூகலப்பட வேண்டும்'' என்று முடித்தார் டாக்டர்.

மருத்துவரிடம் தலையாட்டிவிட்டு மீண்டும் தாயிடம் சென்றாள் நித்திலா.

'ஆனால், அவர் சொன்னதெல்லாம் எப்படி நடக்கும்!'

மனம் தைரியப்பட வேண்டுமாமே! அத்தையின் குத்துகள் திடமானவர்களையே சீர்குலைத்து விடும். அப்படித்தான் அம்மாவுக்கு ஆயிற்றோ... அதற்கு மேல் என்ன அதிர்ச்சி நேர்ந்திருக்கக் கூடும்?

பெங்களூர் நல்லதாமே! எவ்வளவு சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டார்! எவ்வளவு செலவு ஆகும்! படிப்பே முடியாத நிலையில் அவளுக்கு வேலை கிடைத்தாலும் கூட அம்மாவின் சாப்பாட்டுக்கும், மருந்துகளுக்கும் சேர்த்து எப்படிப் போதும்? அத்தையின் தலையாட்டிப் பொம்மையான மாமாவிடம் எதையும் கேட்பதில் பயன் இராது, வேறு என்ன செய்வது? எப்படிச் செய்வது?

மனதுள் மலைத்தபடியே மீண்டும் தாயின் அறையை அடைந்து, முன்போலவே மெல்லத் திறந்து பார்த்தபோது அன்னை விழித்து இருந்தாள்.

மகளைக் கண்டதும் அந்தச் சோர்ந்த விழிகளில் பளிச்சிட்ட ஒளியைக் கண்டதும் தன் மனதை மறைத்து குதூகலக் குரலில், ''அம்மா!'' என்று கூவியபடி தாயிடம் ஓடிச் சென்றாள் நித்திலா.

''என்..னம்மா நீங்கள்! நான்! ஆசையாய் இந்த விடுமுறையை உங்களோடு எப்படிக் கழிக்க வேண்டும் என்று ஆயிரம் திட்டம் போட்டுக் கொண்டு வந்தால் நீங்கள் இப்படி ஆஸ்பத்திரியில் படுத்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்களே!'' என்று செல்லமாய்ச் சிணுங்கினாள்.

''பாருங்கள்! இன்னும் இரண்டே நாளில் நன்றாகக் குணமாகி, வீட்டுக்கு வந்து சேராவிட்டால் எனக்குப் பெரும் கோபம் வருமாக்கும்!'' என்று ஒற்றை விரலால் எச்சரித்து மிரட்டினாள்.

கட்டிலின் ஓரமாய் மண்டியிட்டு தாயின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, ''இன்னும் ஒரே மாதத்தில் எனக்குத் தேர்வு முடிந்துவிடும். அப்புறம் நான் நித்திலா பி.காம். பிறகு பெங்களூர் மாதிரி வெளியூரில் எங்காவது நல்ல வேலை கிடைத்துவிடும். பிறகு அத்தைக்கும் மாமாவுக்கும் இந்த வீட்டுக்கும் ஒரு 'டாட்டா, காட்டிவிட்டுக் கிளம்பிவிடலாம்'' என்றாள், குரலில் மிகுந்த உற்சாகத்தைக் காட்டி.

அதுவரை ஆவலாகக் கேட்டிருந்த அன்னை, கடைசியில் மறுப்பாகத் தலையசைத்தாள். ''வீட்டுக்கு டாட்டா காட்ட முடியாதே'' என்றாள் பலவீனமான குரலில்.

''ஏம்மா?''

''ஏ...ன் ஏனெ...ன்...றால் அது.. அது உ...உன் வீடு.''

பிரயாசைப் பட்டுச் சொல்லிவிட்டு, அந்தச் சிரமம் கூடத் தாங்காமல் அயர்வுடன் கண்களை மூடிக்கொண்டாள் தாய்.

திடுக்கிட்டுத் திகைத்தாள் மகள்.

5

''உன் வீடு'' என்ற தாயின் பேச்சில் நித்திலாவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

அது அவளுடைய ஒன்றுவிட்ட மாமாவும் அத்தையு மான சுந்தரகணபதி - ஆதிலட்சுமி வீடு என்பது எல்லாருக்குமே நன்றாகத் தெரிந்த விஷயம். அப்படியிருக்க அதை அவள் வீடு என்று தாயார் சொல்வது என்றால்....

அவருக்குத் தாயாரைப் பார்க்கவும்கூட ஒரு மாதிரியாகப் போனது.

அப்படியானால் ஆதிலட்சுமி அத்தை காரணமின்றிக் காயப்படுத்தவில்லையோ? அம்மாவுக்கு இப்படி ஓர் ஆசை அவ்வப்போது தலை நீட்டித் தன் இருப்பைக் காண்பித் திருக்குமோ? அதனால்தான் அத்தை வாய்ப்புக் கிடைத்த போது எல்லாம் குத்துகிறார்களோ?

அத்தைக்குக் கீழ்த்தரமான புத்தி என்று நித்திலா எண்ணினாளே! அவளுடைய தூய அம்மாவுக்கும் அப்படி ஓர் எண்ணமா?

தாயின் கையை விட்டு விட்டு ஓர் எட்டுப் பின்னே வைத்து நின்றவள் ஓர் அச்சமுடன் அன்னையின் முகத்தை பார்த்தாள்.

களைத்துச் சோர்ந்திருந்த அந்த முகம் அவள் நெஞ்சைக் கசக்கியது.

இருக்காது.. இருக்கவே இருக்காது.

வலையாம்.. விரிப்பதாம்.. மயக்குவதாம் மண்ணாங் கட்டியாம்.

அம்மா அப்படியெல்லாம் திட்டம் தீட்டக் கூடியவர்கள் இல்லை. அம்மாவின் கால் தடத்தை மிதித்தவர்களுக்குக் கூட அந்த மாதிரிக் குறுகிய புத்தி தோன்றவே தோன்றாது ஊகூம்.. ஒரு நாளும் இல்லை.

பின்னே 'உன்வீடு' என்பானேன்?

இதற்கு ஏதோ ஒரு விளக்கம் இருக்கும் என்று நித்திலா நிச்சயமாய் நம்பினாள். அதை அறிந்து கொள்ளத் துடித்தாள்.

ஆயினும், இந்தச் சிறு பேச்சு வார்த்தையைக் கூடத் தாளாமல் சோர்வில் ஆழ்ந்து விட்ட தாயை எழுப்பி, இது பற்றி விசாரித்துத் துன்புறுத்தவும் அவளுக்கு மனம் வரவில்லை.

அதன் பிறகு வெகு நேரம், அவளுடைய மாமா வரும் வரையிலும் கூட தங்கம் விழித்தும் பார்க்கவே இல்லை.

நித்திலா பயந்து போய்க் கேட்டதற்கு, ''உடம்பு நோய். பலவீனத்தோடு எங்கள் மருந்தும் சேர்ந்து தூங்க வைக்கிறது'' என்று புன்முறுவலோடு பதில் கூறினார் நர்ஸ்.

அத்தோடு நித்திலா திருப்திப் படவேண்டியிருந்தது.

திரும்பி வரும்போது தந்தையும் மகனும் ஸ்பார்டெக், மார்ப்ளெக்ஸ், மொசைய்க் என்று தரையில் பதிக்கும் 'டைல்ஸ்' பற்றித் தீவிரமாகப் பேசிக் கொண்டு வந்தனர்.

ஆனால், அந்தப் பேச்சின் இடையிலும் நல்லவேளையாக, மறுநாள் மாலையில் நித்திலாவை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி கார் ஓட்டும் தாமசைப் பணிக்க சுந்தரகணபதி மறக்கவில்லை.

தோட்டக்கார ஆறுமுகம் சுத்தப்படுத்தி வைத்திருந்த தோட்ட வீட்டில் தாயில்லாமல் தனியே படுக்க நித்திலா வுக்கு மாதிரி இருந்தது. ஆனால் துணைக்குப் படுத்துக் கொள்வதாக மீனம்மா சொன்னதை அவள் ஏற்கவில்லை.

அவளுக்கு ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்குத் தனிமை வேண்டி யிருந்தது. அத்தோடு காலையில் வீட்டைத் திறந்து பால் கறப்பைப் பார்த்து பால் வாங்கி வைப்பது மீனம்மாளின் வேலை. அவள் இங்கே படுத்தால் அந்த வீடு திறக்க வேறு ஆள் தேட வேண்டும். அது அத்தை காதுவரை எட்டினால் தொல்லை என்பது வேறு.

ஆனால், வேண்டிய தனிமையும் அமைதியும் கிடைத்த போதும், வெகுநேரம் படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்து மூளையைக் கசக்கிக் கொண்டாள். பிறகு எதிர் காலத்தைப் பற்றிய எந்த நம்பிக்கையும் ஏற்படாமலே சோர்ந்து, ஒரு வழியாய் உறங்கிப் போனாள்.

பழக்கமற்ற தனிமையில் அதிகாலையிலேயே எழுந்தும் விட்டாள்.

பல் துலக்கிவிட்டு படிக்கப் புத்தகங்களை எடுத்தவள், சன்னல் வழியே பெரிய வீட்டைப் பார்த்தாள். அங்கே யாருமே இல்லை. எப்படியும் ஆதிலட்சுமி எழ எட்டு மணிக்கு மேல் ஆகும்.

பனித் துளிகளோடு சிலுசிலுத்த செடிகளும் மலர்களும் 'வா வா' என்று அழைக்க, அந்தப் பெரிய தோட்டத்தில் இங் கும் அங்கும் பார்த்து ரசித்தபடியே நடக்கத் தொடங்கினாள்.

ஒரு ரசிகத் தன்மையோடு அடைக்கப்பட்டிருந்த வீட்டை யும் தோட்டத்தையும், அத்தோடு அத்தையின் குணத்தையும் நினைத்துப் பார்க்கையில் நித்திலாவுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

இடையில் ''இந்தாங்கம்மா'' என்று விரியத் தொடங்கியிருந்த ஒரு ரோஜா மலரை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனான் ஆறுமுகம்.

அதன் வெல்வெட் இதழ்களை வருடும்போது நித்திலா ஒரு மகாராணியைப் போல உணர்ந்தாள். ''குட்மார்னிங் நித்திலா'' என்று செல்வம் குறுக்கே வரும்வரை.

முன்தினம் அவன் மணி பார்த்தது உடனே நினைவு வர சுருதி விலகிப் போயிற்று அவளுக்கு.

ஒப்புக்காக ''குட்மார்னிங்'' கூறிவிட்டுத் தன்போக்கில் செல்ல முயன்றாள்.

அவளுடன் கூட நடந்தபடி, ''நேற்று முக்கியமான ஒரு கூட்டத்துக்கு அவசரமாகப் போக வேண்டியிருந்ததால் அத்தையை உள்ளே வந்து பார்க்க முடியவில்லை. இப் போது உன் அம்மா எப்படி இருக்கிறார்கள்?'' என்று இயல் பான குரலில் அவன் கேட்கவும் அவளுக்குக் கொஞ்சம் இறுக்கம் தளர்ந்தது.

நம்மிடம் வேலை செய்கிறவள்தானே என்ற அலட்சியத் தில் அவன் சென்றுவிடவில்லை. ஆனால் அப்படித் தந்தையையும் இழுத்துக் கொண்டு சென்றதற்காக அவன் வருத்தம் தெரிவிக்கவும் இல்லை. அத்தோடு அவளுடைய தாயார் மருத்துவமனையில் இருக்கிறாளே என்று உருகி வழியவும் இல்லை.

அவனது அந்த சாதாரணக் குரல், அவளுக்கும் வசதியாக இருந்தது - அவனை மூன்றாம் மனிதனாக நிறுத்திப் பதில் கூற எளிதாக இருந்தது.

தாயாரின் மனதைப் பற்றி மருத்துவர் சொன்னதை ஒதுக்கிவிட்டு, உடல்நிலை பற்றி மட்டும் சொன்னாள். பெங்களூர் மாதிரி இடம் பற்றி அவர் சொன்னதை மூச்சுக் கூட விடவில்லை.

அவன் பெங்களூர் இருப்பதால் ஏதேனும் ஓசிப்பயணம் இருப்புக்கு அடிப்போடுகிறாள் என்று அவன் எண்ணிவிடக் கூடாதே.

தாயைப் பற்றி நித்திலா கூறி முடித்தபின், சற்று நேரம் இருவரும் மவுனமாகவே நடந்தனர்.

வீட்டைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுத் தோளை குலுக் கினான் செல்வம். ''அப்பா காலையில் உலாவ வருவார்கள் அப்போது அவர்களோடு ஓர் ஏற்றுமதி ஆர்டர் பற்றிப் பேசலாம் என்று நினைத்தேன். அப்பா காலையில் நடக்கிற

பழக்கத்தையே விட்டுவிட்டார் போலத் தெரிகிறது. நானானால் இன்றே பேசி முடித்துவிட்டுப் பெங்களூர் கிளம்பலாம் என்று நினைத்தேன். காரில் போகும்போதும் வரும்போதும் என்ன பேசி முடிக்க முடிகிறது? ஒன்று செய்கிறாயா நித்திலா? அம்மாவின் அறை வழியே அப்பா அறைக்குச் சென்று, அவரை எழுப்பி வர முடியுமா?'' என்று கேட்டான்.

ஆதிலட்சுமியின் அறை வழியாக அவளாவது செல்வ தாவது? எஜமானி அம்மாளின் மகன் எரிச்சல் பட்டாலும் பரவாயில்லை என்று, ''ஊஹும்..'' திருத்தமாய்த் தலை யசைத்தாள் அவள்.

அவனும் ஆத்திரப்படாமல் ''என்னாலும் முடியாது'' என்று கூறி பெருமூச்செறிந்தான்.

மீண்டும் உள்ளூர வியந்தாள் நித்திலா.

அவள்தான் அடுத்தவள், அண்டிப் பிழைப்பவள்; ஒதுங்கி ஓடுகிறாள். பெற்ற மகனுக்கென்ன? அதிலும் ஒரே ஓர் உத்தமபுத்திரன்!

''ஏன்? அத்தை விழித்த பிறகு மாமாவை எழுப்பிப் பேசுவது தானே?'' என்று எளிதாக யோசனை சொன்னாள் அவள்.

''சரிதான்! உனக்கு இன்னும் அம்மாவைப் பற்றிச் சரியாகத் தெரியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். வீட்டில் நான் அவர்களை ஒதுக்கி அப்பாவோடு அதிக நேரம் பேசினால் அவர்களுக்குப் பிடிக்காது. கட்டாயம் கூட வந்து உட்காருவார்கள். அப்புறம், அவர்களுக்குத்தான் தன்னைத் தவிர அடுத்தவர் பேசுவதே பிடிக்காதே. தன் பேச்சுத்தான் எடுபட வேண்டும் என்று ஏதாவது யோசனை சொல்லு வார்கள். சரியில்லை என்றால் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். அநாவசியமாக ஒரே களேபரமாகிவிடும். அப்புறம்

ஒதுங்கிப் போய் விடுவதுதான் நல்லது'' என்று கூறினான் செல்வம்.

அத்தையம்மாளைப் பற்றி அவன் சொன்ன விதம் வேடிக்கையாக இருக்கவே, ''அப்போ, விட்டு விடுங்கள்'' என்று சிரித்தாள் நித்திலா.

''அதெப்படி முடியும்? எக்கச்சக்கம் லாபம் வருகிற விஷயம் ஆயிற்றே'' என்று அங்கலாய்த்தான் செல்வம்.

பெற்றோருடன் கூட ஒரு நாளைக் கழிப்பது அவ்வளவு கஷ்டமா?

அந்த ரத்தினம் இழைத்த வெள்ளிக் கைச்சங்கிலி சம்பந்தம் இல்லாமல் நினைவு வந்தது நித்திலாவுக்கு.

நல்ல வெளிச்சம் பரவி, வீடும் விழித்தெழுவது தெரி யவே, படிக்க வேண்டும் என்று சென்றுவிட்டாள் அவள்.

எதிர் நோக்கியுள்ள பிரச்சனைகள் எத்தனையோ இருந் தாலும் எதையும் இப்போதைக்கு தீர்க்கும் சக்தி தனக்கு இல்லை என்பதை நித்திலா உணர்ந்தாள். இது முடிய வில்லையே, அது நடக்கவில்லையே என்று ஏங்குவதைவிட நல்ல மதிப்பெண்கள் பெறும்படி நன்றாகப் படிக்கலாம் என்று முடிவு செய்து புத்தகங்களை எடுத்தாள். மனதை ஒரு முகப்படுத்திப் படிப்பில் ஆழ்ந்தாள்.

பசி தோன்றத் தொடங்கியபோது, 'மீனம்மா கொடுத்தாங்க'' என்று ஒரு சிறு பெண் காபி, பலகாரம் கொணர்ந்து வைத்தாள்.

மீனம்மாவுக்கு மனதில் நன்றி செலுத்தியபடி உண்டு முடித்துவிட்டு மீண்டும் படிக்கத் தொடங்கினாள் நித்திலா.

திடுமென அவள் வெறுக்கத் தொடங்கியிருந்த செண்ட் மணம் நாசியைத் தாக்கிற்று. ஒரு பெரிய உருவம் ஜன்னல் வெளிச்சத்தை மறைத்தது.

''ஆமாம் நானுந்தான் கேட்கிறேன். இதென்ன வீடு தானா அல்லது சத்திரமா? யார் வேணும்னாலும் வந்து சும்மா வயிற்றுக்குக் கொட்டி கொள்கிறது என்றால் என்ன அர்த்தம்? ஏதோ அம்மாக்காரி படுத்துக் கொண்டாளே, இந்தப் பண்ணை வீட்டுச் சமையல் என்ன ஆகும்னு கொஞ்சமாவது யோசிக்க வேண்டாமா? கடுகளவு பொறுப்பு உணர்ச்சி இருந்தாலும் அம்மாவுக்குப் பதில் மகள் எடுத்துச் செய்ய மாட்டாளா? அங்கே ஆஸ்பத்திரிச் செலவுக்கே ஒரு வருடச் சம்பளம் காலி. இதிலே நாம் வேறே தண்டச்சோறு தின்ன லாமா என்று ஒரு சின்ன உருத்தல் வேண்டாம்? உடம்பு என்ன உரல் மாதிரி நல்லாதானே இருக்கிறது? உழைத்துத் தின்னுவது என்றால் மட்டும் வலிக்குதா?

அவள்தான் பிள்ளையும் விசேஷமும் வருகிற சமயம் பார்த்து வேணுமென்றே படுத்துக் கொண்டாள் என்றால், வந்தவளாவது செய்ய வேண்டாமா? சாப்பிடுகிறதே தருமச் சாப்பாடு! இது இருக்கிற இடம் தேடி வேறே வரணுமாக்கும்!'' என்று நொடித்துக் காட்டி விட்டுச் சென்றாள் ஆதிலட்சுமி.

அத்தையின் பேச்சில் ஆத்திரம் பொங்கியபோதும் அவளது பேச்சில் இருந்த உண்மை நித்திலாவை உறுத்தியது.

வேலை, அதற்குச் சம்பளம் என்று உட்கார்ந்து உண்ணும் உரிமை அவளுக்கு ஏது? விடுதி மாதிரி படிப்பு.. சாப்பாடு என்று இருந்துவிட்டதை எண்ணி அவள் மனம் கூசியது. சற்றுமுன் உண்ட தோசையும் காபியும் நெஞ்சில் கசந்தன.

எப்போது அந்த வீட்டில் சமையல் வேலை செய்வது அவளைப் பெற்ற அன்னைக்குக் கவுரவக் குறைச்சல் இல்லையோ, அப்போது அவளுக்கு மட்டும் எதுவும் அதில் அவமானமோ தயக்கமோ எப்படி வரலாம்? முழு மூச்சுடன் படித்தால்தான் நல்ல மதிப்பெண்கள் வரும் என்கிற நிலையில் அவளது படிப்பும் இல்லை.

புத்தகத்தை மூடி வைத்துவிட்டு, நேரே பங்களா சமையல் அறைக்குள் சென்றாள்.

அங்கே தன் மூப்பின் தள்ளாமையோடு, பெரிய பானை ஒன்றை அடுப்பில் ஏற்ற முடியாமல் ஏற்றிக் கொண்டிருந்த மீனம்மாவைக் கண்டதும் அவளுக்கு மிச்சம் மீதி இருந்த கொஞ்ச நஞ்சத் தயக்கமும் பறந்து போயிற்று.

முந்தானையை இழுத்துச் செருகிக்கொண்டு, ''வேண டாம் கண்ணு, கை பாழாகிவிடும்'' என்று தடுத்த மீனம்மாவைப் பிடித்து உட்கார வைத்துவிட்டு, வேலையில் இறங்கிச் செய்யச் செய்ய அவளுக்கு உற்சாகம் கூட வந்து விட்டது.

முன்பு தாயார் செய்வதைப் பார்த்து அறிந்திருந்ததோடு மீனம்மா கூடவே இருந்து சொன்ன உதவிக்குறிப்புகளும் சேர்ந்து கொள்ளச் சமையல் அவளுக்குக் கடினமாகத் தோன்றவில்லை.

செய்து முடித்த பிறகு, அன்றைய உணவுக்கும் உறைவிடத்துக்கும் உழைத்து சம்பாதித்துவிட்ட திருப்தியில் நிமிர்ந்தாள் அவள்.

மாலையில் சென்று பார்த்தபோது மேலும் தெளிவடைந்திருந்த தாயாரின் நிலை அவளது மனதிற்குச் சற்று அமைதியும் தந்தது. ஆனால், அவ்வப்போது அந்தக் கண்களில் தென்பட்ட நிராசை அவளது மனதை உறுத்தியது. ஆனால் பல வீனமாகவே இருந்த இந்த நிலையில் அது பற்றிக் கேட்டு, மீண்டும் கிளறிவிட விருப்பம் இல்லாமல் விட்டுவிட்டாள்.

வந்த மறுநாளே பெங்களூர் செல்லத் துடித்த செல்வம் சென்னையிலேதான் இருந்தான். தந்தையுடன் அலுவலகம் போய் வந்தான்.

அவன் அங்கே இருந்ததில் நித்திலாவுக்கு ஒரு கஷ்டம். காலை வேளையில் தோட்டத்தில் அவனும் நடந்ததால் இவளது உலா முடங்கிப் போயிற்று.

இப்போது அத்தையிடம் மட்டும் இல்லாமல், அத்தை மகனிடம் இருந்தும் ஒதுங்கிக் கொள்ளவே நித்திலா முயன்றாள்.

ஆனால் இந்த ஒதுக்கம் அவனது கருத்தில் படாதது போல, செல்வம் சில சமயங்களில் தானாக நித்திலாவிடம் வந்து பேசுவதுண்டு.

நல்லவேளையாக, ஆதிலட்சுமி பெரும்பான்மை நேரம் வீட்டில் தங்குவது இல்லை என்பதால், பூகம்பம் ஏதும் நிகழவில்லை.

இடையில் ஒரு நாள் செல்வம் மருத்துவமனைக்கு வந்து பணம் கட்டிவிட்டுப் போனான்.

இந்தப் பண விஷயம் நித்திலாவுக்கு ஒன்றை நினைவுறுத்த, மறுநாள் வீட்டினர் யாரும் இல்லாதபோது அந்த வீட்டுக் காரியக்காரரான குருபாதத்தைத் தேடிச் சென்றாள். தன் தாயாரின் பணநிலை பற்றி அவரிடம் விசாரித்தாள்.

உதட்டைப் பிதுக்கித் தலையசைத்தார் அவர்.

"புரியவில்லை, அங்கிள்" என்று விடாமல் கேட்டாள் நித்திலா.

''இன்றைய நிலை மட்டும் போதுமா? அன்றிலிருந்தெல்லாம் தெரிய வேணுமா?''

''எல்லாமேதான்.''

''பாரம்மா, உன் செலவு போக உன் அம்மாவின் சம்பளப் பணம் முழுவதையும் உன் மாமாவின் கம்பெனியில்தான் போட்டிருந்தார்கள் உன் தாயார். உன் மாமா இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் புதிதாக 'மொசைக்' கம்பெனி ஒன்று தொடங்கியபோது, அந்தப் பணத்தையும் அதில் போட்டார்கள். இப்போது.. ஒரு காரணத்தால் அந்தக் கம்பெனியை மூடும்படி ஆயிற்று. அத்தோடு உன் அம்மா பணமும்...''

''அப்படி நஷ்டமாகுமா அங்கிள்? இவ்வளவு வசதி இருக்கிறபோது பணம் போட்டுச் சீர் செய்திருக்கலாமே'' என்றாள் நித்திலா. அவளும் பண விவகாரம் படிக்கிறவள் தானே!

குருபாதம் சற்றுத் தயங்கினார்.

அவர் இதை எப்படிச் சொல்லுவார்?

முழுகுவதற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்ட கம்பெனி அது. பெருமளவு வரி ஏய்ப்புக்காக உருவாக்கப்பட்டது. உண்மை போலத் தோன்றுவதற்காக வெளி முதலீடாக, ஆதிலட்சுமி அம்மாளின் பிடிவாதத்தின் பேரில் தங்கம் அம்மாளின் பணம் இதில் போடப்பட்டது. ஓடுகிற தண்ணீரில் போடுவது போல, தங்கம்மாளின் பணம் வீணாக்கப்பட்டு விட்டது என்பதை அவர் எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

ஆனால் அவரும் மனிதர் அல்லவா? ''பாரம்மா, நான் இதைச் சொல்லக் கூடாது. ஆனால் தர்மம், நியாயம் என்றெல்லாம் கூட இருக்கிறதில்லையா? சில ஆண்டுகளாக உன் அத்தை ஒரு மாதிரி நடந்து கொள்கிறார்கள். நீ முடிந்த அளவு சீக்கிரமாய் உன் தாயாரை அழைத்துக் கொண்டு இங்கிருந்து வெளியேறி விடு, குழந்தை'' என்றார் அவர்.

யோசனையோடு அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்து, ''மாமா'' என்று சுருக்கமாகக் கேட்டாள் நித்திலா.

மெல்லத் தலையசைத்துவிட்டு, ''எந்த விஷயத்திலும் உன் அத்தையை உன் மாமா எதிர்ப்பதாக இல்லை'' என்று பெருமூச்சு விட்டார், அந்தப் பெரியவர்.

6

மாமா எதுவும் செய்யவில்லை; செய்வதாகவும் இல்லை என்பது அவ்வளவு

பெரிய விஷயமாக நித்திலாவுக்குத் தோன்றவில்லை, அவளுக்குத் தெரிந்து, சுந்தரகணபதி தன் மனைவியின் வார்த்தைக்கு எதிர் வார்த்தை சொன்னவர் இல்லைதான்.

ஆனால் இந்த நஷ்டத்திற்கும், அத்தைக்கும் அம்மாவின் மனஅதிர்ச்சிக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருக்கக்கூடும் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொள்ள, ''இன்னும் ஒரு சின்ன விஷயம் மாமா! இந்தக் கணக்கெல்லாம் அத்தைக்கும் தெரியுமா?'' என்று விசாரித்தாள்.

''நன்றாக'' என்றார் குருபாதம். ''கம்பெனியின் நடப்பு, பராமரிப்பு, வளர்ப்பு பற்றி அவர்களுக்கு அக்கறை கிடையாதே தவிர, லாபம், நஷ்டம், வரவு, செலவு என்று பண விவகாரம் எல்லாம் அவர்களுக்கு அத்துப்படி'' என்றார் அவர் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

அதற்கு மேலும் அவள் ஏதோ பேச வாயெடுக்க, அவர் கை உயர்த்தித் தடுத்து ''அம்மா! நான் இங்கே நாற்பது வருடத்து ஊழியன். இவ்வளவு சொன்னதே மிக அதிகம். ஆனால் நான் சொன்னதை மறக்காதே'' என்று கூறி நகர்ந்து விட்டார்.

அன்று தாயைச் சிரிக்க வைப்பதற்காக, நித்திலா எவ்வளவோ முயன்றும் முடியவில்லை. கடி ஜோக் நிஜ ஜோக் எல்லாம் தோற்றுவிட, ''என்னம்மா விஷயம்?'' என்று விவரம் கேட்டாள்.

ஒருமுறை எச்சில விழுங்கிவிட்டு, ''வேலை மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறதா கண்ணு?'' என்று கேட்டாள், அம்மா விழிகளில் நீர்முட்ட.

தலையைச் சிலுப்பி, ''வேலையா? நானா? படிப்புக்காக லீவு விட்டிருக்காங்க! அம்மா! படித்துப் படித்து மூளை

கலங்கிப் போய் நிற்கிறேன். நா..ன்'' என்று அலட்சியமாகத் தொடங்கி, அம்மாவின் பார்வை புறங்கையில் இருந்த கறுப்புப் புள்ளிகளில் படிந்திருப்பதைக் கண்டதும் பேச்சைத் தொடராமல் முடித்தாள்.

வறுவலுக்கான காயை எண்ணெய் அருகில் கொண்டு போய் மெல்ல நழுவ விடாமல், தொப்பென்று போட்டு, கொதிக்கும் எண்ணெய்ச் சிதறலைக் கையில் வாங்கிக் கொண்ட தன் முட்டாள் தனத்தை உள்ளூரக் கடிந்தாள்.

அப்போதும் விடாமல், ''மீனம்மாவுக்குப் பெரிதாக உதவி செய்வதாகச் சமையல் அறைக்குப் போனேன்...'' என்று சமாளிக்க முயன்றவள், தங்கத்தின் பார்வையை உணர்ந்து, ''எல்லாம் கொஞ்ச காலம்தானே அம்மா! இரவு எவ்வளவு நெடியதாகத் தோன்றினாலும் ஒரு சமயம் விடிந்துதானே தீரும்'' என்று கூறித் தேறுதலாக முறுவலித்தாள்.

தங்கத்தின் முகத்தில் நிராசை அகல மறுத்தது. ''எவ்வளவு நீண்ட இரவு! ஒரே ஓர் இரவு பதினைந்து ஆண்டுகளும் மேலாக நீளுமோ, கண்ணம்மா'' என்று மனதோடு உடலும் தொய்ந்தாள்.

தனது ஐந்தாவது வயதில் தந்தை இறந்தது பற்றி நித்திலா அறிவாள். எனவே 'பதினைந்து ஆண்டு' என்ற வார்த்தையை அவள் பெரிதாக எண்ணவில்லை.

''போகட்டும். ஆனால், இனி நீளாது அம்மா! எனக்கு ஒரு வேலை கிடைத்ததும் இந்த இரவு முடிந்துதான் தீரும். அப்புறமாய் நாம் இரண்டு..'' என்று உற்சாகக் குரலில் கூறி வந்தவள், அம்மா முகத்தை மறுபுறம் திருப்புவதைக் கண்டு நிறுத்தினாள்.

சில விநாடி அமைதிக்குப் பிறகு ''அம்மா! உங்களுக்குத் தெரியாததில்லை. பணத்தை இழந்தால் சம்பாதித்துக்

கொள்ளலாம்'' என்று தொடங்கியவளை இடைமறித்து ''ஆனால் அந்த வீட்டைப் பெற முடியாதே, கண்ணு'' என்றாள் தங்கம் ஏக்கத்துடன்.

''அந்த வீட்டில் அப்படி என்ன இருக்கிறது? என்னம்மா விஷயம்? நான் இன்னமும் சிறு குழந்தை இல்லை. எல்லாம் சொல்லுங்கள்'' என்று கேட்டாள் மகள்.

தங்கத்திற்கும் முட்டிக் கொண்டுதான் இருந்ததோ! எல்லாம் மடைதிறந்தாற் போல வெளிவந்து விட்டது.

சிறு வயதில் இருந்தே ஆதிலட்சுமியும் தங்கமும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் ஆனவர்கள்தான். ஏதோ ஒரு தூரத்து உறவு. மூன்று வயது பெரியவள் ஆன ஆதிலட்சுமி, பல வகுப்புகளில் தங்கி வர, இருவரும் ஒன்றாகவே பள்ளி இறுதி வகுப்பில் படித்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

பார்வைக்குப் பளிச்சென்று இருந்ததோடு, நன்றாகவும் படித்த தங்கத்திடம் ஆதிலட்சுமி பொறாமைப்பட்டது இயற்கைதான்.

ஆனால் அவளுக்கென்று பேசி, கிட்டத்தட்ட முடிவாகி விட்ட நிலையில், தில்லை நாயகம் தங்கத்தைப் பார்த்து ஆசைப் பட்டு மணந்தது ஆதிலட்சுமிக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியாகிப் போயிற்று.

தங்கம் திருமணத்திற்கு முன்பாகத் தனது திருமணம் நடந்துவிட வேண்டும் என்கிற வெறியில், வேறு ஒரு பெரும் புள்ளி தேடி ஏற்பாடு செய்ய அவகாசம் இல்லாததால்; அவர்கள் நிறுவனத்தில் அப்போது வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்த சுந்தரகணபதியை மணந்து கொண்டாள்.

சுந்தரகணபதியின் அம்மாவும் தங்கத்தின் அம்மாவும் உடன் பிறந்தவர்கள். இருவரின் தந்தைமாரும் சகோதரர்களே. அதனால் தங்கத்திற்கும் அவளுடைய தங்கை

மரகதத்துக்கும் சுந்தரகணபதி சொந்த அண்ணன்போலத் தான். இரு குடும்பங்களும் மிகவும் சாதாரண நிலையில் இருந்ததுதான். அதனால் பெரிய இடத்து சம்பந்தத்தை இரு குடும்பங்களும் கையேந்தி ஏற்றுக் கொண்டனர்.

ஆதிலட்சுமி அண்ணி ஆகிறாள் என்பதில் முதலில் தங்கத்திற்குச் சற்று பயம்தான்.

ஆனால் மணமான உடனேயே ஆதிலட்சுமிக்குச் செல்வம் பிறந்துவிட, வேறு பிரச்சினை தோன்றாமல் குடும்பம் அமைதியாகவே இருந்தது.

தங்கம் சில ஆண்டுகள் கருத்தரியாமல் இருந்ததால் அவளைவிடத் தான் உயர்ந்து விட்டதாக ஆதிலட்சுமி எண்ணியதும் அமைதிக்கு உதவி செய்தது.

மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தங்கத்துடைய தங்கை மரகதத்திற்குத் தில்லைநாயகமே பொறுப்பேற்று, பணக்காரர் வீட்டில் திருமணம் செய்து வைத்தார்.

மரகதத்துக்கு லலிதா பிறந்து ஓர் ஆண்டு சென்ற பிறகு நித்திலா பிறந்தாள். அவள் தந்தையின் உயிர் மூச்சானாள்.

நித்திலாவுக்கு இரண்டு வயது ஆன சமயத்தில் ஒரு முறை நடை வண்டியைத் தள்ளியபடி ஓடியவள், படி தட்டி விழுந்து விட்டாள். அந்த வீட்டில் ஓர் அறைக்கு அறை வாயில்படி இருக்கும், கருங்கல்படி அடிபட்டு இரத்தம் கசிந்து விட்டது அவளுக்கு.

அப்போது திட்டமிட்டு நித்திலாவுடைய தந்தை கட்டத் தொடங்கியதுதான் இந்த வீடு.

ஆதிலட்சுமி அத்தையின் குணத்திற்கும் இந்த வீட்டின் அமைப்புக்கும் சம்பந்தமில்லையே என்று அவ்வப்போது தான் வியந்தது நித்திலாவுக்கு நினைவு வந்தது. அது அவளுடைய தந்தையின் அன்பின் சின்னமாக அல்லவா இருக்கிறது.

உயரமாய் நின்று ஜிவ்வென்று அவளைத் தூக்கித் தோளில் ஏந்தி நடந்த ஓர் உருவம் பனிப்படலமாய்க் கண்ணைக் கசிய வைத்தது.

ஒரு நெடிய மூச்சுடன் தாயார் தொடர்ந்தாள்; ''அந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு சதுர அடியும் உன்னை - உன் வசதியை மனதில் வைத்தே கட்டப்பட்டது. கண்ணம்மா! சமையல் அறையில் கூடக் காற்றோட்டமாய் உட்கார்ந்து நீ ஏவுவதற்கு வசதியாய், சன்னலை ஒட்டி திண்டு வைத்துக் கட்டினார். பிற்காலத்தில் உன் குடும்பத்துடன் நீ அந்த வீட்டில் ஆனந்தமாக வாழ்வதை அருகிலிருந்து கண்டு களிப்பதற்காக என்று! எங்கள் இருவருக்குமாகத் தோட்டத்தில் கட்டியபடி நாம் வசிக்கும் இந்த இடம்.''

''ஓ'' நித்திலாவுக்கு வேறு சொல்ல முடியவில்லை.

சற்று நேரம் மனதோடு பழங்கணக்குப் பார்த்துவிட்டுத் தங்கம் மேலே சொன்னாள்.

நித்திலாவுக்கு, ஐந்து வயது நிரம்புகிறதுக்கு முன்பிருந்தே தில்லைநாயகத்தின் வியாபாரத்தில் பெரும் சரிவு ஏற்பட்டு வந்தது. அப்போது நித்திலாவுடைய தந்தையும் சுந்தரகணபதியும் நல்ல நண்பர்கள். பின்னொரு காலத்தில் நல்ல நிலை வரும்போது, அன்றைய மார்க்கெட் மதிப்பின்படி பணத்தைக் கொடுத்தால் அந்த வீட்டைத் திருப்பி தந்துவிட வேண்டும் என்கிற நிபந்தனையுடன் சுந்தரகணபதிக்கு வீட்டை விற்றார் தில்லை நாயகம்.

பத்திரம் பதிவு செய்துவிட்டு படுத்தவர்....

சற்று நேரம் தங்கம் அமைதியானாள்.

தாயின் கைகளைப் பற்றி மெல்ல வருடினாள் நித்திலா.

அங்கே இங்கே என்று ஒரே கடன். நகைகள், மற்ற சின்ன சொத்துக்கள் விற்று வந்த தொகையோடு வீடு விற்று பணமும் பறந்து போயிற்று.

அதிலும் எப்படியோ ஒரு சிறு தொகையை மீட்டுத் தந்தார் சுந்தரகணபதி. அதை முதலீடு செய்து வட்டியில் வாழலாம் என்றார்.

ஆனால், தங்கத்திற்கு அதில் விருப்பம் இல்லை. உயிரான கணவரின் ஆசைக் கனவை அறிந்தவள் அல்லவா? வேறு சம்பாதனைக்கும் வழி தேடினாள்.

சமையல் தவிர அந்த எஸ்.எஸ்.எல்.சி படிப்பு முடிக்காத அவளுக்கு வேறு என்ன தெரியும்?

ஆனால், அதற்குத் தங்கம் தயங்கவில்லை. கொண்டிருந்த குறிக்கோள் உயர்ந்தது. அதை அடைய கீழ்த்தரமான வழிகளைக் கையாளாமல் உழைப்பு நேர்மை என்கிற ராஜபாட்டையில் செல்வதற்குக் கூச்சப்படுவானேன்?

அந்தத் தொழிலை வீட்டோடு செய்து பிழைப்பதற்கு வசதியாகத் தோட்டத்து வீட்டிலேயே அவள் தங்கிக்கொள்ளவும் சுந்தரகணபதி ஏற்பாடு செய்தார்.

ஆதிலட்சுமியும் அப்போது இதற்கு மறுப்பு காட்டவில்லை.

'அம்மாவை வேலைக்காரியாக்கிக் கொண்ட திருப்தியே போதும் என்று இருந்திருப்பார்கள் அத்தை' என்று எண்ணினாள் நித்திலா.

வீண் செலவு செய்யாததால் இருவகை வரவாலும் பணம் கணிசமாகவே கூடியது.

ஆனால், எதிர்பாராத விதமாக வீடு, நிலத்தின் விலை விஷமாய் ஏறுமென்று சுந்தரகணபதியும் கணிக்கவில்லை. அப்படியே ஏறிய போதும் அவர் அவ்வளவு பணக் கணக்குப் பார்ப்பதாக இல்லை.

ஆனால் ஆதிலட்சுமி தான் வெகுவாக மாறிப்போனாள். ஆறேழு ஆண்டுகளுக்கு முன் அவ்வப்போது நெருஞ்சி முள்ளாகக் குத்திக் கொண்டு இருந்தவள். மெல்ல மெல்லக்

கண்ணாடியை அறுக்கும் வைரத்தின் கடினமும் கூர்மையும் கொண்டு விட்டாள்.

அவ்வப்போது நெஞ்சைக் கிழித்த வார்த்தைகளைக் கூடத் தங்கம் சகித்துக் கொள்ளப் பழகிவிட்டிருந்தாள்.

ஆனால்...

அன்று மாலை வேலையாள்களுக்கு மீனம்மா காபி கொண்டு சென்றிருந்த போது ஆதிலட்சுமி சமையல் அறைக்கு விஜயம் செய்தாள். ''மொசைக் கம்பெனி மூழ்கி விட்டது. அத்தோடு உன் பணமும் போய்விட்டது. அதனால் இந்த வீடு பற்றிய ஆசையை அடியோடு விட்டுவிடு. உனக்கு வாரிசாய் உன் மகளையும் சமையல்காரியாகத் தயார் செய்துவிடு'' என்று கூறி விட்டுப் போய் விட்டாள்.

''எவ்வளவோ சமாளித்துப் பார்த்தேன். கண்ணு முடியாமல் கண்ணை இருட்டி விட்டது. விழித்துப் பார்க்கும் போது இங்கே இருந்தேன். கடைசியில் அத்தை சொன்னது போல்'' என்று மகளின் கையில் இருந்த புள்ளிகளை மீண்டும் வேதனையோடு நோக்கினாள் தங்கம்.

''விடுங்கள் அம்மா! உழைப்பும் நேர்மையும் ராஜபாட்டை இப்போதுதானே சொன்னீர்கள். அதில் வருத்தப்பட என்ன இருக்கிறது? ஆனால், மாமா என்ன சொல்கிறார்?'' என்று வினவினாள் நித்திலா.

மீண்டும் தங்கத்தின் முகத்தில் நிராசை பரவியது. ''இப்போது என்ன, பல வருடங்களாகவே அண்ணி என்ன சொன்னாலும் உன் மாமா மறுபேச்சுப் பேசுவது இல்லை நித்திலம்மா'' என்றாள் வறண்ட குரலில்.

தாயின் மனம் எதில் உழல்கிறது என்று நித்திலாவுக்குப் புரிந்தது. ஒரேயடியாக அதை மறந்துவிடுமாறு அவளிடம் சொல்லிப் பயன் இல்லை.

சற்று யோசித்துவிட்டு, ''அம்மா! அன்று நீங்கள் 'உன் வீடு' என்றதும் எனக்கு மனதுக்குச் சங்கடமாக இருந்ததம்மா'' என்றாள்.

''என்ன மாதிரி?''

தாயார் புரியாமல் விழிக்கவும், ''அதாம்மா, உங்கள் அண்ணன் மகன்..'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கினாள் மகள்.

மனம் முழுமையாய் மகள் பேச்சுக்குத் திரும்பிவிட ''ஆ!'' என்றாள் தங்கம். ''கண்ணு ஆதிலட்சுமி அண்ணி குணம் தெரிந்தும் உன்னைக் கையையும் காலையும் கட்டி அவர்களிடம் ஒப்படைப்பேனா?'' என்று தன் மறுப்பைக் கேள்வியிலேயே காட்டினாள்.

மனம் லேசாகிவிட, தாயாரின் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தை வைத்து அவளை அணைத்துக் கொண்டாள் மகள்.

திடுமென தான் மிகவும் பெரியவள் ஆகிவிட்டது போல நித்திலா உணர்ந்தாள். தாயார் ஒரு குழந்தை ஆகிவிட்டாற் போலத் தோன்றியது. இந்த அம்மா பாப்பாவைக் காப்பது அவளது கடமை அல்லவா?

கிளம்பும்போது மீண்டும் தாயாரின் வருத்தப் பார்வை கைக்காயங்களில் படிவதைக் கண்டதும், ''இது வெறும் கவனக்குறைவு அம்மா! பொதுவாக மீனம்மா என்னை எதுவும் செய்ய விடுவதே இல்லை தெரியுமா?'' என்று தேற்றினாள். ''ஏன் என்னிடம் இவ்வளவு பாசம் காட்டுகிறாளோ தெரியவில்லை!''

''எனக்கும் தெரியும் கண்ணு மீனாம்மாவோடு ஆறுமுகம் தாமகம் கூட உனக்காக எதுவும் செய்வார்கள். உன் அப்பாவிடம் அவ்வளவு விசுவாசம் அவர்களுக்கு!'' என்று இன்னும் ஒரு சேதி தெரிவித்தாள் அம்மா. ''எங்கள் திருமணத்துக்கு முன்பிருந்தே உன் அப்பாவிடம் பணி

புரிந்தவர்கள் அவர்கள். வீட்டை வாங்கியபோது அவர் களையும் அப்படியே வேலையில் அமர்த்திக் கொண்டார் அண்ணன்.''

வீடு திரும்பும்போது நித்திலாவின் மனதில் ஒன்று தோன்றியது. அப்பாவாக அம்மா மேல் ஆசைப்பட்டு மணந்ததை அத்தை வேறு விதமாக எண்ணியிருப்பாளோ? பணத்திற்காக அம்மா அப்பாவை வலைவீசிப் பிடித்ததாக முடிவு கட்டிவிட்டாள், இப்போது மகளும் அதையே செய்ய முயல்வதாக நினைக்கிறாள் போலும். பணம் அவ்வளவு பெரிதா? எல்லாரையும் தான் தராசிலே எடை போட்டால் எப்படி?

தாய் சொன்னதை எல்லாம் எண்ணுகையில் இன்னும் பலவும் கூட அவள் மனதில் முட்டி மோதின.

மாமா வீட்டினருக்கு இருக்கும் பணத்துக்கு அந்த 'மொசைக்' தொழில் மடியத் தேவையில்லை. வேறு பணம் போட்டுக் காப்பாற்றியிருக்கலாம் வரிச் சலுகைக்காக, நட்டக் கணக்கிற்காகவே தொடங்கிய தொழிலாகத்தான் அது இருக்க வேண்டும். அதில் போய் அம்மாவின் பணத்தை முத லீடு செய்து வீணாக்குவது என்றால் எவ்வளவு அநியாயம்?

அம்மாவால்தானே தன்னிடம் வேலை செய்த ஒருவரை மணக்க நேர்ந்தது என்று, காலம் முழுவதையும் அம் மாவைத் தன்னிடம் பணிபுரிய வைக்க வேண்டும் என்று, அத்தை திட்டமிட்டாளா? ஆமாம். அப்படித்தான் நடத்தி யிருக்கிறாள். என்ன கொடூர புத்தி!

இந்த அநியாயத்துக்குப் பதிலடி கொடுக்காமல் பொறுத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டிய நிலைமைதான் நித்திலாவுக்கு மிகவும் சகிக்க முடியாத துன்பமாக இருந்தது. அந்தப் பணத் திமிரையும் அகங்காரத்தையும் அடக்க ஒரு வழி கிடைக்கவில்லையே என்று குமுறினாள்.

வீடு வந்து சேர்ந்த போது அதிசயமாய் அந்த வேளை யில் ஆதிலட்சுமி வீட்டில் இருப்பது தெரிந்தது. ஏகத் தடபுடலாக அங்கிருந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் ஆணை பிறப்பித்துத் தூள் பரப்பிக் கொண்டிருந்தாள் அந்த அம்மாள்.

நித்திலா கவனியாதது போலச் சமையல் அறைக்குச் செல்லவும் ஆதிலட்சுமி அவள் பின்னோடு வந்தாள்.

''இந்தா, மீனம்மா! நாளைக்கு அய்யாவோட தங்கச்சி வருகிறார்கள். மதியச் சாப்பாட்டோடு ஒரு பாயசம் வைக்க வேணும்னு சொல்லு, தங்கச்சிகூட அவங்க மகளும் வருகிறாள். அந்தப் பொண்ணுதான் இந்த வீட்டுக்கு வருங்கால எசமானி என்பதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு உடம்பில் ஒரு பயத்துடன் ஒழுங்காக வேலை செய்யுங்கள்'' என்று கூறி சமையல் அறை அலமாரியில் இருந்த டப்பாக்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த நித்திலாவின் முதுகுப்புறத்தை ஒரு முறை வெறித்து விட்டு அகன்றாள் ஆதிலட்சுமி.

அத்தை அந்தப்புறம் சென்ற பிறகு மெல்லத் திரும்பிய நித்திலாவின் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது.

சித்தி மரகதத்தோட மகள் லலிதா இந்த வீட்டு எசமானி ஆகப் போகிறாளா? அதாவது ஆதிலட்சுமி அத்தைக்கு மருமகளாக வரப் போகிறாளா?

சட்டென வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் நித்திலா.

7

வாய்விட்டுச் சிரிப்பதற்கு நிறைய விஷயங்கள் இருப்பதாகத்தான் நித்திலா வுக்குத் தோன்றியது.

A-PDF Merger DEMO : Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

நித்திலாவின் தாயைத் தன் கணவனுடைய தங்கையாக ஒருபோதும் எண்ணாத அத்தையம்மாள், நித்திலாவுடைய சொந்தச் சித்தியை அய்யாவின் தங்கை என்று வெகு பவ்யமாகக் குறிப்பிட்ட விதத்தில் ஒரு சிரிப்பு.

மரகதம் சித்தியைக் கிட்டத்தட்ட ஆதிலட்சுமி அத்தையின் மறுபதிப்பு என்றே நித்திலா நினைப்பது உண்டு. தன் அக்காவுக்குப் போல பளிச்சென்று இருக்க வேண்டிய பெரிய கண்களும், நேர் நாசியும் - அங்கங்கே உப்பியிருந்த சதைக் கோளங்களின் இடையில் புதையுண்டு விட, பீப்பாய் இடையில் முழு அகல சரிகைச் சேலையைச் சுற்றிக் கொண்டு சித்தி ஒயில் நடை நடக்க முயல்வதை நினைத்து ஒரு சிரிப்பு வந்தது.

லலிதாவிடம் ஒரு காட்டுக் குதிரையின் நிமிர்வு உடலில் மட்டும் இல்லாமல், உள்ளத்திலும் பேச்சிலும் கூட இருக்கும் அவளுக்கு நியாயம் என்று பட்டதிலிருந்து அவளை விலக வைக்கவே முடியாது. எதையும் மறைக்காமல் நேருக்கு நேராகப் பட்டவர்த்தனமாக உரைத்து விடுவாள். கேலியாக அவளை 'ரைட் ராயல்' என்பாள் நித்திலா. இங்கே அத்தையின் நெளிவு சுளிவுகளுக்கும் அவர்களுக்கும் பட்டாசு வெடிதான். அவள் இங்கே மருமகளாக வந்த பிறகும் ஒவ்வொரு நாளும் கழியப்போகும் விதத்தை எண்ணியதும் சிரிப்பு வந்தது நித்திலாவுக்கு.

வேண்டும். இந்த அத்தைக்கு நன்றாக வேண்டும். எல்லாரையும் அடித்தவளை அடிப்பதற்கு ஆள் இல்லாமல் போனதால், தன் கையாலேயே தன்னை அடித்துக் கொள்ளப் போகிறாள், படட்டும். நன்றாகவே படட்டும்.

கற்பனை விரியக் கிளுகிளுத்துச் சிரித்தாள் நித்திலா.

''அட, உனக்கு இப்படி அழகாகச் சிரிக்கக் கூடத் தெரியுமா?'' என்று செல்வத்தின் குரல் கேட்கவும் அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

இரவின் அமைதியையும் நிலவின் அரை வெளிச்சத்து அழகையும் செய்குளத்தின் சிமெண்டு விளிம்பில் அமர்ந்து ரசித்துக் கொண்டே எண்ணமிட்டவள் அவசரமாக எழுந்து திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவளுக்குப் பின்புறமாக, வீட்டிலிருந்து செய்குளத்துக்கு வரும் பாதையில் வந்து கொண்டிருந்தான் செல்வம். சுத்தமாகப் பெருக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பாதையும், அவன் அணிந்திருந்த ரப்பர் அடியிட்ட ஷூவும் அவனது காலடிச் சத்தத்தை மறைத்தன போலும்.

அதற்குள் அருகில் வந்துவிட்டிருந்த செல்வம், அவளை உட்காரச் சொல்லித் தானும் செய்குளத்தின் விளிம்பிலேயே அமர்ந்தபடி; ''இந்த வீட்டில் இந்தத் தோட்டமும் அமைதியான இந்த நேரமும்தான் எனக்குப் பிடித்தது'' என்றான் சாவதானமாக.

அவனும் அவளும் அந்த நேரத்தில் தனியே அங்கே அமர்ந்து பேசுவது சர்வ சாதாரணம் போல அவன் நடந்து கொண்டது நித்திலாவுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. கூடவே வயிற்றையும் கொஞ்சம் கலக்கியது.

இந்த அத்தை மட்டும் இப்போது இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து விட்டால், அப்புறம் நித்திலாவைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டிக் காக்காய்க்குப் போடும்வரை ஓய்வாளா என்ன?

ஆதிலட்சுமி அத்தைக்கு மகனாகப் பிறந்திருந்தபோதும் செல்வம் அதை நடப்பில் காட்டியது இல்லை. தோற்றத்

திலும், ஓரளவு நிறம் தவிர, அவன் உருவத்திலும் அத்தையைக் கொள்ளவில்லைதான்!

சட்டென லலிதாவை மனதில் அவன் அருகே நிறுத்திப் பார்த்தாள். ஊகூம். எங்கெல்லாமோ இடித்தது.

லலிதாவிடம் எப்போதும் ஒரு தீவிரம் இருக்கும் செல்வத்திடம் ஓர் அசட்டை தெரிந்தது. எதற்கும் அலட்டிக் கொள்ளாத ஓர் அலட்சியம்.

லலிதா அளவு இவன் அவளுக்கு நெருங்கிய சொந்தம் இல்லைதான். அந்த ஒன்றுவிட்ட உறவுக்கு அவன் நல்ல விதமாகத்தான் நடந்து கொள்கிறான். அவளை அழைத்து வந்தான். நல்லபடியாய் இரண்டு வார்த்தை பேசுகிறான். 'எப்படியோ வேலை நடந்தால் சரி. மற்றபடி நீ இருந்தாலும், ஒரேயடியாகப் போனாலும் எனக்கு ஒன்றும் இல்லை' என்று அத்தை நடப்பது போல் இல்லாமல், அம்மாவின் உடம்பு பற்றி விசாரிக்கிறான். அன்று மருத்துவமனை வரை வந்து பணம் கட்டினான்.

பணம் பற்றிய நினைவு வந்ததும் நித்திலா உட்கார்ந்து விட்டாள். ''வந்து.. அன்று பணம் கட்டினீர்களே செல்வம், இதுவரை அம்மாவின் வைத்தியத்துக்கு எவ்வளவு ஆகியிருக்கிறது?'' என்று விசாரித்தாள்.

''அப்படி அதிகம் ஒன்றும் இல்லை நித்திலா. எல்லாம் சேர்த்து ஒரு நாலாயிரம் ரூபாய் வரக்கூடும்'' என்று பதில் கூறினான் அவன்.

நாலாயிரம்; நாலாயிரம் ரூபாய் அதிகம் இல்லையாமே!

''கிண்டலா?'' என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்க வாய் எடுத்தவள் உடனே அடக்கிக் கொண்டாள்.

அவளுக்கு மலையாகத் தோன்றும் இந்த நாலாயிரம் அவனுக்குச் சிறு தொகைதானே!

''அம்மா பற்றி டாக்டரிடம் கேட்டீர்களா?'' என்று வினவினாள்.

''சென்னையை விட்டு முக்கியமாகக் கடற்கரையை விட்டு - எங்காவது உள்நாட்டுப் பக்கம் அழைத்துச் சென்று சிகிச்சை செய்ய வேண்டுமாம். நீ மதுரையில் படிப்பதால் அங்கேயும் அழைத்துச் செல்லலாம் இல்லையா? ஆனால் அங்கேயும் கொஞ்ச காலம் மருத்துவமனையில் சிகிச்சை செய்தாக வேண்டுமாம். நோயாளியோடு நாள் முழுவதும் கூடவே ஓர் ஆள் தங்குவதற்குச் சில மருத்துவமனைகளில் அனுமதி கொடுப்பார்கள். மதுரையில் அப்படி எங்காவது சேர்த்துவிட்டால் கல்லூரி நேரம் தவிர, நீ அத்தையுடனேயே இருக்கலாம்!'' என்று யோசனை சொன்னான்.

பெரிய்ய யோசனை!

இதற்கெல்லாம் எவ்வளவு செலவாகும்? அந்தப் பணத்துக்கு இவள் எங்கே போவாள் என்கிற எண்ணம் கொஞ்சமும் இல்லாமல் பேசவும் அவளுக்கு குமுறிக் கொண்டு வந்தது.

ஆனால் இவன் நல்லதை நினைத்துச் சொல்வதும் புரிந்தது. இங்கே மாதிரி வேலை அது இது என்று இல்லாமல் முடிந்த அளவு அவள் தாயின் அருகில் இருக்கலாம் என்று நினைத்துச் சொல்லுகிறான்.

ஒருவேளை, பணம் என்கிற ஒரு பொருள் எப்போதும் மிக மிஞ்சி அவன் - கையில் இருந்தே பழகிவிட்டதால் பணம் இல்லாமல் ஒருவரின் தேவைகள் தடைப்படக் கூடும் என்கிற எண்ணமே அவனுக்குத் தோன்றவில்லை போலும். நீரில் நீந்தி விளையாடி அதிலேயே வசிக்கிற மீனுக்குப் பாலைவனத்தில் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கிடைக்காமல் மடிகிறவர்களைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னால் கூட என்ன புரியும்?

இறங்கவில்லையாம்! வேடிக்கைதான்' என்று எண்ணிடும் போதே இன்னொன்று மனதில் பட்டது.

நாளை மறுநாள் சித்தப்பாவும் வந்தாக வேண்டும் என்றாளே, ஓர் அதிகாரபூர்வமான நிச்சயதார்த்தம் நடக்கப் போகிறதோ?

அந்த வெள்ளி பிரேஸ்லெட்டை, செல்வம் லலிதாவுக்காகத்தான் வாங்கியிருப்பானோ? மறுநாளே பெங்களூர் செல்லத் துடித்தவன் நாலு நாளாக இங்கேயே இருப்பதற்கு லலிதாதான் காரணமோ? எப்படியோ லலிதா நன்றாக இருக்கட்டும்.

ஆனால், அம்மாவின் வைத்தியத்தை எப்படித் தொடர்வது? குருவியாய் அம்மா சேர்த்த பணம் இருந்திருந்தால் கூடப் பயன்பட்டிருக்கும் அதையும் அத்தை அழியச் செய்து விட்டாளே! இனி என்ன செய்வது?

அவள் முதலில் இருந்தே யோசித்துக் கொண்டிருந்த விஷயம்தான். தாயிடம் அறிந்த விவரங்களோடு, முன் தினம் செல்வத்தின் பேச்சும் சேர்ந்து கொள்ள, நித்திலாவுக்கு ஓயாது அதே நினைவாக இருந்தது. உடல் உறுப்புகள் தன் போக்கில் வேலை செய்தாலும் அடித்தளத்தில் அதே யோசனை. எதையும் உருப்படியாகச் செய்ய இயலாத காரணத்தால் உள்ளூர ஒரே தவிப்பு.

அங்கே சித்தியைத் தொடர்ந்து லலிதா ஏதோ பேசுவதும் கேட்டது. ''எப்படி வர முடியும் அத்தை? அப்பா எங்கள் குடும்பத் தலைவர். அவர் சுகமில்லாமல் இருக்கும் போது அவருடைய மனைவியும் மகளும் ஊர் சுற்றுவது எப்படிச் சரியாகும்? தப்பு என்று தெரிந்து என்னால் அதைச் செய்ய முடியாது'' என்றாள் அவள் அழுத்தம் திருத்தமாக.

பெருமையாகச் சிரித்தாள் மரகதம். ''இது ஒரு நேர்மை பைத்தியம் அண்ணி? வருகிற வழியில் கூட அப்படித்தான். சிக்னல் விழுமுன்பாக வண்டியைக் கிளப்பி விட்டான் என்று டிரைவரை வாங்கு வாங்கென்று வாங்கி விட்டாள். 'விடு' என்றால் கேட்கவே இல்லை'' என்று பெருமையடித்தாள் மரகதம்.

தம்பட்டம் ஒன்று இல்லாததுதான் குறை.

''அதெப்படி விடுவது? எப்படி என்னால் தப்பு செய்ய முடியாதோ, அதே போல மற்றவர் தப்பைச் சகிக்கவும் என்னால் முடியாது'' என்று லலிதா உறுதியான குரலில் அறிவித்தாள்.

அசுவாரசியமாக இதுவரை கேட்டுக் கொண்டிருந்த செல்வத்தின் கண்கள் பளிச்சிட்டன.

''இவ்வளவு நெருங்கின உறவு! இங்கே வந்து இரண்டு வருடம் ஆச்சு. புதிதாக ஏதேனும் வாங்கி வைத்திருக்கிறீர்களா அண்ணி?'' என்று விசாரித்தாள் மரகதம்.

''இல்லாமலா? ஹாலைச் சுற்றிப் பார். பின் பக்கம் வளரும் மரத்தில் ஆரஞ்சு பழுத்திருக்கிறது. வா பார்க்கலாம்'' என்று எழுந்தாள் ஆதிலட்சுமி.

கூடவே எழுந்த தாயாரை நிறுத்தி. ''அம்மா, நீங்கள் இன்னும் பெரியம்மாவைப் பார்க்கவில்லை'' என்று அழுத்தலாக மொழிந்தாள் மகள்.

''அது... அது வந்து பாப்பா...'' என்று மரகதம் சங்கடத்துடன் நெளிந்த போது, ஆதிலட்சுமி அவசரமாகக் குறுக்கிட்டாள்.

''அவள் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறாள். அங்கே நாலு மணிக்கு மேல்தான் உள்ளே விடுவார்கள். அதனால் வீடெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு சாப்பிட்டு ஓய்வு

எடுத்துக் கொண்டு அப்புறமாய் நேரம் இருந்தால் அவளைப் பார்க்கலாம்.''

''அவளா?'' பொருமினாள் நித்திலா. கூடவே தன் புதிய மைக்ரோ வேவ் அடுப்பைப் பெருமையாகக் காட்ட இருவரையும் இங்கே அத்தை அழைத்து வருவாளே என்று நினைத்தாள்.

அந்த அடுப்பை ஆதிலட்சுமி தொட்டுக்கூடப் பார்த்தது இல்லைதான். ஆனால் புதிய விலை உயர்ந்த அந்த அடுப்பைக் காட்டிப் பெருமை அடிக்காவிட்டால் அத்தைக்கு மண்டை வெடித்து விடாதா? கட்டாயம் லலிதாவையும் அவள் தாயாரையும் இங்கே அழைத்து வந்தே தீருவாள்.

மருத்துவமனையில் தாயாரிடம் ராஜபாட்டை அது இது என்று கூறியபோதும் தன்னை ஒத்த வயதினள் ஆன சித்தி பெண்ணின் முன்னே நிலையிறங்கி நிற்க அவளுக்கு அவமானமாகத்தான் இருந்தது.

சித்தி வீட்டாரின் வருகைக்காக உடல் கூனிக் காத்து நின்ற நித்திலா, திடுமென ஓர் அவசரத்துடன் செல்வம் சமையல் அறைக்குள் புகவும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள்.

வந்தவன், அங்கிருந்த மீனம்மாவைப் பார்த்து ''மீனம்மா! என் அறையில் 'ஜக்' தண்ணீரில் தூசு விழுந்து விட்டது. போய் மாற்றி வைத்துவிட்டு வா, வேறு யாரிடமும் சொல்லாமல் நீயே உன் கையால் மாற்று. இல்லாவிட்டால் நான் அதைக் குடிக்கவே மாட்டேன். போ, சீக்கிரம் போ'' என்று விரட்டி அடித்தான் செல்வம்.

மீனம்மா கண் மறைந்ததும், விரைந்து நித்திலாவின் அருகே வந்து, அவளுக்கு இருபுறமாகச் சமையல் மேடை மேல் கைகளை ஊன்றி அவளைச் சிறைப்படுத்திவிட்டு

முத்தமிடுபவன் போல அவளது முகத்தை நோக்கிக் குனிந்தான்.

ஒரு கணம் பிரமித்து நின்றுவிட்டு, பொங்கிய சினத்துடன் அவனைத் தள்ளிவிடுவதற்காக நித்திலா கைகளை உயர்த்தியபோது, வெளியே ஆதிலட்சுமியின் குரல் உரக்கக் கேட்டது.

8

காய்ச்சல் வேகத்தில் அரை மயக்கமும் அரைத் தூக்கமுமாகக் கிடக்கையில் என்னென்னவோ கனவுகள் வரும், ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்று நடக்கக் கூடிய சாத்தியக் கூறுகளே இல்லாத மாயாஜாலக் கனவுகள் எல்லாம் தோன்றி நிஜம்போலக் காணும். அப்படிப்பட்ட ஒரு கனவைக் கண்டு கொண்டு இருப்பதுபோல நித்திலாவுக்குத் தோன்றியது.

முன் தினம் இரவு நேரத்தில், தோட்டத்தில் தனிமையில் அருகில் அமர்ந்து கொண்டு அமைதியாகப் பேசியவனுக்கு வீட்டில் விருந்தாளிகள் வந்திருக்கிறபோது சமையல் அறையில் சோறும் குழம்பும் கொதித்துக்கொண்டு இருக்கிற நேரத்தில் காதல் வேகம் தோன்றுகிறதாமே? நடக்கிற காரியமா?

இதையெல்லாம் மூளை எண்ணுகிற நேரத்திற்குள்ளாக, இயல்பான ஒதுக்கமும், 'என்ன தைரியம்' என்கிற ஆத்திரமுமாக அவளது கைகளே அவனைத் தூரத் தள்ளிவிடத் தன்னிச்சையாய் உயர்ந்து விட்டன.

அதற்குள் அவனும் வெகு அவசரமாக, மிகவும் தணிவாக ஆனால் தெளிவாகப் பேசினான்.

''தப்பா நினைக்காமல் தயவு செய்து ஒத்துழை, நித்திலா! உன் தாயாரின் சிகிச்சைக்கு முழுச் செலவையும் நானே ஏற்றுச் செய்கிறேன். உனக்கும் இங்கிருந்து விடுதலையாக வேறு ஒரு வேலைக்கும் ஏற்பாடு செய்கிறேன். ப்ளீஸ் நித்திலா! இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்த வேறு வழியில்லை.''

அம்மாவின் வைத்தியச் செலவு மந்திர வார்த்தையில் அசைவற்று நின்ற கரங்கள், தழைத்து இறங்கின.

பிறகுதான் அவன் நின்ற நிலையைக் கவனித்தாள்.

சமையலறை வாயிலில் இருந்து பார்க்கையில் அவன் அவளை அணைத்து நிற்பதுபோலத் தோன்றுமே தவிர, அவன் தன்னைத் தொடக்கூட இல்லை என்பதை நித்திலா கண்டாள்.

ஆனாலும், இயன்ற அளவு கூர்மையுடன் அவனது விழிகளை ஊடுருவிப் பார்த்தாள் நித்திலா. அத்தையின் மகனாயிற்றே!

அவளது விழிகளில் சந்தேகத்தைக் காணவும், ஒரு தீவிரத்துடன், ''என்னை நம்பு நித்திலா! சத்தியம். பெங்களூர் யூனிட் முழுவதும் என் பொறுப்புதானே! அங்கேயே உனக்கு வேலை தருகிறேன். அங்கேயே அத்தைக்கு வைத்தியமும்...!'' என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவன், நெருங்கி வந்த பேச்சரவம் கேட்டு, ''ப்ளீஸ், காட்டிக் கொடுத்துடாதே'' என்று சொல்லாலும் விழியாலும் மன்றாடினான்.

அதற்குள் மற்ற சத்தங்கள் அத்தனையும் அடக்கிக் கொண்டு 'ஆ' என்று அலறியது ஆதிலட்சுமியின் குரல்.

செல்வத்தின் தோள் வளைவில் அவள் எட்டிப் பார்க்கையில், அதிர்ச்சி, ஆத்திரம், அவநம்பிக்கை எல்லாம் சேர்ந்து கொள்ள, ஆதிலட்சுமியின் முகம் கொதி நிலைக் கன்றலுடன் தெரிந்தது.

பதிலடி! கணத்தில் முடிவெடுத்து, தலையைத் திருப்பி செல்வத்தின் தோளில் லேசாகச் சாய்ந்து கொண்டாள் நித்திலா.

''அய்யோ... அய்யோ'' இதென்ன கூத்து? இந்தப் பாவம் அடுக்குமா?'' என்று மரகதத்தின் புலம்பல் கேட்டு செல்வம் திரும்பினான்.

''பூனை மாதிரி இருந்து கொண்டு...'' என்று ஏதோ தொடங்கிய மரகதத்தையும்'' ''இந்தாடீ, பாம்புக்குட்டிக்குப் பால்'' என்று கோபத்துடன் தொடங்கிய ஆதிலட்சுமியையும் ''சும்மா இருங்கள்'' என்று உரத்த குரலில் அதட்டி நிறுத்தினாள் லலிதா.

முன்னே நடந்து வந்து நித்திலாவின் கையைப் பற்றி ''வாழ்த்துக்கள்'' என்று புன்னகை செய்தாள். ''உங்களுக்கும் தான் அத்தான்! ஆனால், நீங்கள் முன்பே அத்தையிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டும்'' என்று அவனுக்கு ஒரு டோஸ் விட்டாள்.

''அத்தானிடம் கேளாமல் வேறு ஏற்பாடு ஏன் செய்தீர் நீர்?'' என்று ஆதிலட்சுமியிடம் அதட்டினாள். ''என்னோடு வாருங்கள்'' என்று அன்னை, அத்தை இருவரையும் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

எதிர்ப்பே இல்லாமல் ஒடுங்கிப்போய் லலிதாவோடு அத்தை செல்வத்தைக் காண நித்திலாவுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

''அப்...பாடா!'' என்று ஒரு பெரிய மூச்சை வெளியிட்ட செல்வத்தைத் திரும்பி யோசனையோடு பார்த்தாள் நித்திலா.

''அதற்குள் நிம்மதி மூச்சுவிட்டால் எப்படி? இன்னும் அத்தையைச் சமாளித்தாக வேண்டும். இதோடு அவர்கள் சும்மா இருந்து விடுவார்களா என்ன?'' என்று கேட்டாள்.

''எதையும் சாதிப்பது என்றால் முன்பின் விளைவாகக் கஷ்டப்பட்டுத்தான் ஆக வேண்டும் நித்திலா! இப்போது கல்யாணத்தை நிறுத்திக் காரியம் சாதித்தாகிவிட்டது. இனிக் கஷ்டத்தையும் அனுபவித்துவிட வேண்டியதுதான்'' என்றான் அவன்.

''ம்ம்.. அம்மாவின் வைத்தியச் செலவு, எனக்குச் சம்பளம் கூடப் பின் விளைவுக் கஷ்டத்தில்தான் சேர்த்தியோ?'' சற்று மிடுக்காகவே நித்திலா கேட்டாள்.

''ஊகூம். அதற்குத்தான் உன்னிடம் சரியாக வேலை வாங்கி விடுவேனே'' என்று பதிலிறுத்தபடியே சென்று விட்டான் அவன்.

அவன் தன் தாயிடம் என்ன சொன்னானோ, எப்படிச் சமாளித்தானோ அந்த வீட்டிலிருந்து கிளம்பும் வரையில் நித்திலா தன் அத்தையைச் சந்திக்கவே இல்லை.

ஆதிலட்சுமி அவளது அறையை விட்டு வெளியே வரவே இல்லை.

லலிதாவும் அவளுடைய தாயாரும் உடனேயே கிளம்பி விட்டார்கள். ''உடனே போக வேண்டும் என்று அம்மா ஒரேயடியாகப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறார்கள். என்னமோ எனக்கு அவமானம் நிகழ்ந்து விட்டதாக நினைக்கிறார்கள். என்ன பைத்தியக்காரத்தனம், பார்! அத்தானுக்கு உன்னைப் பிடித்தால் அதற்காக நான் மட்டம் என்று அர்த்தமா? சொன்னால் புரியவே மாட்டேன்கிறது. அத்தை மனம் சமாதானம் ஆகி, திருமணம் பற்றிய பேச்சை எடுக்க கொஞ்ச காலம் பிடிக்கும். அதுவரை நீங்கள் இப்படித் தொட்டுப் பழகக் கூடாது. உன் அம்மாவை - அதான் என் பெரியம்மாவை - மாலையில் தானே பார்க்க முடியுமாம். அம்மா உடனேயே கிளம்பச் சொல்வதால் இந்தத் தடவை

அவர்களைப் பார்க்க முடியாது. நான் மன்னிப்புக் கேட்டதாகச் சொல்லிவிடு. நீயும் ஜாக்கிரதையாக இரு. வரட்டுமா?'' என்று அவளிடம் வந்து பேசி விடை பெற்றுச் சென்றாள் லலிதா.

இந்த அறிவுரையெல்லாம் தோட்ட வீட்டில் தனிமையிலேயே நிகழ்ந்தது.

''நேத்திக்கு அந்த அம்மா என்னமோ சொன்னாங்க. இன்னைக்கு இவங்க வந்ததுமே கிளம்புகிறார்களாம். உனக்கு விஷயம் தெரியுமா, கண்ணு?'' என்று பெரிதாகத் தொடங்கிய மீனம்மாவிடம், ''எப்படியோ போகட்டும் மீனம்மா! எனக்கு லேசாகத் தலைவலி. மீதி வேலையை நீயே முடித்துவிடுகிறாயா? நான் கொஞ்சம் கண்ணை மூடிக் கொண்டு படுத்திருக்கிறேன்'' என்று சொல்லி, அவளது காபி, தலைவலி மாத்திரை உபசாரங்களை மறுத்துவிட்டு, ஏற்கெனவே தோட்ட வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தாள் நித்திலா.

அவளுக்கும் நிறையச் சிந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

செல்வத்தின் பேச்சுக்கு இசைந்து நடந்து கொண்ட போதும், பிறகு அவளுக்கு ஒரே குழப்பம்.

இனி என்ன ஆகும்?

செல்வம் தன் வாக்குறுதியை எப்படிக் காப்பாற்றப் போகிறான்? முயற்சி செய்வான் என்பதில் அவளுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனால், அதே போல அவன் தாயாரின் கெட்டிக்காரத்தனத்திடமும் குரூர புத்தியிடமும் அச்சமும் இருந்தது.

அவனால் சொன்னபடி செய்ய இயலாமல் போய்விட்டால், பிறகு அவள் கதி? அதை விடவும் அவளுடைய தாயாரின் கதி என்ன ஆகும்?

இந்தக் கலக்கத்தின் விடை விரைவிலேயே அவளுக்கு வேறு வழியில் வந்தது.

மதிய உணவுக்கு வீடு வந்த சுந்தரகணபதி, மீண்டும் அலுவலகம் செல்லுமுன் தோட்ட வீட்டுக்கு வந்தார். "என்னம்மா விஷயம்?'' என்று தன் தங்கை மகளிடம் விசாரித்தார்.

பதில் சொல்லமாட்டாமல் நித்திலா சற்றுத் திகைத்தாள்.

இவரிடம் செல்வம் என்ன சொன்னானோ? அவனுடைய தாயார் என்னவெல்லாம் சொன்னாளோ?

''எ.. எது மாமா?'' என்றாள் தயக்கத்துடன்.

''அதுதானம்மா, நீ பெங்களூர் அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கப் போகிறாயாம். தங்கத்தையும் அங்கேயே மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப் போவதாகச் செல்வம் சொல்லுகிறான். இதில் நீயும் தங்கமும் செல்லும் ஊர் பெங்களூர் என்று அவன் அம்மாவுக்குத் தெரியக் கூடாதாம். அது சரிதான். தெரிந்தால் அநாவசியமாய் மனதைப் போட்டு மிகவும் அலட்டிக் கொள்வாள். இருக்கிற நிலையில் அவளுக்கு அப்படி ஒரு துன்பம் தருவானேன்? திடீரென்று இதற்கெல்லாம் அப்படி என்னம்மா அவசியம்? நீ இன்னும் தேர்வு கூட எழுதவில்லையே?''

காலையில் நடந்தது அவர் காதுவரை யார் மூலமாகவும் எட்டவில்லை என்பதை நித்திலா கண்டு கொண்டாள். எனவே, ''அம்மாவைச் சென்னையிலிருந்து உள்நாட்டுப் பக்கம் எவ்வளவு சீக்கிரமாய் அழைத்துப் போகிறோமோ அவ்வளவுக்கு நல்லது என்று டாக்டர் சொன்னார், மாமா அம்மாவின் உடம்பு இருக்கும் நிலையில் நான் அவர்களைப் பிரிந்து எப்படி இருப்பது? தேர்வு அடுத்த ஆண்டு எழுதிக் கொள்ளலாமே மாமா'' என்றாள் நித்திலா.

''அதுவும் சரிதான்'' என்று ஒப்புக் கொண்டார் அவர். ''காலையில் அம்மாவைப் பார்த்துவிட்டுச் சீக்கிரமே திரும்பி வந்து வேண்டிய சாமான் எடுத்து வை'' என்றவர், ''ஏனம்மா, தங்கமும் அவளுடைய மூத்த மகளும் வந்து, அதற்குள் திரும்பிவிட்டார்களே, ஏன்?'' என்று கேட்டு அவளைத் திகைக்க அடித்தார்.

ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றாமல் அவள் நிற்கவும் ஒரு கணம் ஆழப்பார்த்து விட்டு அவர் எழுந்தார். ''நாளைக் காலையிலேயே தங்கத்தை மருத்துவ மனையிலிருந்து டிஸ்சார்ஜ் செய்ய, செல்வம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். உங்கள் இருவரையும் காரில் அனுப்பப் போவதாகவும் சொன்னான். அங்கே பெங்களூரில் உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி தேவைப்பட்டால்..'' என்று ஏதோ சொல்ல வந்தவர், தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டு, ''இல்லையில்லை அது சரிப்படாது. வேண்டாம்! நீங்கள் இருவரும் நல்லபடியாகப் போய் வாருங்கள்'' என்று ஒரு பெருமூச்சுடன் திரும்பிச் சென்றார்.

அவரது சோகமான முகமும் சோர்ந்த நடையும் அவளைப் பரிதாபப்பட வைத்தன. ஏன், ஆதிலட்சுமியின் கணவர் என்கிற ஒரு நிலையே பரிதாபத்துக்கு உரியதுதான். ஆனால், தன் தாயார் பாடுபட்டுச் சேர்த்த பணம் என்பதும் தெரிந்தும், அதை அந்த 'மொசைக்' கம்பெனியில் போட்டு வீணாக்க இவரும் கடைசியில் இசைந்துதானே இருக்கிறார் என்ற எண்ணம் நித்திலாவின் இரக்கத்தைத் துடைத்து எறிந்தது.

ஆனால், இப்படி ஒவ்வொரு காரணத்திற்காக ஒவ்வொருவராக மனதில் விலக்குவது சரியில்லையோ என்றும் தோன்றியது. அவளுக்கு குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை

என்பார்களே! இப்படியே விலக்கிக் கொண்டு போனால் அப்புறம் யார் மிஞ்சுவார்கள் என்று எண்ணமிட்டபடியே தாயாரைப் பார்க்கச் சென்றாள் அவள்.

தங்கத்திடம் விஷயத்தைச் சொல்வதுகூட ஒரு பெரிய பிரச்சினையாகத்தான் இருந்தது.

அந்த வீட்டைப் பிரிவது தன் தாயாருக்கு எவ்வளவு பெரிய துக்கம் என்பதை நித்திலா உணர்ந்தாள். ஆனால் இனியும் இந்த வீட்டில் இருந்தால் அம்மாவை அத்தை வாய் வார்த்தையாலேயே கொன்று விடுவாள் என்பதையும் அறிந்திருந்ததால் செல்வதில் - அம்மாவை வெளியேற்று வதில் அவளுக்கு நூறு சதவீத உறுதியும் இருந்தது. அத்தோடு டாக்டர் ஆலோசனை வேறு.

தங்கத்திடம் விஷயத்தை அறிவிக்கும்போது, முதலில் டாக்டர் சொன்னதைச் சொல்லி, அங்கே சென்று தங்கி, குண மானதும் உடனே திரும்பி வந்துவிடலாம் என்று பொன் முலாம் பூசியே விஷயத்தை வழங்கினாள்.

''கட்டாயம் போக வேண்டுமா?'' என்று பிள்ளை போல ஏக்கமாய் கேட்டாள் தங்கம்.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாதிருந்தாள் நித்திலா.

மகளின் மவுனத்தில் பதில் கிட்டி விட்டதாக நினைத்த தங்கம் அதுபற்றி மேலே பேசவில்லை. மாறாக வீட்டி லிருந்து எதையெல்லாம் கையோடு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். என்று சொல்லத் தொடங்கினாள். ''தேக்குமர பீரோவில் அடித்தட்டில் துணிகளுக்கு அடியில் ஒரு சின்னத் தந்தப் பெட்டி இருக்கும். எடுத்துக் கொள்! அதன் சாவி மேல் தட்டில் என் கல்யாணச் சேலைக்கு அடியில் இருக்கும். அந்தச் சேலை வேண்டும். அடுத்து போட்டோ ஆல்பம்... அப்பாவின்..''

அன்னை சொல்லச் சொல்லக் குறித்துக் கொண்டே வந்த நித்திலா குரல் தடைப்படவும் தலை தூக்கிப் பார்த்தாள்.

தங்கத்தின் இமைகள் மூடியிருக்கவும் சில கணங்கள் அப்படியே நடுங்கிப் போனாள் நித்திலா. கவனித்துப் பார்க்கையில் தாயிடம் மூச்சின் அசைவு தெரியவும் சற்று நிம்மதியுற்றாள். அப்போதும் பயம் முழுமையாகத் தெரியாமல், நர்சிடம் போய்க் கேட்டாள்.

''நேற்றெல்லாம் ரொம்பவும் அலட்டிக்கொண்டார்கள். உன் தாயாருக்கு பாதி நோய்க்குக் காரணமே மனக்கவலை தானே! அதனால் கூடக் கொஞ்சம் பாதிப்பு. மற்றபடி பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை'' என்று புன்னகை செய்தார் அவர்.

மனசு பாதி, உடம்பு பாதியா?

அத்தை இருக்கும் இடத்தை விட்டு அப்பால் போய் இருப்பது அம்மாவின் மனதுக்கு நலம்; இந்த ஊரைவிட்டு அகலுவது அவர்களின் உடம்புக்குச் சுகம். ஆக இரண்டு மாகச் சேர்ந்து விரைவிலேயே குணமாகி விடுவார்கள்!

நர்சிடம் பதிலுக்கு முறுவலித்து விட்டு, மீண்டும் தாயை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வீடு திரும்பினாள்.

***

பெங்களூர் வாசம் நித்திலாவுக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று.

இளவெயிலும், மிதக் குளிரும், உடலோடு மனதுக்கும் இதம் தந்தன.

தங்கத்தைச் சேர்த்திருந்த மருத்துவமனையைச் சுற்றிலும் வண்ண மலர்கள் பூத்துச் சொரிந்தன. அவர்கள் இருந்த அறைகூட ஒரு நட்சத்திர ஓட்டல் அறைபோலத் தான்

இருந்தது. யோசனையோடு செலவைப் பற்றிச் செல்வத்திடம் கேட்டபோது, ''முதலில் அத்தை குணமடையட்டும்..'' என்று ஏதோ கூறி மழுப்பிவிட்டான்.

அத்தோடு, ''அத்தைக்கு இந்த இடம் பழகும்வரை ஒரு பதினைந்து நாள். நீ அவர்களுடனேயே இருந்து கொள். அப்புறம் ஒன்றாம் தேதியில் இருந்து வேலையில் சேரலாம்'' என்று கரிசனத்தோடு சொன்னான். தினமும் மாலையில் வந்து பார்த்தான்.

பிரயாண அலுப்பு மாறி, தாயின் உடல் நிலையில் சற்று முன்னேற்றம் காணத் தொடங்கிய பிறகு, மருத்துவமனையின் அலுவலக அறைக்குச் சென்று செலவு விவரம் விசாரித்த போது, அவளுக்குத் தலைசுற்றியது.

மதுரையில் இருந்து அழைத்து வந்தபோது அவன் நடந்துகொண்ட விதமும், கையில் மணி பார்த்ததும் அவளுக்கு மறந்து விடவில்லை.

அவளைப் பொருத்த வரையில் அன்றிருந்த அதே அத்தை தானே!

ஒருநாள் அவன் வந்தபோது தங்கம் தூங்கிக்கொண்டு இருக்கவே, வெளிவராந்தாவுக்கு அழைத்துப் போய்க் கேட்டு விட்டாள். ''அந்தத் திருமணம் நிற்பதற்குச் செய்த உதவிக்காக மட்டுமா இவ்வளவும்?''

சில கணங்கள் அவன் பேசாதிருந்தான்.

ஓரக்கண்ணால் பார்க்கையில், அவன் முகம் கன்றி லேசாகக் கறுத்திருக்கக் கண்டாள் நித்திலா.

தானம் கொடுத்த மாட்டைப் பல்லைப் பிடித்துப் பார்ப்பது போல நடந்து கொண்டேனோ என்று, அவள் யோசித்த போது, அவன் பேசினான்.. ''இங்கே வருவதற்கு முந்திய

தான் அப்பா அந்த 'மொசைக்' கம்பெனி பற்றிச் சொன்னார். மாதா பிதா பாவம் மக்களுக்கு என்று கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். ஏதோ ஒரு வகைப் பிராயச்சித்தம்'' என்றான் அவன் தாழ்ந்த குரலில்.

நித்திலாவின் விழிகள் விரிந்தன. ஆக அம்மா உழைத்த பணம் அவர்களுக்கே தான் செலவாகிறதா? கடவுள் தான் இருப்பதை அவ்வப்போது காட்டிக்கொள்ளத்தான் செய்கிறார்!

பிறகு அவன் கேட்டான். ''அத்தை வயதானவர்கள்; ஒடிந்து போனார்கள்; ஆனால் நீ எதிர்ப்பே இல்லாமல் பணிந்து சமையல் அறையில் போய் நின்றாயே, ஏன்? போராடியிருக்க வேண்டும் இல்லையா?''

''எந்த அடிப்படையில் போராடுவது? சட்டத்துக்குக் காட்ட எல்லாம் சரியாகவே வைத்திருப்பீர்கள் என்று தெரியாதா? அப்படியே எதிர்த்தாலும், அந்தப் போராடுகிற காலத்தில் எங்கே இருப்பது? எப்படி சாப்பிடுவது? அம்மாவுக்கு எப்படி வைத்தியம் செய்வது? இந்த அடிப்படை வசதிகளும் அடிபட்டு விடக் கூடாதே என்று தான் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு அடங்கிப் போனேன்?'' என்றாள் அவள் குமுறும் குரலில்.

''ஓகோ.. அதுதானே பார்த்தேன், உன்னைப் பார்த்தால் அநியாயத்துக்குப் பணிகிறவள் மாதிரி தெரியவில்லையே இது எப்படி என்று யோசித்தேன்'' என்றான் செல்வம்.

''பரவாயில்லையே! என் குணம் பற்றி உங்களுக்கு ரொம்பத் தெரிந்து இருக்கிறது!'' என்று அதிகப்படியாக வியந்தாள் நித்திலா.

''எவ்வளவு என்று தெரிந்தால் அசந்து போவாய்'' என்று முறுவலித்தபடி சில வார, மாதப் பத்திரிகைகளைக்

கைப்பெட்டியில் இருந்து எடுத்து அவளிடம் கொடுத்து விட்டுக் கிளம்பினான் செல்வம்.

இவனிடம் இவ்வளவு இலகுவாகத்தான் பேசிப் பழகக் கூடும் என்று ஓர் இருபது நாள் முன்பு யாரேனும் சொல்லியிருந்தால் முழுமூச்சுடன் மறுத்திருப்பேனே என்று எண்ணமிட்டபடி பத்திரிகைகளை ஆராய்ந்தாள் அவள்.

சில தமிழ் ஆங்கில இதழ்களோடு ஒரு கன்னடப் பத்திரிகையும் அதில் இருந்தது.

பளிச்சென்று இருந்த முகப்புப் படத்தைப் பார்த்ததும் கன்னடப் பத்திரிகையை எடுத்துப் புரட்டினாள் நித்திலா.

பத்திரிகையில் ஒரு துண்டுக் காகிதத்தைச் செருகி ஓர் இடத்தில் அடையாளம் வைத்திருந்தது.

அது ஒரு விளம்பரம்.

அழகான சலவைக்கல் தரையில் ஒரு பெண் குனிந்து ஒரு குழந்தையைக் கொஞ்சுவது போல அமைக்கப்பட்டது.

அந்த அழகிய விளம்பரத்தில் அவளது கருத்தை முழுமையாகக் கவர்ந்தது அந்த மாடல் பெண் அணிந்திருந்த பிரேஸ்லெட்.

அந்த வெள்ளி பிரேஸ்லெட்டில் வேலைப்பாட்டின் இடையே சிவப்புக் கற்கள் பளிச்சிட்டன.

9

அந்த விளம்பரப் படம் அழகாக எடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு பெரிய அறையின் ஒரு புறமாய் அரை வட்டமாய்ப் போடப்பட்டிருந்த நீண்ட சிவப்புநிற சோபாவும், நடுவில் கிடந்த கண்ணாடி பதித்த பெரிய வட்ட டீபாயும், வண்ணச் சுவரும் அந்தச் சலவைக் கல் தரையில் பிரதிபலித்த விதம் நன்றாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருந்தது.

இந்த மாதிரித் தரையில் குழந்தையென்ன, கோடீசுவரர்களே பிறக்கலாம் என்று சொல்லாமல் சொல்லியது விளம்பரம்.

கீழே கிடந்த குழந்தை நீட்டிய கையை ஒரு கையால் பிரேஸ்லெட் அணிந்திருந்த கையால் பிடித்துக் கொண்டு குனிந்து அதைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள் அந்தப் பெண்.

அவள் குனிந்ததால் ஷாம்பூவும், கண்டிஷனரும் போட்ட கூந்தல் சரிந்து கிடந்து கைக்கு உரியவனின் முக அமைப்பைச் சரியாகக் கண்டுகொள்ள முடியாமல் திரையாய் மறைத்தது.

கைக்குரியவளின் தந்த நிறம் தவிர வேறு ஒன்றும் அவளைப் பற்றி அடையாளம் காட்டவில்லை.

அந்த பிரேஸ்லெட்டை செல்வம் இந்த மாடல் மங்கைக்காகத்தான் வாங்கி வந்தாரா என்று எண்ணிவிட்டு தன்னையே குட்டிக் கொண்டாள் நித்திலா.

உலகத்தில் அந்த மாதிரி நகை ஒன்றே ஒன்றுதானா செய்திருப்பார்கள்! ஆயிரம் கடைகளில் அதேபோல இன்னமும் எத்தனை கிடக்கின்றனவோ?

ஆனாலும், பத்திரிகையின் அந்தப் பக்கத்தில் அடையாளம் இட்டுவைப்பானேன் என்று விடாமல் குறுகுறுத்தது அவளது மனம்.

மறுநாள் அவன் வந்த போது, அவனது முகத்தையே கவனித்தபடி, ''கன்னடம் கொத்தில்லா'' என்று கூறி அந்தப் பத்திரிகையை அவனிடம் திரும்பக் கொடுத்தாள் நித்திலா.

செல்வம் முகத்தில் அசடு வழிகிறதோ?

''ஓ! இது உன்னிடம் வந்துவிட்டதா?'' என்று கேட்டவாறு வாங்கிக் கொண்டான் செல்வம்.

''இடையில் அடையாளம் வைத்திருக்கிறதே?'' என்றாள் நித்திலா.

''நம் கம்பெனி விளம்பரம் அதில் இருக்கிறதே?'' என்று அவன் கூறவும் அவளுக்குச் சப்பிட்டுப் போயிற்று.

''என்ன விளம்பரம்? சோபாவா?'' என்று ரசனையின்றி வினவினாள் அவள்.

''உனக்கும் நம் தொழில் பற்றி ஒன்றும் தெரியாதா?'' என்று வியப்புடன் கேட்டான் அவன்.

''என் அப்பா நவரத்தின வியாபாரம் செய்தார் என்று தெரியும். இங்கே நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் என்று யாரும் சொன்னதில்லையே'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கினாள் நித்திலா. 'நம் தொழில்' என்று அவன் சேர்த்து சொல்லும் போது 'உங்கள் தொழில் என்று பிரித்துப் பேச மனம் இன்றி' ஆனால் ஒட்டிக் கொள்ளவும் விரும்பாமல் கேள்வியை மாற்றிப் போட்டாள் அவள்.

ஆனால் வார்த்தை மாற்றத்தைக் கவனிக்காமல் செல்வம் உற்சாகத்துடன் தொழில் பற்றிக் கூறலானான். ''மொசைக் ஸ்பார்ட்டெக். ரீஜென்ட் டைல்ஸ் எல்லாம் இருக்கிறதே, அது போல இது மார்பிள், விலை சற்று அதிகமான ரகம். ராஜஸ் தான் கடப்பாவில் இருந்து மலையை வெட்டிக் கொண்டு வந்து இங்கே தேவைப்பட்ட அளவுகளில் வெட்டி, பாலிஷ் செய்து தரையில் பதித்துக் கொடுக்கிறோம். இதோ பார்'' என்று பத்திரிகையைப் பிரித்து விளம்பரத்தைக் காட்டினான். ''இதே போலத்தான் இரண்டு ரகம் செய்கிறோம். இந்த வெள்ளை ரகத்துக்குத்தான் கிராக்கி அதிகம். இந்த விளம் பரம் வந்த பிறகு இரண்டு நாளாக நிறைய ஒப்பந்தம் ஆகியிருக்கிறது. ஓட்டல்கள் மட்டும் ஆறு.''

கண்கள் பளபளக்க அவன் பேசவும் அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவனது உற்சாகம் அவளுக்கும் தொற்றிக் கொள்ள, ''அன்று ஏதோ வெளிநாட்டு ஆர்டர் பற்றி மாமாவிடம் பேச வேண்டும் என்றீர்களே, பேசி விட்டீர்களா?'' என்று விசாரித்தாள்.

''உனக்கு நினைவிருக்கிறதே நித்திலா!'' என்றான் அவன் மகிழ்ச்சியுடன், பிறகு அவனே தொடர்ந்தான்.

''அப்பாவுடன் பேசி விட்டேன். முதலில் இரு நாட்டு அந்நியச் செலாவணியைப் பார்க்க வேண்டும். ஆர்டர் பெரிது என்பதால், இடையில் கல் இல்லை என்று ஆகி விடாமல் நிறைய இருப்பு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அப்பா சொன்னார். அதோடு, வெளிநாட்டில் நானே தங்கியிருந்து தொழிலைப் பார்ப்பது கஷ்டம் என்பதால் தொழிலை முழுதாகப் பார்க்க ஆள் தயார் செய்ய வேண்டும் என்றும் சொன்னார்'' என்று நிறுத்தியவன், ''ரொம்பவும் போரடித்து விட்டேனோ, நித்திலா? சாரி'' என்றான்.

''ஊகூம்! அதெல்லாம் இல்லை, ஆனால் இதெல்லாம் ஏன் நீங்கள் நேரில் சென்று பார்க்க வேண்டுமா?'' என்று வினவினாள்.

''கட்டாயமாய்! உடையவன் பாராவிட்டால் பயிரின் வளர்ச்சி ஒரு முழம் கட்டையாக இருக்குமாம். எல்லாத் தொழில்களுமே அப்படித்தான். வண்ணம் பார்க்க வேண் டும். வாட்டம் பார்க்க வேண்டும். நாம் டைல்ஸ் பதித்து விட்டு வந்த பிறகு அறை நடுவில் நீர் தங்கினால் பெயர் கெட்டு விடாதா?''

''ஒரு முறை இப்படித்தான் நடந்து விட்டது தளம் போடும் போது சுற்றுச் சுவரிலும் அதே போல் அரை அடிக்குப் பதிப்பதும் உண்டு. அதேபோல் பதிக்கும் போது அடுத்த

அறைக்குரிய சிலாபை முன் அறையில் மாற்றிப் பதித்து விட்டார்கள். அத்தனையும் உடைத்து எடுத்து விட்டு திரும்பப் பதிக்கச் சொன்னேன். நஷ்டம்தான். ஆனாலும் நல்ல பெயர் கிடைத்தது'' என்றான் அவன்.

''உங்களிடம் ஒப்படைத்தால் வேலை சுத்தமாக இருக்கும் என்கிற நம்பிக்கையைச் சம்பாதித்து விட்டீர்கள் இல்லையா? பிறகு தொழில் பெருகக் கேட்பானேன்!''

''நீ இப்படிச் சொல்கிறாய்! அம்மாவானால் ''ஏதோ தப்பு ஓர் ஐம்பது சதவீதம் குறைத்துக் கொடுங்கள் என்று வாங்க வேண்டியதுதானே,'' என்றார்கள். இப்போதும் ஒவ்வொரு தடவை சென்று வரும்போதும் அதுபோல் நஷ்டப்பட்டு விடாதே என்று எச்சரிப்பார்கள். அதனால் நான் அவர் களிடமும் தொழில் விஷயமே பேசுவது இல்லை'' என்றான் அவன். ஆதிலட்சுமி அம்மாள் இப்படிச் சொல்லக் கூடியவள் தான். அதற்கும் மேலே ஒரேயடியாய் இதுதான் இப்போதைய நாகரிகம் என்று அடித்துப் பேசி அதிகம்கூட வாங்குவாள். ஆனால் நல்ல நேரத்தில் அவள் நினைப்பு ஏன்? ''ஆமா, அந்த வெளிநாட்டு ஒப்பந்தம் கிடைத்தால் எவ்வளவு நாள் அங்கே தங்க வேண்டியிருக்கும்?'' என்று பேச்சை மாற்றினாள்.

''அவர்கள் சொல்கிற அளவைப் பார்த்தால் கிட்டத்தட்ட அங்கே ஓர் ஆண்டு தங்க வேண்டியிருக்கும்.''

''அடேயப்பா! அவ்வளவு நாளா?''

''எப்படியும் குறைந்தது எட்டு.. ஊகூம் பத்து மாதங் களானாலும் ஆகும் நித்திலா! ஆனால் வரக்கூடிய லாபம் எவ்வளவு தெரியுமா? குறைந்தது இரண்டு கோடி.

''வா...வ்!'' என்று வாயைப் பிளந்தாள் நித்திலா. ''இரண்டு கோடி ரூபாயா? இந்த... இரண்டுக்குப் பிறகு..'' என்று விரல்

[illegible] எண்ணி, ''ஓ.. ஏழு சைபர்கள் போடுவார்களே அந்தத் தொகையா? இரண்டு லட்சம் நூறுகள்; இரண்டு ஆயிரம் பத்தாயிரங்கள்!'' என்று விழிகளை விரித்தபடி அவள் இருக்கவும் செல்வம் வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டான்.

கைகளை உயர்த்தி, ''அதுவேதான்.. அதுவேதான் இரண்டாயிரம் பத்தாயிரங்கள். இரண்டு லட்சம் நூறுகள்'' என்று அடக்கமாட்டாமல் மேலும் நகைத்தான்.

[illegible]ந்து சிரித்தபடி அவனை ஏறிட்ட நித்திலா, அவனது வெண்ணிறப் பற்களின் பளபளப்பில் கார்கால மின்னலின் ஒளியைக் கண்டு பிரமித்தாள். ஆதிலட்சுமி அத்தையின் மகனின் சிரிப்பில் இவ்வளவு கவர்ச்சியா?

''என்ன எல்லாரும் கிரீடம் வைத்திருந்தார்களா? [illegible]ட்டா?'' என்று அவன் கேட்கவும் திகைத்து, ''எ... என்னது?'' என்று வினவினாள்.

''இல்லை.. கண்ணன் வாயில் உலகத்தைக் கண்ட யசோதை போல வாயைப் பிளந்து என் வாயைப் பார்த்தாயே, அதில் தெரிந்தவர்கள் அந்தக் காலத்து ஆள்களா இந்தக் காலத்து மனிதர்களா என்று கேட்டேன்'' எனவும் அவளுக்கு வெட்கமாகிப் போயிற்று.

சமாளித்துக் கொண்டு, ''பெரிய கிருஷ்ண பரமாத்மா [illegible] எண்ணமா? ஏதோ பல் வெள்ளையாகத் தெரிகிறதே! [illegible] பல் தேய்க்கிற வழக்கம் எல்லாம்கூட உண்டு போல் [illegible]றதே என்று நினைத்தேன். அதற்குள் அளக்கிறீர்களே! [illegible] இரண்டு கோடியைப் பற்றி விட்டு விட்டீர்களே'' [illegible]ண்டினாள்.

[illegible] அவ்வளவு பெரிய தொகையை விடக்கூடாது [illegible] விடாமல் முயற்சி செய்கிறேன்'' என்றான் அவன்.

''நன்றாகச் செய்யுங்கள்! முழு வெற்றி பெற என் மன மார்ந்த வாழ்த்துக்கள்'' என்று வாழ்த்தியபோது மெய்யாகவே அவன் வெற்றி பெற வேண்டும் என்று நித்திலாவின் மனம் துடித்தது.

அதற்குப்பிறகு கிட்டத்தட்ட தினமும் அவள் வேலையில் சேர்ந்த பிறகுகூட மாலை வேளைகளில் மருத்துவமனைக்கு வந்து அத்தையைப் பார்த்துவிட்டு, அத்தை மகளிடம் சற்று நேரம் பேசியிருந்து விட்டுச் செல்வது அவனது வழக்கம் ஆயிற்று.

அரிமா சங்கக் கூட்டம்; வட்டமேசை மாநாடு, தொழில் துறைக் கலந்துரையாடல்கள் என்று வேறு வேலைகள் இல்லாத போதெல்லாம் கட்டாயம் வந்தான்.

பெரும்பாலும் அலுவலகத்தில் இருந்து அவளை அழைத்துச் சென்று மருத்துவமனையில் விட்டுவிட்டு, அங்கேயே சிற்றுண்டி வரவழைத்து உண்டபடி சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்துவிட்டுச் செல்வான்.

ஏதேனும் வாங்க வேண்டும் என்றால் நித்திலாவை அவன் கடைத் தெருவுக்கு அழைத்துச் செல்வதும் உண்டு.

தொழிற்சாலை, அலுவலகம், டைல்ஸ் பதிக்கும் இடங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் செல்வமே அவளை அழைத்துச் சென்று காட்டினான்.

ஒவ்வொன்றிலும் அவளுக்கு இருந்த ஈடுபாட்டைக் கண்டதும், ''உனக்குப் பெரிய வேலைக்குப் பயிற்சி தரப்போகிறேன் நித்திலா! நான் வெளிநாடு செல்லும்போது எனது இடத்தில் நீதான் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளப்போகிறாய்'' என்றான் செல்வம்.

''அப்படியானால் நீங்கள் திரும்பி வந்ததும் என் பதவி அம்பேலா?'' என்று கேலியாகக் கேட்டாள் அவள்.

''அம்பேல் ஆவானேன்? இந்த வேலை வெற்றியானால் வெற்றியாகத்தான் முடியும். பிறகு அதுபோல நிறைய வெளிநாட்டு ஆர்டர்கள் வரும். உற்பத்திக்கு இன்னொரு தொழிற்சாலை தொடங்க வேண்டி வரும். உனக்கு வேலை அதிகம்தான் ஆகும். ஏதோ சம்பளத்தை இரட்டிப்பாக்க வேண்டும் என்று கேளாமல் இருந்தால் சரி தாயே'' என்றான் செல்வம் பதிலுக்கு.

அவளுக்கு வேறு ஒன்றும் தோன்றவும் யோசனையாக பார்த்தாள்.

''என்ன விஷயம்?''

''இல்லை இங்கே நாங்கள் பெங்களூர் வருவதே அத்தைக்குத் தெரியவேண்டாம் என்று மாமா சொன்னார். இப்படி பெரிய வேலை தந்தால் அத்தைக்குத் தெரிந்து விடாதா? அவர்கள் ஒப்புக் கொள்வார்களா?''

''அன்றைக்கு ஒரே நேரத்தில் அம்மாவுக்கு அதிக அதிர்ச்சி வேண்டாம் என்றுதான் பெங்களூர் விவரத்தைச் சொல்லவில்லை. மற்றபடி இந்த பெங்களூர் யூனிட் முழுக்க முழுக்க என் பொறுப்பில் உள்ளது. அங்கே அப்பாவிடம் செய்வதுபோல இங்கே அம்மா குறுக்கிட முடியாது. அதோடு மெல்ல அம்மாவுக்கும் விஷயம் தெரியவேண்டியதுதான். அவரவர்க்கு உரிய இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை அவர்களும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்தானே'' என்றான் அவன் குரலில் ஓர் அழுத்தத்துடன்.

அந்தக் குரல் பிடிவாதமாகச் செயல் முடிக்கும் குரல். ஆனால் அவனுடைய தாயாரின் முன்னிலையிலும் இந்தக் குரல் வெளி வருமா? பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும். செல்வத்தைக் கண்டதும் தொழிலாளர்களின் முகங்கள் மலர்வதை நித்திலா கவனித்தாள்.

அவனும் அங்கங்கே, ''மகன் இப்போது நன்றாகப் படிக்கிறானா? தாயாருக்கு உடம்பு நன்றாகி விட்டதா?'' என்று சொந்த விஷயங்களை விசாரித்து அவர்களிடம் தன் அக்கறையைக் காட்டிக் கொண்டான்.

இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது அவளுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. சாமர்த்தியக்காரன்தான்!

ஒரு பணியாளை அழைத்து, ''தாமோதரனை அழைத்து வா'' என்று பணித்தான் அவன்.

இந்தப் பெயரை எங்கோ கேட்டது போலிருக்கிறதே என்று யோசித்தாள் நித்திலா.

''தனியாக இதற்கென்று பட்டம் ஏதும் பெறாவிட்டாலும் இந்தத் தொழில் முழுவதும் அறிந்தவன் தாமோதரன். நான் ஓரிரண்டு நாள் வெளியூர் சென்றால் இங்கே கவனித்துக் கொள்கிறவனும் அவன்தான். தானாக திட்டம் போட்டு எதையும் செய்யத் தெரியாவிட்டாலும் அன்றாட வேலையை நன்றாகச் செய்வான். அவனைத்தான் உனக்குப் பயிற்சி கொடுக்கச் சொல்லப் போகிறேன். ஆனால் ஒன்று, ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் என்னிடம் வந்து விவரம் கேள். ஏனெனில் அவனுக்கு முக்கியமான விஷயங்களில் யோசித்து முடிவெடுக்கத் தெரியாது.''

தாமோதரன் வந்ததும், அவளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான். ''அடையாளம் தெரிகிறதா? சென்னையில் நம் குருபாதம் இருக்கிறாரே, அவருடைய மகன்'' என்றான்.

ஆதிலட்சுமி அம்மாளின் வீட்டிலேயே இருந்ததால் அந்த அம்மாளின் சொல் கனல்பட்டுக் குருபாதம் கறுத்திருந்தாரோ என்னவோ? அவருடைய மகன் மாசுமறுவற்ற பொன்நிறமாக இருந்தான். கண்கள் சற்றுச் சிறியனவாக இருந்த போதும் இயல்பாகவே சிவந்து தெரிந்த உதடுகளும் மேலே

அடர்ந்த மீசையுமாக ஆள் நன்றாகவே இருந்தான். குருபாதத்தின் உழைப்பு முழுவதும் இவனுக்கு ஊட்டமாகவே ஊறியிருக்கும் போலும்.

''ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஓரொரு வாரமாகப் பயிற்சி சொல்லுங்கள் தாமோதர்; அப்புறம் இரண்டுக்கும் மூன்றில் [illegible] டைல்ஸ் அறுக்கச் சொல்லுங்கள். ஏ.ஆர். [illegible]வில் பதிக்க ஒரு வாரத்திற்குள் அனுப்ப வேண்டும். நித்திலா! நீ தாமோதரனோடு போ. தொழிற்சாலையில் இருந்து வேலையைத் தொடங்கு. வெற்றி உண்டாகட்டும்'' என்று வாழ்த்தினான் செல்வம்.

அந்தத் தொழிலைப் பற்றிய விவரங்கள் அனைத்தையும் தாமோதரன் கையிலேயே வைத்திருந்தான், சிறு வயதில் இருந்தே அவன் அதே தொழிலில் வளர்ந்தது நன்றாகவே தெரிந்தது.

ஆனால் ஏதாவது ஒன்றை இப்படி மாற்றிச் செய்தால் என்ன என்று கேட்டால் குழம்பி விடுவான். இது செல்வத்திடம் கேட்டு அறிய வேண்டியது என்று, அதை மனதுள் பதுக்கி வைத்துக் கொள்வாள் நித்திலா. அப்புறமாய்க் கேட்டுத் தெரிந்தும் கொள்ளுவாள்.

தாமோதரனிடம் தொழில் கற்றுக் கொள்வதில் நித்திலாவுக்கு ஒன்று மட்டும் சங்கடமாக இருந்தது. எங்காவது கவனத்தில் இருந்து திடுமென விழிகளைத் திருப்பினால், தாமோதரனுடைய பார்வை அவளது மேனியை ஒரு விதமாய் மேய்ந்து கொண்டு இருக்கும். ஆனால் அவன் பார்ப்பதை அவள் கண்டு கொண்டாள் என்று அறிந்து விட்டாலோ அப்புறம் இரண்டு நாட்கள் ஒழுக்கத்தின் திருவுரு ஆகி விடுவான்.

ஆக, பாம்பு என்று அடிக்கவும் முடியாமல், பழுதை என்று அலட்சியப்படுத்தவும் முடியாமல் திண்டாடினாள் அவள்.

இதைப் பெரிய விஷயமாய்ச் செல்வத்திடம் புகார் செய்யவும் அவளுக்கு மனம் இல்லை.

ஏற்கனவே, எம்.ஜி. ரோடில் நடந்திருந்த ஒரு நிகழ்ச்சி இதைப்பற்றிச் செல்வத்திடம் கோடிட்டுக் காட்டக்கூட அவளைத் தயங்க வைத்தது.

அந்த ரெடிமேடு கடையில் செல்வம் பணம் கொடுத்துக் கொண்டு இருந்த போது நித்திலா கடை வாசல் பக்கம் நின்று வெளியே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒருவன் திடுமென அவளது தோளில் கைவைத்து, ''என்னோடு வருகிறாயா? நிறையத் தருவேன்'' எனவும் திகைத்துத் திரும்பினாள். அனிச்சைச் செயலாக அந்தத் தொங்கு மீசைக்காரனின் கையை அவள் தட்டி விடும்போது செல்வமும் அவனைப் பற்றியிருந்தான்.

காலரைப்பற்றி, நடைபாதைக்கு இழுத்துச் சென்றவன் கொடுத்த இரண்டே அறையில் தொங்கு மீசை கீழே விழுந்து விட்டான்.

''இன்னொருமுறை இவள் மேல் கை வை. உனக்குக் கையே இராதபடி செய்து விடுகிறேன்'' என்று மிரட்டி விட்டுத் திரும்பினான்.

அவன் கீழே போட்டுவிட்டிருந்த பார்சலை எடுத்துக் கொண்டு, ஏற்கெனவே குன்றிப் போய் நின்றிருந்த நித்திலாவையும் முரட்டுத்தனமாக இழுத்துச் சென்று காரில் ஏற்றினான். ''இவ்வளவு அருகில் ஒருவன் வருவது தெரிய வேண்டாமா?'' என்று உறுமவும் செய்தான்.

இப்போது நிலைமை வேறு. தாமோதரன் செல்வத்துக்கு வேண்டியவன்; தேவைப்படுகிறவன்.

[illegible] பெரிதாகப் புகார் செய்யப் போய் அதை அவன் [illegible] செய்து விட்டால் அவளுக்கு அவமானம். அதே [illegible] பெண்ணின் புனிதம் காப்பதாக பெரிய நடவடிக்கை [illegible]லும் நிர்வாகத்தில் தகராறாகி விடும்.

[illegible], வீட்டை விட்டு வெளியே சென்று பணம் [illegible] என்றால் இதுபோல் ஒன்றிரண்டைச் சந்தித்துதான் [illegible], அவரவர்க்கு உரிய எல்லையில் நிறுத்திப் பழக [illegible] அறிந்துதான் ஆகவேண்டும் என்று உள்ளூர ஒரு [illegible] உருவாக்கிக் கொண்டாள் நித்திலா.

[illegible] எழுந்தால், தன் வேலைகளோடு தாயாருக்கு [illegible] சில பேச்சு, பணிவிடைகள், அலுவலகம் மாலை [illegible] செல்வத்துடன் அரட்டை, மீண்டும் தாயார் மறந்து விடா [illegible] இருக்கப் பாடங்களைப் புரட்டல் என்று நித்திலாவின் [illegible] வேகமாக ஓடின.

அந்த ஓட்டத்தின் இடையிலும், ஓரொரு சமயம், அந்த [illegible] பதித்த வெள்ளிக் கைச் சங்கிலியின் நினைவு [illegible] குறுகுறுக்கும். சகஜமாகப் பழகும் செல்வத்திடம் [illegible]லாம் என்று நாக்கு துடிதுடிக்கும்.

ஆனால் எவ்வளவு தான் சரளமாகப் பழகினாலும் இது [illegible]க்குச் சற்றும் சம்பந்தம் இல்லாத, முழுக்க முழுக்க [illegible]க்கே தனிப்பட்ட உரியதான சொந்த விஷயம் [illegible] எண்ணம் அதற்குத் தடைபோட்டது.

ஆனால் இந்த மர்மமும் விரைவிலேயே உடைபட்டது.

10

வேலை, கடமைகள் என்று இல்லாமல் முழுமையாக ஓய்வில் இருந்ததாலோ என்னவோ தங்கத்திற்குக் கடந்த கால நினைவுகள் அடிக்கடி தோன்றின போலும்!

இருபத்தைந்து ஆண்டுக்கு முன்னர் பெங்களூருக்குச் சென்றிருந்தபோது ஒரு குறிப்பிட்ட பழக்கடையிலிருந்து தில்லைநாயகம் காபூல் மாதுளை வாங்கித் தங்கத்துக்குக் கொடுத்தாராம். இரவெல்லாம் அதன் சுவை பற்றியே தாயார் பேசிக்கொண்டு இருக்கவும், அதை உடனே வாங்கிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்ற நித்திலாவின் விருப்பப்படி அவளைக் கடைவீதிக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தான் செல்வம்.

அன்னை வர்ணித்த மாதிரியேயான பழங்களோடு குறித்து வைத்திருந்த வேறு பொருள்களையும் கடை கடையாக ஏறி வாங்கித் திரும்பினாள் நித்திலா.

அவள் கொணர்ந்த பொருள்களை வாங்கிக் காருக்குள் போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்த செல்வத்தின் முகம் சட்டென மலர்ந்தது. ''அங்கே பார், நித்திலா'' என்று குரலில் பரவசத்துடன் கூறி எதிர்ப்புறம் சுட்டிக் காட்டினான்.

அத்தானின் குரலும் முகமும் எதையோ சொல்ல, அவன் காட்டிய பக்கம் பார்த்தாள் நித்திலா.

சாலையில் எதிர்வாடையில் சற்றுத் தொலைவில், ஒரு கடையில் விளம்பரத் தட்டிகளின் நடுவே, விளம்பரத்தை மறைத்தபடி ஒயிலாக ஒரு பெண் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

மெல்லிய - மிகவும் மெல்லிய மேனி, தோள் வரையில் பளபளத்த கரும் கூந்தல், நீண்டு வளைந்த மெல்லிய புருவங்கள், பெரிய கனவு காணும் கண்கள், பளீரென்று சிவந்த உதடுகள்... அத்தனையும் மீறி நித்திலாவைக் கவர்ந்தது அந்தப் பெண்ணின் தந்த நிறம்!

அந்தக் கன்னடப் பத்திரிகையின் விளம்பர நாயகியின் கை நிறம்.

இப்போதும் அந்தக் கையில் அந்தக் கைச்சங்கிலி [illegible].

கருவண்டுச் சிறகாய் இமைகளைப் படபடத்து, ''மதுரை [illegible]மெட்?'' என்று குறும்பாகச் சொன்னாள் நித்திலா.

லேசாக அசடுவழிய ''பொருத்தம்தானே?'' என்றான் அவன்.

கைச்சங்கிலியின் ரத்தினங்களோடு அவளது தந்த நிறத்தை [illegible] பார்த்து, ''கொஞ்சமா? நூறு சதவீதம்'' என்று கண்ணை விரித்துவிட்டு மீண்டும் அவளைப் பார்த்தாள் நித்திலா.

அதே இடத்தில் நின்றிருந்தாள் அந்தப் பெண்.

கடைக்காரர்கள் செலவு செய்து வைத்திருக்கும் விளம்பரத்தை இப்படி மறைத்து நின்று கொண்டு இருப்பது தப்பில்லையோ என்று தோன்றியது நித்திலாவுக்கு.

அந்தத் தட்டியில் சுற்றிலும் ஒட்டப்பட்டிருந்த மெஜந்தா வண்ண ஜிகினா. அவளது நிறத்தைத் தூக்கிக் காட்டுவதை அவளால் ரசிக்காமலும் இருக்க முடியவில்லை.

''ஆகா! என்ன நிறம்! அம்மாடியோவ்! இவள் பக்கத்தில் நானெல்லாம் நின்றால் அவ்வளவுதான். கண்ணராவி ஆகிவிடும்'' என்று வியந்தாள்.

''பிதற்றல்'' என்றான் செல்வம் சுள்ளென்று.

நித்திலா ஆச்சரியமாய் அவனை ஏறிடவும், ''பின்னே? அவள் அழகு என்றால் அதற்காக நீ கண்ணராவி ஆவானேன்? அவள் தந்த நிறத்தில் வெண்தாமரை என்றால் நீ ரோஜா வண்ணத்தில் செந்தாமரை. அனாவசியமாய் உன்னை நீயே குறைத்துக் கொள்ளாதே, நித்திலா! நீயும் அழகுதான்'' என்றான் செல்வம் குரலில் கண்டிப்பு தொனிக்க.

''ஓகோ! நானும் அழகுதானா? அப்படியானால் அவள் எவ்வளவு அழகு? ரொம்ப ரொம்பவா அத்தான்?''

சிறு வியப்புடன் அவளைப் பார்த்துவிட்டு, அவன் சொன்னான். ''அவள் பெயர் மகிளா. இங்கே 'மாடலிங்' செய்கிறாள்.''

''அந்தக் கன்னடப் பத்திரிகை விளம்பரத்தில்...''

''ஆமாம்! நம் விளம்பரங்களுக்கு மாடலாக வந்த போதுதான் அவளை முதலில் சந்தித்தேன். மழை, வெயிலில் வளரும் பயிரோடு எடுக்கப்படும் தொடர் விளம்பரத்திற்காக நாலு மாத ஒப்பந்தத்தில் அஸ்ஸாம் சென்றிருந்தாள். இப்போதுதான் திரும்பி வந்து இரண்டு நாள்கள் ஆகின்றன?'' என்று விபரம் சொன்னான் அவன்.

ஏதோ மனதை உறுத்தியது. மகிளாவிடம் இருந்து கவனத்தைச் செல்வத்திடம் திருப்பி, ''நீங்கள் ஏன் அன்றைக்கு அத்தையிடம் இந்த மகிளா பற்றிச் சொல்லித் திருமணத்தை நிறுத்தியிருக்கக் கூடாது?'' என்று வினவினாள் நித்திலா.

''அம்மாவிடமா? எவ்வளவு பெரிய யுத்தம் நடத்த வேண்டியிருக்கும்! என்னிடம ஒரு வார்த்தை கேளாமலே அவ்வளவு ஏற்பாடு செய்தார்கள். என்னுடைய ஒரு வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து எல்லாவற்றையும் நிறுத்தி விடுவார்களாக்கும்? அதோடு மகிளாவின் மனம் எனக்கு அப்போது தெரியாதே'' என்றான் செல்வம்.

அப்படியானால் இப்போது மனைவியாகிறேன் என்று தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டாளா? தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டாக வேண்டும்போல இருந்தது நித்திலாவுக்கு.

அவனிடம் கேட்டபோது தீவிரமாக யோசிப்பது போன்ற பாவனையோடு, ''மனைவியாகிறேன் என்று சொன்னாளாம்? ம்...? அப்படித்தான் ஞாபகம்.. அப்படியே தான் சொன்னாள் என்று நினைவு..'' என்று சிரித்தான் செல்வம். அவனது நடிப்பில் உடல் சேர்ந்து சிரிக்கத் தொடங்கிய

நித்திலாவுக்கு ஏனோ சிரிக்க முடியாமல் தொண்டை அடைத்தது. இவ்வளவு சிரிக்க வேண்டுமா? பல்கூடச் சுளுக்கிக் கொள்கிற மாதிரி இது என்ன பூரிப்பு இந்த அத்தானுக்கு? அந்த மகிளா அவனை எப்படிக் கவர்ந்தாள்?

தொண்டையைச் செருமிச் சீர் செய்தபடி மீண்டும் மகிளாவை நோக்கியவள் திடுக்கிட்டாள்.

மகிளாவை நெருங்கி நின்று அவள் கையில் ஒரு கோன் ஐஸ்கிரீமைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான் தாமோதரன்.

நளினமாகக் கைதூக்கி அதை வாங்கி, ஐஸ்கிரீமில் பாதியைக் கீழே கொட்டிவிட்டு. மீதியைச் சுவைத்தபடி தாமோதரனின் கையைப் பற்றியபடி நடக்கத் தொடங்கினாள் மகிளா.

இந்தத் தாமோதரன் இங்கே எங்கே வந்தான்?

அவ்வளவு சாதாரணமாகக் கையைப் பற்றி நடக்கும் நெருக்கம் எப்படி?

கலக்கத்துடன் செல்வத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தபோது அவன் முகம் கறுத்திருக்கக் கண்டாள்.

''பார்த்து முடித்து விட்டால் கிளம்பலாம்'' என்ற அவனது குரலில் பிசிர் தட்டியது.

இருக்காதா பின்னே? எவ்வளவு பெருமையாகக் காட்டினான்!

''நீங்கள்... மகிளாவிடம்..'' என்று அவள் தயங்கினாள்.

''புதிய விளம்பரம் ஒன்று 'டிஸ்கஸ்' பண்ண நாளை அலுவலகம் வருவாள். அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம்!'' என்று கூறி கார் கதவை அவளுக்குத் திறந்து விட்டான்.

சற்று நேரம் காருக்குள் அமைதி நிலவியது.

கொஞ்ச காலமாகச் செல்வத்துடன் கலகலப்பாய் பழகிவிட்டிருந்த நித்திலாவுக்கு அந்த அமைதி வேதனையைத் தந்தது.

எனவே தானாக மவுனத்தைக் கலைக்க எண்ணி, ''அப்படியானால் நாளைக்கு மகிளாவை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறீர்களா செல்வம்?'' என்று வினவினாள்.

சாலையில் இருந்து பார்வையை விலக்கி அவளை ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு, ''செல்வமா?'' என்று கேள்வியை குரலில் காட்டினான்.

உடனே, ''மகாகனம் பொருந்திய செல்வம் சாரே...'' என்று முறுவலித்தாள் நித்திலா.

''இருக்கிற கனம் போதும். ஆனால் சற்று முன்வரை வேறு மாதிரி அழைத்தாயே! நம் சிறு வயதில் கூட நீ என்னை அத்தான் என்று அழைத்ததாகத்தான் எனக்கு ஞாபகம். பிறகு வளர வளர உறவு கூட மறந்து விட்டது இல்லையா? இனி நீ என்னை உறவைச் சொல்லியே அழை, நித்திலா! அலுவலகத்தில் இது இன்னமும் அதிக மரியாதை தேடித்தரும். நான் வெளிநாடு செல்லும் சமயத்தில் அந்த மரியாதை மிகவும் பயன் உள்ளதாக இருக்கும்'' என்றான் அவன் தீர்க்கமாக.

''சரி'' என்றாள் நித்திலா சுருக்கமாக.

''அவ்வளவுதானா?''

''சரி, அத்தான்'' என்று அவள் தணிந்து போகவும் ''குட்'' என்றான் அவன்.

''இந்தத் தாமோதரன் இயல்பாக அவ்வளவு கெட்டிக்காரன் இல்லை நித்திலா'' என்று திடீரென்று தொடர்பற்றுப் பேசினான் செல்வம். ''குருபாதம் சாரின் திறமையில் பத்தில் ஒரு பங்கு கிடையாது. முறையான படிப்பும் கிடையாது..''

''அவரிடம்தான் என்னை நீங்கள் பயிற்சிக்கு அனுப்பியதாக நினைவு...'' என்று வேடிக்கைபோல இழுத்தாள் அவள்.

[illegible], ''ஆமாம் சொன்னேன். இந்தத் தொழிலேயே [illegible] வளர்ந்தவன் என்பதால் சொன்னேன். அப்போதே [illegible]க்குப் புத்தி அதிகம் கிடையாது என்று எச்சரிக்க [illegible]யா?'' என்று ஆத்திரப்பட்டான் செல்வம்.

அவள் ஆச்சரியமாகத் திரும்பிப் பார்க்கவும், சற்றுத் தணிந்து, ''இந்த நிறுவனத்தை விட்டு வெளியேறினால் அவனால் சொந்தமாய் ஒரு பத்து ரூபாய் சம்பாதிக்க [illegible]யாது நித்திலா! யாராவது ஒன்றை இரண்டு முறை அடித்துச் சொன்னால் அப்படியே நம்பிவிடுவான். முன்பு [illegible] அப்படி யாரோ அடித்துச் சொன்னதை நம்பி வந்து அவன் உளறியதை 'செக்' பண்ணத்தான் நான் மதுரை [illegible], உன்னை அழைத்து வர முடிந்தபோதும், தொழில் [illegible]ல் எனக்கு அந்தப் பயணம் முழுக்க முழுக்க வீணடிப்புத்தான்'' என்றான் அவன் அழுத்தம் திருத்தமாக.

முதல் தடவை மருத்துவமனைக்குச் செல்லும் வழியில் தாமோதரன் பற்றி அப்பாவும் பிள்ளையும் பேசியது நித்திலாவுக்கு நினைவு வந்தது ''மந்தையாட்டுப்புத்தி'' என்றானே.

அவளிடம் பேச்சை எதிர்பாராமல் அவனே மேலே சொன்னான். ''இவனையெல்லாம் வாழ்க்கைத் துணையென்று துணிந்து ஒருத்தி மணந்துகொண்டால், அவள் அவ்வளவுதான். மண் குதிரையை நம்பி ஆற்று வெள்ளத்தில் இறங்கினதுபோல அதோ கதிதான்'' என்று முடித்தான் செல்வம்.

இது மகிளாவிடம் சொல்ல விரும்பும் வசனமா?

இதையெல்லாம் சொன்னால் அவ்வளவு உரிமையோடு தாமோதரனுடன் பழகுகிறவள் ஒப்புக் கொள்வாளா என்கிற [illegible]?

ஆனால் அவள்தான் 'மனைவியாகிறேன்' என்று சொல்லி விட்டாளே, பிறகு ஏன் இந்த அத்தான் இப்படி மனதைக் குழப்பிக் கொள்ள வேண்டும்? காதலின் மகிமையா?

பெண்டாட்டி ஆகப் போகிறவள் பிறகு ஒருவனோடு பேசினால் பொறாமை பிய்த்துக்கொண்டு போகிறதாகும் எண்ணிப் பார்க்கையில் அவளுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

''இப்போது எதற்குச் சிரிப்பு? நான் சீரியசாகச் சொல்வது தெரியவில்லையா?'' என்று அவன் அதட்டவும் மேலும் பொங்கி வந்த சிரிப்பை பாடுபட்டு அடக்கிக் கொண்டாள் நித்திலா.

அன்றிரவு வெகுநேரம் மகிளாவின் வெண்ணிறச் சருமத்தையும் ஒயிலான நடையையும் நினைத்தபடி தூக்கம் வராமல் புரண்டாள்.

மறுநாள் ஆடை அலங்காரத்தில் சற்று அதிகக் கவனம் செலுத்தினாள்.

நிறத்தில் மகிளாவிடம் போட்டி போட முடியாது என்றாலும் அவளைவிட ஒரேயடியாக மட்டமாகத் தெரிந்து விடக் கூடாது என்று தோன்றவே அவளுக்கு மிகவும் பொருத்தமான மாம்பழ வண்ணச் சேலையை அழகுற அணிந்தாள். கண்களில் லேசான மை. நெற்றித் திலகத்தின் அடியில் ஒரு சிறு கருஞ்சாத்துப் பொட்டு. ஷாம்பு போட்டு உலர்த்தி நீளமாகப் பின்னிய சடை. 'நானும் பரவா யில்லைதான்' என்று எண்ணியபடியே வேலைக்குச் சென்றாள்.

அன்று பத்தரை மணிக்கு, அடுத்து வர வேண்டிய விளம்பரம் பற்றிய பேச்சு வார்த்தை என்று ஏற்கனவே செல்வம் அறிவித்திருந்தான்.

அவனோடு தாமோதரன், நித்திலா, விளம்பர நிறுவனத் திலிருந்து வந்திருந்த பத்திரிகைத் தொடர்பாளர், விளம்பர அமைப்பாளர், படம் எடுப்பவர், குறிப்பு எடுப் பவர் என்று எல்லோரும் ஒருமணி நேரம் காத்திருந்த பிறகு, மகிளா ஒருவாறு வந்து சேர்ந்தாள்.

வந்தவள், நாடகப் பிரவேசம் போல அறை வாயிலில் நிலையாய் நின்று பார்வையைச் சுழலவிட்டாள்.

அருகில் பார்க்கையில் முந்தைய நாள் பிரமிப்பு மங்கி விட, இவளுக்கு அலங்காரத்துக்கு ஒருமணி நேரத்துக்கு மேலாகவே ஆகியிருக்கும் என்று நினைத்தாள் நித்திலா.

மிகவும் அடர்த்திப்போலக் காட்டும் வகையில் 'செட்' செய்திருந்த கூந்தல், வெகுவாகத் திருத்தப்பட்டிருந்த புருவங்கள். இருக்கிற 'ஐ ஷாடோ' வினால் பெரியதாக்கப் பட்டிருந்த கண்கள், உதடுகளின் மெல்லிய அமைப்பைக் கூட உதட்டுச்சாயம் வெகு அழகாக மாற்றியிருந்தது.

பாவம் அத்தான்! இந்த ஒப்பனைகள் எதுவும் இல்லாமல் இவளைப் பார்க்கையில் எவ்வளவு அதிர்ச்சி அடையப் போகிறாரோ!

'வக்கிரம் வக்கிரம்' என்று தன் கற்பனைக்கு அணை போட்டபடி, வந்தவளுக்கு வரவேற்பாக ஒரு முறுவலை முகத்தில் படரவிட்டாள் நித்திலா.

அவளைத் தவிர அந்த அறையில் இருந்த ஒரே பெண் ஆன நித்திலா மீது மகிளாவின் விழிகள் ஒருகணம் நிலைக் கத்தான் செய்தன.

ஆனால் அவளது முறுவலைக் கவனியாது அருகில் நின்று ஆவலாக நோக்கிய தாமோதரனைச் சற்றும் கண்டு கொள்ளாது, எழிலாக இடை அசைய நடந்து சென்று,

செல்வத்தின் தோளில் உரிமையாய்க் கைவைத்து, ''சாரி டார்லிங்'' என்று மழலையாய் மிழற்றினாள் மகிளா.

''உண்மையாகவே உணர்ந்து சொன்னால் சரிதான் இங்கே எத்தனை பேரைக் காக்க வைத்துவிட்டாய். எல்லாருக்கும் எவ்வளவு வேலை கெட்டிருக்கும்?'' என்றான் செல்வம் சினம் அடங்காமல்.

''ஓ! சா..ரி சங்கர் சார்'' என்று விளம்பர நிறுவனத்திலிருந்து வந்தவர் முக்கியமானவரிடம் கண்ணை விரித்து உதட்டைக் குவித்து வேண்டிக் கொண்டாள் மகிளா.

''சரி, சரி வேலையைத் தொடங்கலாம்'' என்று விளம்பரத்தைப் பற்றிய தன் விருப்பத்தை விளக்கினான் செல்வம். ''முந்தைய விளம்பரத்தில் சிறு குழந்தையும் தாயுமாய்க் காட்டினோம் இல்லையா, இப்போது குழந்தை தவழ்ந்தோ தளர நடந்தோ தாயிடம் வருவதாகக் காட்டலாம்.''

''உக்கும்'' என்று சிணுங்கினாள் மகிளா. ''நீங்கள் கடைசியில் என்னைப் பாட்டியாகவே ஆக்கிவிடுவீர்கள். என்னைப் பார்த்தால் ஒரு குழந்தைக்கு அம்மா மாதிரியா இருக்கிறது?'' என்று லேசாக உடம்பை நெளிந்தாள்.

''சேச்சே, நீயாவது அம்மாவாவது? என்னைக் கேட்டா கல்லூரியில் புதியதாகச் சேர்ந்த பெண் மாதிரி இருக்கிறது'' என்று பல்லைக் காட்டினான் தாமோதரன்.

அந்தப் பேச்சைக் கவனியாததுபோல், அப்போது பேசத் தொடங்கிய சங்கரின் பக்கம் திரும்பினாள் மகிளா.

சற்றுப் பொறுத்து அவளது பார்வை தாமோதரனை வெறித்து, அவன் பார்வையைக் கவ்வி நின்றது.

அவள் தாமோதரனிடம் எதையோ சொல்லாமல் சொல்லுகிறாள் என்பதை நித்திலாவால் உணரமுடிந்தது.

அந்தச் செய்தி என்ன என்பதை, அவள் சுயவிருப்பம் இல்லாமல் சற்றுப் பொறுத்துக் கேட்கவும் நேர்ந்தது.

11

தாமோதரனின் பேச்சு செல்வத்திற்குக் கேட்டதா இல்லையா என்று நித்திலாவால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

ஏனெனில் அதே சமயம் விளம்பரக் கம்பெனி சங்கரும், ''ரொம்பச் சின்னக் குழந்தைதானே மகிளா? அதனால் உன் இமேஜுக்குப் பாதகம் வந்துவிடாது'' என்று சமாதானம் சமாளிக் கொண்டிருந்தார்.

தரையில் சுவரிலிருந்து இரண்டடி தள்ளி, பாலிஷ் செய்த கருங்கல்லால் 'பார்டர் கொடுக்கலாம்'' என்றான் செல்வம்.

சென்னையில் ஒரு கடையில் சலவைக் கல் கற்களுக்கு இடையே மெல்லியதாகப் பித்தளைத் தகடு பதித்திருந்தார்கள். அது, கறுப்புக் கற்களுக்கு இடையில் இன்னும் எடுப்பாய் இராதா?'' என்று கேட்டாள் நித்திலா.

குறித்துக் கொள்ளுங்கள் தாமோதரன்! தகடு வாங்கி தரையில் அடுக்கிப் பார்க்கலாம்'' என்று செல்வம் உடனே அந்த ஏற்றது மகிளாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை போலும்.

''உங்கள் சலவைக்கல்லே விலை அதிகம். இதில் பித்தளைத் தகடு வேறு என்றால் யார் வாங்குவார்கள்? அத்தோடு, நானும் எத்தனையோ தடவை சென்னையில் ஷாப்பிங் செய்திருக்கிறேன். ஓர் இடத்திலும் அப்படிப் பார்த்ததே இல்லை'' என்று தோளைக் குலுக்கும் பாவனை போல் உடலைக் குலுக்கினாள் மகிளா.

''பாண்டி பஜாரில் ஒரு நகைக் கடையில்'' என்றாள் நித்திலா சுருக்கமாக.

''பார்க்காததை நித்திலா சொல்லமாட்டாள்'' என்றான் செல்வம். சுவரில் மாட்ட வேண்டிய படங்கள், அறையில் வைக்க வேண்டியது ''இன்டோர் பிளான்ட், சோபா விளையாட்டுச் சாமான்'' என்று ஒவ்வொன்றாகப் பேசி முடிவு எடுத்தார்கள்.

புத்தகத்தில் அலட்சியமாகப் புரட்டிப் பார்க்கும் ஒரு விளம்பரத்தில் இத்தனை இருக்கிறதா என்று உள்ளூர வியந்தாள் நித்திலா. அதில் இருந்த ஈடுபாட்டில், மகிளா அவள்மீது அவ்வப்போது வீசிய பார்வை அம்புகளை அவள் கவனிக்கவே இல்லை.

வெகு தீவிரத்துடன் வேலையில் இறங்கியிருந்த போதும் ஒரு மணி ஆனதும், ''சாப்பிடலாம்'' என்று எழுந்து விட்டான் செல்வம்.

மதிய உணவு ஏற்கெனவே ஒரு பெரிய ஓட்டலிலிருந்து கொண்டு வருமாறு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அவர்களும் இந்த எட்டுப் பேருக்காக மட்டும் மேசை வரை கொணர்ந்து பரிமாறவும் தயாராக இருந்தார்கள்.

எழுந்து நடக்கும்போது,''உங்கள் வேகத்தைப் பார்த்தபோது இன்றைக்கு மதியச் சாப்பாடு அம்பேல் என்று நினைத்தேன் அத்தான்'' என்றாள் நித்திலா செல்வத்திடம்.

''நம் வயிறு மட்டும் என்றால் விட்டுவிடலாம். ஆனால் வெளியேயிருந்து வந்து வேலை செய்பவர்களின் வயிற்றுக்கு வஞ்சனை செய்யக் கூடாதல்லவா?'' என்றபோது நித்திலாவின் மனதில் செல்வம் இன்னும் ஒரு படி ஏறினான்.

சாப்பாட்டு அறைக்குள் நுழையும்போது, ''செல்வா! எனக்குச் செலவு படிப் பணத்தை இப்போதே வாங்கி

[illegible]கிறேனே. வேலை முடிந்ததும் உடனே கிளம்பி [illegible] நீங்கள் எல்லாரும் சாப்பிட உட்காருங்கள். நான் [illegible] வந்து விடுகிறேன். மிஸ்டர் தாமோதரன்! கேசியரிடம் வாங்கித் தந்து விடுகிறீர்களா?'' என்று கேட்டாள் மகிளா.

''கேசியர் சாப்பிடப் போயிருப்பார். பெட்டிப் பணத்தில் [illegible] கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு கொடுங்கள், தாமோதரன்!'' என்று கூறி அனுப்பினான் செல்வம்.

''நமக்குக் கிளம்ப நேரமாகி விடும், ஆபீசில் நாளைக் [illegible]தான் 'ரிப்போர்ட்' செய்ய வேண்டும்'' என்று விளம்பர நிறுவனத்தினர் ஒருவருக்கொருவர் பேசுவது காதில் விழவும், செல்வம் நித்திலாவை அருகில் அழைத்தான்.

''சரியாக மூன்றே முக்காலுக்குக் காபி டிபனுக்கு ஏற்பாடு செய்யும்படி தாமோதரனிடம் சொல்லிவிட்டு வா! அவன் [illegible]த்துக்கும் தோசை, புரோட்டா என்று சொல்லி விடு [illegible] கைபடாமல் ஸ்பூனினால் சாப்பிடுகிற மாதிரி ஒரு [illegible] காரம், காபி ஆர்டர் செய்யச் சொல்லு, வேலை [illegible]படியே சாப்பிடலாம்'' என்று அவளை அனுப்பிவிட்டு [illegible] உபசரிக்கலானான் செல்வம்.

தாமோதரனை நோக்கி விரைந்தாள் நித்திலா.

பெரிய ஹாலில் உள்ளே நுழைந்ததும் வலப்புறமாக [illegible] இடம்.

[illegible] வராந்தாவை அடைந்ததுமே, மகிளா தாமோதரனிடம் கன்னடத்தில் பொரிந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்தது நித்திலாவின் காதுகளில் விழத் தொடங்கியது.

''எனக்கு, பணம் வேண்டும். வசதி வேண்டும். கார், ஏ.சி. [illegible] என்று அத்தனையும் வேண்டும் தாமு! உனக்கு தெரி[illegible] நான் மாடலான காரணமே அதிலிருந்து சினிமாவுக்குப் போய் நிறையச் சம்பாதிக்கலாம் என்றுதான். அப்படி

நடிக்காவிட்டாலும், ஏதோ ஒரு வகையில் என் ஆசை நிறைவேறுகிற நேரத்தில் உன் அசட்டுதனத்தால் அதைக் கெடுத்துவிடாதே. செல்வத்தின் முன்னிலையில் அப்படி வெறித்துப் பார்க்க வேண்டுமா?''

இந்தப் பேச்சு நித்திலாவுக்கு ஆச்சரியம் அளிக்கவில்லை. ஆனால் மனதுக்கு வேதனையாக இருந்தது. முகத்தை உணர்ச்சியற்றதாகச் செய்து கொண்டு ஹாலுக்குள் சென்றாள்.

''கல்லூரிப் பெண் என்று வழிவதை எல்லாம் நிறுத்திக் கொள். அறிமுகம் ஆனவர்கள் என்ற அளவுக்கு மேல் இனி மேல் பேசாதே!''

நித்திலா உள்ளே வருவதைப் பார்த்ததும், மகிளா தன் குரலைச் சற்றுத் தணித்தாளே தவிர பேச்சை நிறுத்தவில்லை.

இந்தத் தமிழ்ப் பெண்ணுக்குக் கன்னடம் என்ன தெரியும் என்று எண்ணினாளோ என்னவோ?

ஆனால் மருத்துவமனையில் இன்னும் ஒரு கலையாக எண்ணிக் கன்னட மொழியை மற்றவர்களோடு பேசிப் பழகித் தெரிந்து கொண்டிருந்த நித்திலாவுக்கு எல்லாம் புரிந்தது.

அவள் அவ்வளவு கடுமையாகப் பேசிய பிறகும், தாமோதரன் முகத்தில் அசடு வழிய இளித்தபடி, ''அப்படியானால் பி... பிறகு பார்க்கலாம்...?'' என்று இழுத்தான்.

அவனை ஒரு கணம் பார்த்துவிட்டு, ''ம்... கொஞ்சம் நாள் கழித்துச் சொல்லுகிறேன்'' என்றாள் மகிளா அரை மனதாக.

அதற்குள் நித்திலா தாமோதரனின் பார்வையில் பட்டுவிடவே, அவன் எழுந்து வரவேற்றான்.

நித்திலா தான் வந்த காரியத்தைக் கூறித் திரும்பிய போது தாமோதரன் பார்வை அவளுக்கு இன்னமும் எரிச்சல் ஊட்டியது.

பெரிய மதனகாமராஜன்' என்று மனதுக்குள் கடுகடுத்தபடி பாதையில் சற்று நின்று மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்ட பிறகே மீண்டும் செல்வமும் மற்றவர்களும் இருந்த அறைக்குச் சென்றாள்.

''ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு வர இவ்வளவு நேரம்?'' என்று செல்வம் தாழ்ந்த குரலில் கண்டித்தது அவளுக்குச் சிறிது வருத்தத்தை அளித்தாலும் மாலையில் செல்வம் அவளோடு மருத்துவமனைக்கு வந்து வெகு நேரம் கலகலவென்று பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் போகவும் அந்த வருத்தம் மாறிப் போயிற்று.

அன்றைய இரவு நித்திலாவால் உறங்க முடியவில்லை? மனதில் குழப்பமாக இருந்தது.

இந்த மகிளா செல்வத்திடம் அன்பு கொண்டவள் அல்ல. அவனது பணத்திற்காக மட்டுமே செல்வத்தை அவள் மணக்க முன் வந்திருக்கிறாள்.

தான் கேட்டதைச் செல்வத்திடம் கூறி எச்சரிக்கலாமா. சொன்னால் நம்புவானா?

பார்க்காததை நித்திலா சொல்ல மாட்டாள் என்று தாங்கிப் பேசியவன்தான் ஆனால் இங்கே சம்பந்தப்பட்டிருப்பது மகிளா ஆயிற்றே. அவளைக் காட்டியபோது அவன் குரலில் இருந்த பூரிப்பு, வெண்தாமரை என்றது, தாமதமாக வந்ததற்காகக் கோபம் கொண்டபோதும் தணிந்து தனியே பேசிச் சிரித்து வழியனுப்பியது... ஊகூம் இந்த விஷயத்தில் நித்திலாவின் பேச்சைச் செல்வம் நம்புவான் என்று சொல்வதற்கில்லை.

அப்படியே நம்பினாலும் அவன் எவ்வளவு வேதனைப் படக்கூடும். அதன் விளைவுகள் என்னென்னவோ?

A-PDF Merger DEMO : Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

மனைவி ஆகிறேன் என்று மகிளா சொன்னதை ஆ[illegible] வளவு பூரிப்புடன் கூறியவன், மனம் ஒடிந்து தேவதா[illegible] விடவும் கூடும். அதனால் அவன் வாழ்வே பாழாகிவிடும்.

அத்தோடு இன்னொன்றுகூட இருக்கிறது. இன்று செல்[illegible] வளத்துக்காக மட்டும் செல்வத்தை மணக்க விரும்[illegible] மகிளா பழகப் பழக அவனது குணத்திற்கும் அடிமை[illegible] விடலாம். செல்வத்திற்கு அந்த சக்தி உண்டு தானே. மு[illegible] அவனை வெறுத்து ஒதுக்கியவள் தானே? நித்திலா[illegible] இப்போது அவன் வேதனைப்படக் கூடும் என்[illegible] எண்ணமே அவளுக்குத் துன்பம் தரவில்லையா?

ஒரு திருமணத்தை நடத்தி வைக்க ஆயிரம் பொ[illegible] சொல்லலாம் என்கிறார்கள். இங்கே அவள் அறிந்த ஒ[illegible] உண்மையை நித்திலா மறைத்துவிட்டால் என்ன?

உள்ளூர ஒரு வேதனை உறுத்தியபோதும், சும்[illegible] இருப்பதுதான் சரி என்கிற முடிவுக்கே நித்திலா வந்[illegible] விட்டாள்.

ஆனால் விஷயம் அத்தோடு முடியவில்லையே!

இன்னமும் செல்வத்தின் வாழ்வில் தாமோதரன் என்[illegible] நெருஞ்சி முள் இருக்கிறதே.

தாமோதரனுக்கும் மகிளாவுக்கும் இடையில் உ[illegible] உறவு என்ன என்பது நித்திலாவுக்கு சரிவரப் புரி[illegible] வில்லை. சொந்தமா, நட்பா, சிறுவயது முதல் பழக்கமா?

ஒரு தூணுக்குச் சேலையைக் கட்டி விட்டாலும் சு[illegible] வருகிற தன்மை தாமோதரனுக்கு. அவன் மகிளாவி[illegible] இளிப்பது பிரமாத விஷயம் இல்லை.

ஆனால் மகிளா?

தாமோதரனிடம் கண்டிப்பும் கறாருமாகப் பேசிய போது[illegible] அவன் கெஞ்சியதும், பிறகு சந்திக்கச் சம்மதித்தாளே?

[illegible]டைய பழக்கத்தைச் செல்வத்துக்கு மறைக்க [illegible] தவிர ஒரேயடியாக வெட்டிவிட நினைக்க [illegible] மகிளா என்பது புரிந்தது.

[illegible] சந்திப்பைப் பொறுத்த அளவில் நித்திலா [illegible] மகிளாவிடம் மதிப்பு உண்டாக மறுத்தது.

செல்வத்தோடு ஒன்றி, பூவோடு சேர்ந்த நாராக மகிளா [illegible] பெறும் வரை தாமோதரனை விலக்கி வைத்து [illegible].

[illegible] மாலையின் அங்கமாகிவிட்ட நார் ஏன் மணம் [illegible]போகிறது?

ஆனால், அதுவரை மகிளாவை நெருங்க விடாமல் [illegible] எப்படிப் பிரித்து வைப்பது? மகிளாவிடம் [illegible] பார்க்கலாமா?' என்று கூடவே அவனது 'மந்தை' [illegible] புத்தி நினைவில் வரவும், அது ஒன்றும் கடினமான [illegible] இல்லை என்று நித்திலாவுக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் ஒரு சங்கடம். அவனிடம் சற்று இளித்துப்பேச [illegible] நினைக்கையில் 'சீ' என்று வந்தது அவளுக்கு.

ஆனால் நித்திலாவுக்கும், அவளுடைய தாயாருக்கும் [illegible] செய்திருக்கும், செய்து கொண்டு இருக்கும் நன்மை [illegible] பார்த்தால் இது பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. [illegible] கடமை என்றே நினைக்கத் தோன்றியது.

[illegible] மட்டும் உதவியிராவிட்டால் தாயார் தங்கத்திற்கு [illegible] வைத்தியம் ஏது? தன் உடலுக்கு ஒவ்வாத சென்னை [illegible] சமியின் அடுப்படியில் வெந்து கொண்டல்லவா [illegible] வேண்டும்? இதைவிடவும் அத்தையின் கத்தி [illegible] கூரிய குத்துகளில் இருந்து தாயையும் தன்னையும் [illegible]க்கு எப்படியும் உதவியே ஆக வேண்டும் என்று [illegible]த்தாள் நித்திலா.

அந்த முடிவுக்குப் பிறகும் கூட அவளுக்கு ஏனோ ஆழ்ந்த உறக்கம் வரவில்லை.

இரவு தூக்கமின்மையின் பலன் காலையில் பல் தேய்த்து முகம் கழுவும்போது கண்ணாடியில் தெரிந்தது.

இமைகள் வீங்கித் தடித்து, கண்கள் சுருங்கி, முகம் வெளுத்து.. சகிக்கவில்லை அவளுக்கு.

மகிளாவிடமிருந்து தாமோதரனைப் பிரிக்க வேண்டியவள் இப்படி அழுது வந்தால் எப்படி?

நித்திலா அன்று வழக்கத்துக்கு விரோதமாக வெகு கவனத்துடன் ஒப்பனை செய்து கொண்டு அலுவலகத்துக்கு சென்றாள்.

ஒற்றைக் கல்லுடன் பளபளத்த ஜிகினா பொட்டு, மஸ்காராவும் ஐலைனரும் தீட்டி இன்னமும் பெரிதான விழிகள், இரு நிற லிப்ஸ்டிக்குடன் 'லிப்க்ளாஸ்' இல் பளபளத்த உதடுகள், கன்னத்தில் லேசான 'ரூஜ்'.

இத்தனை அழகு ஆயுதங்களுடன் தாமோதரனுக்கு அருகில் கிடந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து, அவனை நோக்கி முத்துப் பற்கள் மின்ன மோகன முறுவல் செய்தபோது அவன் கிறங்கித்தான் போனான்.

மகிளா ஏதோ கேட்டபோதும் கூடப் பார்வையை அவள் பக்கம் திருப்பி அவன் பதில் சொன்னானில்லை.

ஆனால் செல்வம்தான் முன் இருக்கையில் இருப்பது போல கடுகடுவென்று இருந்தான்.

''ஒரு குறிப்பு எடுக்க வேண்டும். இங்கே வா நித்திலா'' என்று அவளை அருகே அழைத்துக் கொண்டான்.

அவள் கையில் தாளும் பென்சிலுமாக தயார் நிலையில் நின்றபோது, ''இது அலுவலகமா, அல்லது விசுவாமித்திரரின் தவச்சாலையா? இந்த மேனகை வேடத்துக்கு இங்கே

என்ன வேலை?'' என்று பிறர் காதில் விழாதபடி தாழ்ந்த குரலில் சீறினான்.

''எல்லாம் உங்கள் மகிளா, அகலிகை ஆகிவிடாமல் காப்பாற்றுகிற வேலைதான்'' என்று மனதில் சீறி எழுந்த வார்த்தைகள் வெளிவந்து விடாமல், வாயை இறுக மூடிக்கொண்டு அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள் நித்திலா.

12

செல்வம் கண்டித்தது மகா அநியாயமாய்த் தோன்றியது நித்திலாவுக்கு.

அவளால் தன் பங்கில் உள்ள நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை.

மகிளாவைப் பற்றிக் குறைவாகப் பேசாமல் அது எப்படி சாத்தியம்? அதே நேரம் அநியாயத்துக்கு அடங்குவதும் அவளுக்கு கஷ்டமாகவே இருந்தது.

வெகு சிரமப்பட்டு, நாவைக் காத்துக் கொண்டாலும் கண்கள் அவளது ஆத்திரத்தைக் காட்டிவிட்டன.

அந்த முறைப்புக்கும் அவனிடம் ஒரு டோஸ் வாங்க வேண்டியதாயிற்று ''நாலுபேர் நடுவில் இருக்கும்போது உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை, கட்டுப்பாட்டில் இருக்க வேண்டும். மற்றவர் மத்தியில் முறைக்கிற பழக்கத்தை மறந்தே விடு.''

நாலுபேர் நடுவிலா? இவர் மட்டும் நாலு பேர் நடுவில் இல்லாமல் தன்னந் தனிமையிலா இருக்கிறார்; தான் மட்டும் கடுகடுவென்று இருக்கலாமாக்கும்' என்று உள்ளூரப் பொருமியபோது அவளுக்கு ஒன்று உறைத்தது செல்லத்தின் கண்களில் இருந்த கடுமை சிரிப்பின்மை

அவளுக்குப் புரிந்ததே தவிர அவனது உதடுகள் முறுவல் செய்வது போலத்தான் இருந்தன.

பெரிய முதலாளி.. என்று மனதினுள் புகைந்தபோதும் அவள் கீழ்ப்படியவே நேர்ந்தது. சிரமப்பட்டு முகத்தை இயல்பாக வைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் பார்த்தாள்.

அன்றும் இந்த விளம்பரம் சம்பந்தமான பேச்சுக்காக அத் தொடர்பான அனைவரும் வந்திருந்தனர் - மகிளா உட்பட

அவளது உடலோடு ஒட்டிய, ஒட்டுப்போட்ட ஜீன்சும் முழு வயிற்றையும் காட்டி அதற்குமேல் பெரிதாக முடிச்சு போட்டிருந்த முழுக்கை சட்டையும், முன்தினத்தைப் போலவே முழு ஒப்பனையும் அப்பப்பா!

இவனுடைய காதலியின் அலங்காரத்துக்கு நித்திலா ஒன்றுமே இல்லை எனலாம்.

ஆனால் அவளிடம் கடுமையாக ஒரு வார்த்தை சொல்ல செல்வத்துக்குத் தோன்றவில்லையே! 'உன் கண்ணில் இருக்கும் உத்தரத்தை எடுத்துவிட்டுப் பிறர் கண்ணில் இருக்கும் துரும்பைப் பார்' இயேசுநாதர் சொன்னது இந்த மாதிரி மனிதர்களுக்காகத்தானோ!

நன்றிக் கடன் மட்டும் இல்லாதிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக விளாசித் தள்ளலாம்.

அன்று மாலையில் நித்திலாவை அழைத்து, ''நான் மகிளாவோடு சற்று முன்னதாகக் கிளம்ப வேண்டியிருக்கிறது நீ தனியே செல்ல வேண்டியிருப்பதால் தாமதம் ஆகிவிடாமல், ஐந்து மணிக்கே கிளம்பிப் போய்விடு'' என்றான் செல்வம்.

பஸ்சில் சென்றால் இறங்கும் இடம் சரியாக மருத்துவ மனையின் வாயிலில்தான் என்றாலும், அலுவலகத்திலிருந்து பஸ் நிறுத்தும் இடத்துக்கு சற்று தூரம் நடந்தாக வேண்டும்.

இந்த தூரத்தை நித்திலா தனியாக நடக்க நேர்ந்தால் செல்வம் எப்போதுமே எச்சரிப்பான். பாரத நாடு சக மனிதர்களிடம் அவனுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை. பலர் [illegible] மக்கள் ஆகிவிட்டது ஒரு காரணம் என்பான்.

இன்று செல்வம் மகிளாவோடு செல்கிறான் என்றால் அந்த அரட்டை 'கட்' டா என்று தோன்றியது.

முகமலர்ச்சி சிறிதும் மாறிவிடாமல் காத்தபடி, ''பரவாயில்லை, அத்தான்! நான் மிஸ்டர் தாமோதரனைத் துணைக்கு அழைத்துப் போகிறேன். என்னோடு பஸ் நிறுத்தும் வரை வரமுடியும் இல்லையா, மிஸ்டர் தாமோதரன்?'' என்று தலையை ஒருபுறம் சரித்து விழிகளை விரித்துக் கேட்டாள் மகிளா.

''ம்'' என்று தாமோதரன் உடனே தலையாட்ட செல்வம், ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டு, ''ஓ.கே. தாமோதரன்! என் அத்தை மகளுக்குத் துணையாகச் சென்று பஸ் ஏற்றிவிட்டு பத்திரமாய் நீங்கள் போங்கள்'' என்று அத்தை மகள் என்பதில் ஓர் அழுத்தம் கொடுத்துக் கூறிவிட்டுப் போனான்.

அதன் பிறகு, நித்திலாவைச் செல்வமே மருத்துவ மனைக்கோ, பஸ் நிறுத்தம் வரையிலோ அழைத்துச் சென்றுவிட்ட போதிலும், மருத்துவமனை சிற்றுண்டி அறையில் அமர்ந்து, சிற்றுண்டி அருந்தியபடி பேசிக்கொண் டிருப்பது வெகுவாகக் குறைந்து போயிற்று.

மகிளா விஷயம் தெரிந்ததில் இருந்தே நித்திலா இதை எதிர்பார்த்ததுதான். ஆனால், அந்த அரட்டை நேரம் தனக்கு அவ்வளவு இன்றியமையாததாக இருக்கக்கூடும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

எனவே, மாலை நேரம் அவளுக்கு வெறுப்பைத் தரத் தொடங்கியது.

மகிளா செல்வத்தின் காதலி! மனைவியாகப் போகிறவள். அவளை தனியே விட்டு, விட்டு அவன் இங்கே மருத்துவ மனையில் வந்து உறவினரோடு அதிலும் ஒன்று விட்ட உறவினரோடு உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவது நியாயம் இல்லை என்று தனக்குத்தானே பல முறை சொல்லிக் கொண்டாள் நித்திலா.

ஆனால் என்னதான் நியாயம் பார்த்தாலும் அவள் மனதுக்குள் ஏக்கம் குடைந்துக்கொண்டே இருந்தது.

தாயைப் பற்றிய கவலை வேறு அவள் மனதில் மேலும் சுமை ஏற்றியது.

சுறுசுறுப்புடன் இயங்கும் அந்தப் பழைய அம்மாவை இனிப் பார்க்கவே முடியாதோ?

அச்சத்துடன் பெரிய டாக்டரிடம் போய் நின்றாள்.

கருணை பொங்க பார்த்துவிட்டு, ''நித்திலா! என்ன தான் நீங்கள் பில்லை எல்லாம் பாக்கி வைக்காமல் கட்டி விட்டாலும் கூட, எங்களுக்கு நோயாளிகள் குணமாகி, விடை பெற்றுச் செல்வதுதான் சந்தோசம். மருத்துவம் எவ்வளவோ முன்னேறி இருந்தாலும் உடல் குணமாவதற்கு நோயாளியும் ஒத்துழைக்க வேண்டும் இல்லையா?'' என்றார் அவர்.

''டாக்டர், அப்படியானால் அம்மா உடம்பு... மோசமாகவா?'' என்று நடுங்கினாள் நித்திலா.

''ஊகூம். அப்படியெல்லாம் பயம் வேண்டாம்'' என்று அபயகரம் போலக் கைகளை உயர்த்தினார் மருத்துவர். ''அவரது மனம் நன்றாகி விட்டால் எங்களுக்கு வேலை எளிதாகும். உங்கள் தாயாரை உற்சாகப்படுத்துங்கள். உங்கள் வாழ்வில் நாட்டம் கொள்ளச் செய்யுங்கள். மருந்து மருத்துவம் வகையறாக்களை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்வோம்.''

மருத்துவர் சிரித்த முகமாகவே பேசினாலும் எதையோ மறைக்கிறார் என்றே நித்திலாவுக்குத் தோன்றியது. அதனால் அவரை வற்புறுத்தி எதையும் கேட்க முடியாமல் எழுந்து சென்றாள்.

அவர் கூறியபடி, எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தாள்.

என்றைக்கோ தங்கம் 'நன்றாயிருந்தது' என்று சொன்ன பண்டம் கூட விடாமல் வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்துப் பார்த்தாள். ஊர்க் கதை எல்லாம் அளந்தாள். வருங்காலம் பற்றி ஒளிமயமாய் விவரித்தாள்.

ஆனால், எதிலேனும் தங்கத்திற்கு முழுமையாக லயிப்பு வர வேண்டுமே?

அவளைப் புன்னகையோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள் அப்படியே மறந்து விடுவாள்.

வீட்டுப் பேச்சு எடுத்தால் மட்டும் கண்களில் ஒளி வந்து திறந்த வாய் மூட முடியாதது போல அதைப் பற்றியே பேசுவாள், அடுத்து இரு மடங்கு சோர்வுடன் ஓய்ந்து படுத்து விடுவாள்.

சாண் சாணாக ஏறி, முழம் சறுக்கும் இந்த ஆட்டம் எத்தனை காலம் நடக்கும்?

தங்கத்தின் உயிருக்கு ஆபத்து ஒன்றும் இல்லை என்ற டாக்டர்களின் வார்த்தைகளை உடும்பாய்ப் பற்றி, கொஞ்சம் நிம்மதி அடைய முயற்சி செய்வாள் நித்திலா.

இடையே, ஒரு வாரப் பயணமாகச் செல்வம் இரு முறை வெளி நாடு சென்று வந்தான். சென்றுவந்த விவரங்களைத் தந்தையுடன் கலந்து ஆலோசிக்கச் சென்னைக்கும் போய்த் திரும்பினான்.

இப்படிச் செல்வம் ஊரை விட்டுச் சென்றிருந்த சமயங்களில் அவனுடைய காதலியைக் காப்பாற்றுவதைத்

தனது தலையாய கடமையாக நித்திலா எடுத்துக் கொண்டாள்.

தாமோதரனைத் தனியே விடாதபடி கவனித்துக் கொண்டாள்.

அலுவலக நேரம் முடிந்தால் துணை என்கிற பெயரில் அவனை மருத்துவமனைக்கே அழைத்துச் சென்றாள்.

குருபாதத்தின் மகன் என்பதால் தங்கத்திற்கும் அவனுடன் பேசுவது எளிதாயிருந்தது. பழைய சிறப்புகள், முன்பு நடந்தவை என்று பலவற்றைப் பேசினாள். அவனும் தலையை ஆட்டி ஆட்டிக் கேட்டுக் கொண்டு இருப்பான்.

தாமோதரன் குருபாதத்தின் மகன் என்பதால் தங்களுடைய பொருளாதார நிலைமை குறித்து அவன் அறிந்திருப்பான் என்று நித்திலா யூகித்தாள்.

எனவே அதை விடுத்து, தன் தாய்க்காகவும், தனக்காகவும் தன்னுடைய மாமன் வீட்டினர் எவ்வளவு செய்யக் கூடும் என்று கோடிட்டுப் பேசினாள். தனக்காக அவர்கள் எது செய்தாலும், உழைப்புக்கு ஊதியம் தவிர எதையும் ஏற்பதாக இல்லை என்கிற தன் தீர்மானத்தை மறைத்தாள்.

மகிளாவின் பின்னே அலைவதைவிட, இந்த நித்திலா கிட்டினால் பிற்கால வாழ்க்கை வளம் பெறும் என்ற எண்ணத்தை அவனிடம் விதைக்க முயன்றாள்.

தங்கம் இருந்த மருத்துவமனையும், அதன் செலவும் தாமோதரன் அறிந்ததே! ஆயினும் அடிக்கடி எடுத்து சொல்லித் தன் வழியே தாமோதரனைச் சிந்திக்கத் தூண்டினாள்.

அவள் காட்டின வழி செல்ல, தாமோதரனின் மந்தை ஆட்டு இயல்பும் வசதியாக இருந்தது.

கடைசியாக, ஒருமுறை செல்வம் சென்னைக்குச் சென்றிருந்தபோது தாமோதரனுக்கு மகிளா டெலிபோன் செய்தாள்.

அவன் அவளது பேச்சைக் கேட்டறிந்துவிட்டு, ''இன்று மாலை சுந்தரை மணிக்கா? அடடா! நான் நித்திலாவை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டுமே.. ஊகூம் என்னால் வர முடியாதே! சாரி, மகிளா... பிறகு பார்ப்போமே'' என்று ரிஸீவரைக் கீழே வைக்கவும், நித்திலா வெற்றிப் பெருமிதத்தில் விண்ணில் பறந்தாள்.

சென்னையில் இருந்து செல்வம் திரும்பி வந்த அன்று, தாமோதரன் வழக்கம்போல நித்திலாவோடு மருத்துவமனைக்குச் செல்வதற்காகப் ''போகலாமா?'' என்று கேட்டபடி அவள் அருகே வந்தான்.

''பத்து நிமிடம் பொறு. நித்திலா! நானே மருத்துவமனைக்குக் கொண்டுவிட்டு வருகிறேன்'' என்று செல்வத்தின் குரல் அடுத்த அறையிலிருந்து அசரீரியாக ஒலிக்கவும் திகைத்துப்போய் விழித்தான் தாமோதரன்.

செல்வம், ஒரு வாரம் வெளியூர் சென்று திரும்பியவன் நித்திலாவைச் சந்திக்கச் செல்லாமல் தன் தாயாரை பார்க்க வரக்கூடும் என்று நித்திலாவும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மற்றவர்கள் ஏதும் திட்டமிட்டு இருக்கலாமே என்ற எண்ணம் இல்லாமல், செல்வம் பேசியதில் அவளுக்குச் சற்று ஆத்திரம் உண்டாயிற்று. தாமோதரனின் தடுமாற்றத்தைப் பார்க்கப் பரிதாபமாகவும் இருந்தது.

ஆனால், முதலாளியை மறுப்பது எப்படி?

''நீங்கள் நாளை வருவதாக அம்மாவிடம் சொல்லட்டுமா தாமோதரன்?'' என்றாள் நித்திலா இதமாக.

''ம்!'' என்று அவன் முகம் மலருமுன், ''இல்லை... இல்லை நாளை தாமோதரனுக்கு வேறு வேலை இருக்கிறது. இப்போதைக்குத் தாமோதரன் அங்கெல்லாம் வருவது வசதிப்

படாது. தொழிற்சாலையில் அதிக வேலை இருக்கிறது" என்று கூறியபடி அறையைவிட்டு வெளியே வந்த செல்வம் யாருடைய பதிலுக்காகவும் காத்திராமல் "கிளம்பு நித்திலா" என்று காரை நோக்கி நடந்தான்.

மருத்துவமனையை அடையுமட்டும் அவனது புருவச் சுளிப்பு மாறவே இல்லை.

பெரிய மகாராஜா மாதிரி அவன் நடந்து கொண்ட முறையில் எரிச்சலுற்றிருந்ததால், நித்திலாவும் எதையும் பேச முடியவில்லை.

தங்கத்திடம் குசலம் விசாரித்துவிட்டுக் கொஞ்சநேரம் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தான் செல்வம்.

சற்றுப் பொறுத்து நர்சிடம் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு சொல்லிவிட்டு, "உன்னிடம் சற்றுப் பேச வேண்டும்.. வா" என்று நித்திலாவை அழைத்துச் சென்றான்.

அந்த மருத்துவமனையை ஒரு பெரிய ஓட்டலைப் போலத்தான் அமைத்திருந்தார்கள். ஒருபுறமாய் ஒரு பெரிய பூங்காவும் இருந்தது.

அங்கே சென்று கல் பெஞ்சில் ஒன்றில் அவளை அமரச் செய்து தானும் அமர்ந்தான்.

என்ன பெரிய முஸ்தீபு.. என்று அவள் எண்ணமிடுமுன் "யார் யாரை எங்கே வைப்பது என்று உனக்கு இன்னும் தெரியவில்லை, நித்திலா! இந்தத் தாமோதரனும் அவனுடைய தந்தையும் நம்மிடம் ஊழியர்கள். அந்தஸ்தில் நமக்கு மிகவும் கீழே. அவனை ஒரு..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போன செல்வத்தை ஆத்திரத்துடன் இடைமறித்தாள் நித்திலா.

"தப்பான இடத்தில் தப்பான பேச்சு பேசுகிறீர்கள். அத்தான் நானும்கூட என் தாயார் காலத்திலிருந்து உங்களிடம் ஊழியம் செய்கிறவள்தான்" என்றாள் பட்டென்று.

"உளறல்!"

"என்னை உங்களுக்கு உளறலாகத் தோன்றினால் அது உங்கள் தப்பு" என்று தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள் அவள்.

"நீ விதண்டாவாதம் செய்வாயே தவிர, நான் சொல்வதைக் கேட்டு நடக்கப்போவது இல்லை. அப்படித் தானே ஆனால், நான் முட்டாள் அல்ல. மேலே என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும்."

தோளை குலுக்கி விட்டு உம்மென்று இருந்தாள் நித்திலா.

இது என்ன நியாயம்? மகிளாவுக்காக இவனுக்கு ஒரு நபரை பிடிக்காமல் போனால் எல்லாரும் அவரை ஒதுக்கி விட வேண்டுமா? அந்த அழகில், இவன் காரியமாய்த்தான் நித்திலா அந்தத் தாமோதரனிடம் பேசத் தொடங்கினாள்.

செல்வம் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறான்?

சற்று நேரம் மவுனத்திற்குப் பின், கீழ்க் கண்ணால் அவளைப் பார்த்து செல்வம் சட்டெனச் சிரித்துவிட்டான். ஓரளவில் அவளும் செல்வத்தைப் போலவே ஓரக்கண் நோக்கில் அவனை நோட்டம் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

"சமாதானம்?" என்றான் புன்முறுவலுடனேயே அவன்.

"நான் ஒன்றும்..." என்று தொடங்கிய நித்திலா. சட்டென இடைநிறுத்தி "சமாதானம்" என்று ஒப்புக் கொண்டாள்.

"ஓ.கே. வேறு பேசலாம். அத்தை எப்படி இருக்கிறார்கள்?"

நித்திலாவின் முகம் வாடிப் போயிற்று. உடனே தலையை நிமிர்த்தி, "நான் ஒரு லாட்டரி டிக்கெட் வாங்கப் போகிறேன்" என்று திடுமென அறிவித்தாள்.

13

செல்வம் அத்தையைப் பற்றி விசாரித்த போது நித்திலா தொடர்பே இல்லாமல் லாட்டரி டிக்கெட் வாங்கப் போகிறேன் என்றதும் அவனுக்கு விசித்திரமாக இருந்தது.

அந்த அந்தி நேர வெளிச்சத்தில் அவள் முகத்தை ஊன்றிப் பார்த்தவன், ''இது என்ன திடீர் திட்டம்?'' என்று வேடிக்கையாக விசாரித்தான்.

அவள் படபடத்தாள். ''பின்னே என்ன செய்வதாம்? நேற்றெல்லாம் அம்மா தூங்கவே இல்லை. சென்னை வீட்டு மாடியில் அம்மா ஊஞ்சல் போட்டார்களாம். நான் அதில் ஆடி வெளியில் விழுந்து விடக்கூடாது என்று சுவரில் கிரில் போட்டார்களாம். கிரிலில் இடித்துக் கொண்டு விடக்கூடாது என்று கூடாரம்போல அமைத்து, வழவழப்பாய்த் தேய்த்து பெயின்ட் அடித்தார்களாம். சே! அம்மா ஏன் தான் இப்படி அன்பு வைத்தார்களோ தெரியவில்லை.''

''உனக்கு அன்பு வைத்தது துன்பமாக இருக்கிறது. என் சிறு வயதில் அம்மா என்னிடம் அன்பாக இல்லையே என்று எவ்வளவு வேதனைப்படுவேன் தெரியுமா?''

''பெற்றவர்களுக்கு அன்பு இல்லாமல் இருக்குமா? நீங்கள் வந்ததும், ''நாலு வகை சமைத்துப் போடாமல் படுத்துவிட்டாயே?'' என்று என் அம்மாவை அத்தை திட்டினார்கள்'' என்று மறுத்துப் பேசினாள் நித்திலா.

''திட்டினார்களே தவிர, அவர்கள் போய் அடுப்படியில் நின்று எதையாவது செய்து தந்தார்களா? அந்த அளவு அலட்டிக் கொள்ள அவர்கள் அன்புக்கு வலிமை இல்லையே.''

மதுரையிலிருந்து சென்னை போய்ச் சேர்ந்த அன்று நடந்த தாய் - மகன் சந்திப்பு நித்திலாவுக்கு நினைவு வந்தது.

''அது இருக்கட்டும்! இப்போ லாட்டரி சீட்டுக்கு என்ன அவசியம் வந்தது?''

''இப்போ ஏதோ பம்பர் பரிசாம். ஒரு கோடியாம். வரி போக ஐம்பது லட்சமாவது கிடைக்காதா? பணத்தை அப்படியே அத்தையிடம் கொடுத்துவிட்டு, வீட்டை வாங்கி அம்மாவிடம் ஒப்படைத்துவிடுவேன். அம்மாவின் இந்த துக்கம் தீர வேறு வழியே இல்லை'' என்றாள் நித்திலா.

இதோ இதோ என்று பெரிய நீர்மணிகள் கண்களில் திரள, இலேசாக நடுங்கிய கீழ் உதட்டில் பற்கள் அழுத்தமாய் பதிந்தன.

சிறிது பேசாது இருந்துவிட்டு, ''விற்றுவிட்ட பொருள் மீது பற்று வைத்து உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்வது நல்லதல்ல என்று எடுத்துச் சொல்லிப் பாரேன் நித்திலா'' என்றான் அவன்.

''சொல்லாமா? சொல்லிச் சொல்லி அந்த வசனம் எனக்கு மனப்பாடம் ஆகிப்போயிற்று. முழுக்க முழுக்க பேசிவிட்டு அடுத்து ஐந்தாவது நிமிடம் 'அந்த வீட்டில் உன் அப்பா' என்று தொடங்குகிறார்கள்'' என்றாள் அவள் வருத்தத்துடன்.

அவள் முகம் கலங்கி, ''சில சமயம் நான் சொல்வதை அவர்கள் மனதில் ஏற்பது போலவே தெரியவில்லை... அதனால் எனக்கு மிகவும் பயமாக இருக்கிறது அத்தான்'' என்றபோது, அவளது குரல் நடுங்கி, கண்ணீர் அடக்க முடியாமல் வழியத் தொடங்கிவிட்டது.

அவளது கையைப் பற்றி அழுத்தி, ''நித்தி! என்ன இது, தைரியமாய் இரு'' என்றான் செல்வம்.

அவனது கதகதப்பான கைப்பிடியில் அவளது கலை
மெல்ல அடங்கிப் போயிற்று.

மகிளாவை மணந்த பிறகு இப்படி வந்து அ
ஆறுதல் கூற அவனால் முடியுமா? ஒருவரைச் சார்ந்து
இருப்பது நல்ல பழக்கம் இல்லைதானே? கண்ணீர்
துடைக்கிற சாக்கில் கையை உருவிக் கொண்டாள் நித்தி

கண்ணை மறைத்துவிழுந்த கூந்தல் சுருளை எரிச்சலு
விலக்கிவிட்டு, ''லாட்டரிகூட விழுமோ என்னவோ
பேசாமல் ஒரு பணக்காரக் கிழவனைப் பிடித்து கல்யாண
செய்து கொள்ள வேண்டியதுதான்'' என்றாள் சலிப்புடன்.

அவளை ஒரு முறை நோக்கிவிட்டு, ''நான் வேண்
மானால் பார்க்கட்டுமா?'' என்று மெதுவாகக் கேட்
செல்வம்.

வேறு சிந்தனையில் இருந்தவள், ''என்னது?'' என்
சற்றுத் திகைத்து.

''அதுதான்.. பணக்காரக் கிழட்டு மாப்பிள்ளை
விஷயத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லிவிடு. பேரப்பிள்ளை
ஒரு பத்து வரை இருந்தால் பரவாயில்லையா?''

அவன் கேட்கவும் குபீரென்று சிரித்து விட்டாள் நித்தி

அவளை ரசனையுடன் நோக்கி, ''இது சரி'' என்றான்
அவன். ''வா அறைக்குப் போகலாம்'' என்று எழுந்தான்.

கூடவே எழுந்து, ''சாரி, அத்தான்'' என்றாள், அவள்
மன்னிப்பு வேண்டும் குரலில்.

''எதற்கு?''

''உங்களிடம் அந்த வீடு பற்றி நான் பேசுவதே சரியில்லை

''எப்படி? நான் வாரிசு என்பதற்காகவா? நித்திலா
பின்னொரு காலத்தில் அந்த வீடு எனக்கு வந்து சேரக் கூடு

தவிர எனக்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் எதுவும்
அதோடு இன்னொன்றையும் நீ எண்ணிப் பார்க்க
என் அம்மா, உன் அம்மாவின் பணத்தைப்
சிப்பது தவறு என்றாலும், அந்தப் பணம் இந்த
நிலையில் பத்தில் ஒரு பங்கு கூட வராதே! அந்த
திருப்பி வாங்குகிற வாய்ப்பு இல்லை என்ற
'கிட்டாதாயின் வெட்டென மற' என்பதை அத்தை
போனதுதான் துரதிருஷ்டம். எப்படியோ
நலம் பெற நம்மால் இயன்ற அனைத்தையும்
றோம். எதையும் விட்டு விடவில்லை. முடிவை
கையில் ஒப்படைத்துவிட்டு அமைதியாக
பழகு'' என்றான் செல்வம்.

அதெப்படி?'' என்று தொடங்கியவளைக் கையமர்த்தி,
அமைதியாக இருப்பது கடினம்தான். ஆனால் நம்மை
விஷயங்களுக்கெல்லாம் அலட்டிக் கொண்டால் நம்
மனமும்தான் மோசமாகிப் போகும். இப்போது
எடுத்துக் கொள்ளேன். இந்த வெளிநாட்டு
என் விருப்பம் போலச் செய்வது என்றால்
முக்கால் பாகம் முடித்தே இருப்பேன். இப்போ
வேலை தொடங்கவே இன்னும் நாலு மாதமாவது
தோன்றுகிறது'' என்றான் அவன்.

கவலையைப் பின்னே தள்ளி, ''ஏன் அத்தான்?''
அக்கறையோடு விசாரித்தாள் நித்திலா.

அப்பா ரொம்ப யோசித்தார்கள். பிறகு... நம்
மட்டும் என்று இல்லை.. உலகம் முழுவதுமே
சிவப்பு நாடா ஒரு தொல்லை, ஒரே அறையில்
அடுத்தடுத்த மேசைக்கு நகர்த்த எத்தனை

நாள்கள், என்னென்ன கெடுபிடி! இதற்கெல்லாம் ஆத்திரப்பட்டாலோ, அலுத்துச் சலித்துக் கொண்டாலோ என்ன லாபம், சொல்லு! இதெல்லாம் ஒரு பக்கம் என்றால் அங்கே 'பிளான்' கூட முடிவு செய்தாகவில்லை. முக்கிய மான எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்ளும்படி ஒன்றும் கிடைக்க வில்லையாம். இத்தனைக்கும் முதல் தடவை நான் சென்ற போது அவர்கள் எல்லாருக்கும் திருப்தியாக நானே ஒரு பிளான் போட்டுக் கொடுத்தேன்'' என்றான் செல்வம்.

''ஒரு சின்னச் சந்தேகம்... என்ஜினீயர்தானே பிளான் போடமுடியும்?''

''நானும் என்ஜினீயர்தானே..''

''ஓ! அப்படியா!'' என்று அவள் கேட்கவும் அவனுக்கு எரிச்சல் வந்து விட்டது.

''என்ன அப்படியா? நம் தொழில் கட்டிடத்தொழில். அதனால் சிவில் என்ஜினீயரிங் படித்தேன். அப்புறம் அதன் தொடர்பாவும், எனக்கே ஆர்வம் இருந்தாலும் வெளி நாட்டில் 'கட்டடக் கலை' படிப்பை முடித்தேன். இது ஒன் றுமே தெரியாது என்றா சொல்கிறாய்?'' என்றான் அவன் ஏமாற்றமும் எரிச்சலுமாக.

ஆதிலட்சுமி அத்தைமேல் உள்ள வெறுப்பினாலும் அவளது அபாண்டமான 'பொடி' வைத்த பேச்சுகளினாலும் உண்டான ஆத்திரத்தாலும் அவர்களுடைய குடும்பத்தைப் பற்றி நினைத்துப் பார்ப்பதைக்கூட நித்திலா பிடிவாதமாக ஒதுக்கியிருந்தாள். செல்வத்தின் பெயரைக்கூட அடியோடு வெட்டித் தள்ளியிருந்தாள். தங்கம் பேச்சுவாக்கில் இவன் பெயரை எடுத்தால் கூடக் கவனியாதது போல் அவசரமாக வேறு பேசி மாற்றி விடுவது அவள் வழக்கம்.

[illegible] பட்டங்களைப் பறைசாற்றிக் கொள்ளுவது போல, [illegible] பெயருக்குப் பின்னால் எழுத்துக்களை அடுக்குவது [illegible]த்துக்குப் பிடிக்காததாலோ என்னவோ அவனது [illegible]டிங் கார்டில் கூட வெறும் 'எஸ். கணபதி, என்றுதான் [illegible].

[illegible] செல்வம் பட்டப் படிப்பில் கூடத் தேறாமல் [illegible] விட்டிருப்பான் என்று அலட்சியமாக நினைத் [illegible] நித்திலா, பிறகு அது சற்று மறந்தே போனாள்.

[illegible] பற்றி அறிந்துகொள்ளும் ஆவல் தோன்றிய [illegible]லாம், அவசியமற்று மூக்கை எதிலும் நுழைக்கக் [illegible] என்று அடக்கிக் கொள்வாள். சொந்த விஷயமாக [illegible] சொல்வது தவிர, அவர்களாகக் கேட்பது [illegible]யாது. இந்த வெளிநாட்டுப் பயணங்கள் பற்றிக் கூட [illegible].

[illegible] இப்போது அவன் தன்னைப் பற்றி அவள் [illegible] வைத்திராதது தவறு போலப் பேசவும் முதலில் ஒரு [illegible] இருந்தது.

[illegible], இவர் பெரிய மகாராஜாவா, இவரைப் பற்றி [illegible]றையும் எல்லாரும் அறிந்து வைத்திருப்பதற்கு? [illegible] அம்மாளின் மகன் அல்லவா, தன்னைத் தவிர [illegible] இல்லை என்று எண்ணம்?' என்ற எண்ணம் [illegible].

[illegible]பெரியதாகச் சொல்லுகிறீர்களே, நான் என்ன படித்தேன்.. [illegible] என்றெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியுமா?'' என்று [illegible] குரலில் குத்தலை மறைத்து வினவினாள் நித்திலா.

[illegible] அவன், ''ஏன் தெரியாது? நீ பி.காம் கடைசி [illegible] படித்துக் கொண்டு இருந்தாய். இரண்டு ஆண்டு [illegible] நூறு வாங்கியிருக்கிறாய். இப்போதும் அதுபோல

எழுதியிருந்தால் தங்க மெடல் வாங்கியிருப்பாய். எட்டு ஆண்டுகளாக மதுரையில் ஆஸ்டலில் படித்தாய்'' என்று தயங்காமல் கூறவும், அவள் அயர்ந்து போனாள்.

''எ... எப்படித் தெரியும்?''

''என்ன, பெரிய ராணுவ இரகசியமா? சென்னைக்கு வரும்போது போகும்போது அத்தையிடம் கேட்டுக் கொள்வதுதான். ஒரேயடியாக உருகி வழிய வேண்டியது இல்லைதான். ஆனாலும் உறவு என்று இருந்தால் யார் என்ன என்கிற அளவிலாவது தெரிய வேண்டாமா? அந்த அளவு ஆர்வம்கூட இல்லாமல் நத்தை போலத் தன்னில் தானே சுருட்டிக் கொள்வதா? தன்னைத் தவிரவும் உலகம் இருப்பது தெரிய வேண்டாமா?

அவனைப் பற்றி நித்திலா மனதுள் கூறிய அதே குற்றம் அவன் வெளிப்படையாகச் சொன்னதில் உண்மை இருந்தது.

இப்போது பிராயச்சித்தம் என்று உருகுகிறவன், அப் போதும் ஒரேயடியாக அலட்சியம் காட்டவில்லைதான். அவளுடைய தாயைப் பற்றி அவ்வப்போது விசாரித்துக் கொண்டுதான் இருந்தான்.

நித்திலா அவளுடைய அத்தையின் குடும்பத்தை மட்டும் தான் அப்படி ஒதுக்கினாள் என்று இவனிடம் எப்படிச் சொல்லுவது? அதன் காரணத்தைச் சொல்வது முடியாத காரியம்.

குனிந்த தலையுடன். ''சாரி அத்தான்'' என்றாள் சிறு குரலில்.

சட்டென இளகி, ''பரவாயில்லை விடு. சிறு வயதில் உன் தந்தை இறந்ததால் ஏற்பட்ட நிலை மாற்றங்களின் பாதிப் பாகக் கூட இருக்கலாம். பல விஷயங்களில் நீ இன்னும் குழந்தையாகத்தான் இருக்கிறாய், எடுத்துச் சொன்னாலும்

[illegible] கொள்வது இல்லை'' என்று வாய்ப்பை விடாமல் [illegible]த்தில் ஊசி ஏற்றினான் செல்வம்.

தாமோதரனைப் பற்றிய வாக்குவாதத்தைக் குறிப்பிடு கிறான் என்பது அவளுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது.

அம்மாவுக்கு ஏற்ற பிள்ளைதான். நன்றாகவே பொடி வைத்துப் பேசுகிறான் என்று எண்ணமிட்ட நித்திலா உடனே தன்னை கடிந்து கொண்டாள். அத்தை மேல் உள்ள வெறுப் பில் செல்வத்திடம் சற்று தயங்காமல் குற்றம் காண்கிற இந்தப் பழக்கம் எப்போது போகும்?

அது நியாயம் அல்ல என்பதோடு, நன்றி மறுப்பதும் [illegible]லவே. மற்றதெல்லாம் விடவும் பிராயச்சித்தம் என்கிற பெயரில் அவளுடைய தாயாருக்கு அவன் அரச வைத்தியம் செய்ததை மறப்பது கொஞ்சமும் சரியில்லை.

அன்றைய நிகழ்ச்சிகளைப் படுக்கையில் புரண்ட [illegible] அசை போட்ட நித்திலாவுக்கு இன்னும் ஒன்று [illegible] உறுத்தியது.

'அத்தைக்காக இயன்றதைச் செய்வோம்; முடிவு கடவுள் கையில்' என்றானே, அதற்கு என்ன அர்த்தம்?

அம்மாவுக்குக் குணமாகும் என்கிற நம்பிக்கை குறைந்து விட்டதா? தலைமை டாக்டர் எதையோ மறைத்தாற்போல தோன்றியதே! ஒருவேளை செல்வத்திடம் இனி நம்பிக்கை இல்லை என்று சொல்லியிருப்பாரோ? என்று எண்ணும் போதே அவளுக்கு நெஞ்சுக்குள் சில்லிட்டது, அதைப்பற்றி கேட்டால், 'ஆமாம், நம்பிக்கை இல்லைதான்' என்ற பதில் வந்துவிடுமோ என்கிற பயத்தில் அதுபற்றிப் பேசக்கூட அவளுக்குத் துணிவற்றுப் போயிற்று.

அதனால், அம்மா... அம்மா என்று தங்கத்தின் சுகத்தையே பெரிதாக எண்ணி, அவளுக்காக வாழ்வது போல ஆனாள்.

அவ்வப்போது வருகை தந்து, சொந்த வீடு மாதிரி உள் வந்த மகிளாவைச் சகிப்பது தவிர, மற்றபடி அலுவலக வாழ்வில் மாற்றம் ஏதும் நேரவில்லை.

''மேலே என்ன நடவடிக்கை எடுப்பது என்று எனக்குத் தெரியும்'' என்று ஜம்பம் அடித்த செல்வம் சாதாரணமாக இருப்பது போலத்தான் அப்போதைக்குத் தோன்றியது

ஆனால், அவன் நடவடிக்கை எடுத்திருந்தான்!

அவன் எடுத்த அந்த நடவடிக்கையினால் விளைந்த விபரீதத்தை, அறிந்தபோது, நித்திலா செல்வத்தின் மீது உண்டான பரிதாபத்தில் அடுப்பில் இட்ட பனிக்கட்டியாக மனம் உருகிப் போனாள்.

14

வெளிநாட்டு வேலை விரைவில் தொடங்கப்படுவது உறுதிப்பட்டு விட்டதால் செல்வம், நித்திலாவை அருகில் வைத்து முழுநேரப் பயிற்சி அளிக்கத் தொடங்கினான்.

வெளிநாட்டு வேலைக்கான பயிற்சி வேறு சிலருக்குத் தனியே நடந்தது. அதோடு அவர்களுக்கு பாஸ்போர்ட் விசா தொடர்பான வேலைகளும் ஒருபுறம் நடந்து கொண்டு இருந்தன.

நிறுவனம் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து கடைப்பிடித்து வந்த கொள்கைகள், கையாண்ட யுக்திகள், லாப நஷ்டங்கள்

வணிக வழக்குகள், அன்றாடப் பிரச்சினைகள் எல்லா வற்றையும் தானே அவளுக்குப் போதித்தான்.

நிறுவனத்தின் சரித்திரத்தைப் பயிலும் போது தெரிந்த ஒரு விஷயம் அவளை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

இந்தப் பெங்களூர் நிறுவனத்திற்கு ஓரளவு முதலீடு சென்னையிலிருந்து வந்திருந்தபோதும் மற்றபடி பெரு மளவு பாங்கின் கடன் வாங்கி முதலிட்டுத் தொடங்கி சென்னைக் கம்பெனியை விடவும் பெரிதாக இவ்வளவு தூரம் வளர்த்து விட்டவர் சுந்தரகணபதிதான். இது போக [illegible] விநியோகப் பிரிவும் அவரது படைப்பே.

ஆனால், உருவாக்கி வளர்த்தவர் அதை மகனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு எட்டியே பாராமல் இருந்தது அவ ளுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது.

அதை விடவும் ஆச்சரியம், இவ்வளவு பெரிய நிறு வனத்தை உருவாக்கும் சக்தியுடையவர் தன் மனைவியிடம் இப்படிப் பணிந்து போனது.

பாமாவைப் படைத்தபோது கடவுள் அவருக்கு முது கெலும்பை வைக்க மறந்துவிட்டார் போலும் என்று நித்திலா எப்போதும் ஏளனமாக நினைப்பதுண்டு. இப்போது ஏளனம் இன்னும் அதிகமாகியது.

இவ்வளவையும் தானே தனியாகக் கவனிக்க முடியுமா என்கிற அச்சம் சில சமயங்களில் அவளுக்கு உண்டாயிற்று.

தனது சந்தேகத்தை அவள் சொன்னபோது, ''முதலில் நீ முடியும் என்று நம்பு. வேலை தானாக நடக்கும். உன்னால் முடியும் என்கிற நம்பிக்கை உன்னைவிட எனக்கு அதிகமாக, ஏன் முழுமையாகவே இருக்கிறதே'' என்று செல்வம் தைரியமூட்டினான்.

அவன் அருகில் இருந்து இப்படிச் சொல்லும்போது அவளுக்கும் நம்பத்தான் தோன்றியது. ஓர் உறுதியோடு வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

மகிளா ஊரில்தான் இருந்தாள் என்பதை அவளிடமிருந்து அவ்வப்போது வந்த டெலிபோன் அழைப்புகள் வெளிப்படுத்தின.

வேலை மும்முரத்தில் இருந்த செல்வம், அவளைத் தேடிச் சென்று சந்திப்பது இல்லை என்பதும் நித்திலாவுக்கு தெரிந்தது.

ஒருநாள், செல்வம் தனது அலுவலக அறையில் அமர்ந்த படி, நித்திலாவுக்கு எப்படிச் செலவு செய்ய வேண்டும் லாபத்தை என்னென்ன கணக்கில் போட்டு எப்படிக் கணக்குக் காட்ட வேண்டும்; எந்தெந்தச் சமயங்களில் என்னென்ன அளவில் இதைச் செய்ய வேண்டியிருக்கும் என்பன பற்றி விரிவாகத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டு இருந்த சமயம் மகிளா செல்வத்தின் அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

கதவு தட்டப்படாமல் திறக்கவும் சினத்துடன் நிமிர்ந்தான் செல்வம், மகிளாவைக் கண்டதும், 'ஓ' என்று முகம் மாறி முறுவல் செய்தான். ''வா.. என்ன திடீர் விஜயம்?'' என்று நித்திலாவின் அருகில் இருந்த நாற்காலியைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

அவனது கைச்சாடையைக் கவனியாதவள் போல அவன் அருகே சென்று மேசைமேல் ஒயிலாகச் சாய்ந்து கொண்டு ''பரவாயில்லையே! ஆள் அடையாளம் தெரிகிற அளவுக்கு என் நினைவு கூட இருக்கிறதே..'' என்று கொஞ்சலாக உதட்டைக் குவித்தாள் மகிளா.

அதற்குள்ளாக எதிரே விரித்திருந்த கணக்குக் குறிப்புகளில் பார்வையைச் செலுத்தியிருந்தான் செல்வம். அவளது பேச்சை மட்டும் கேட்டு, ''உன்னிடம்தான் சொல்லி இருந்தேனே. வேலை அதிகம். மகிளா. ப்ளீஸ்! அந்த நாற்காலியில் உட்காருவதுதானே?'' என்று அவள் அகன்ற மேசை மேல் மேலும் குறிப்புத் தாள்களாகப் பரப்பினான்.

தான் கவனமாகக் கொடுத்த போஸையும் உதட்டு சுழிப்பையும் செல்வம் பார்க்கவே இல்லை என்று தெரியவும் மகிளாவின் முகம் சுண்டிப் போயிற்று. அநியாயமாய் வந்த சிரிப்பை அவன் கண்டுவிடாமல் முன்னிருந்த கணக்கைப் பார்ப்பது போலக் குனிந்து கொண்டாள் நித்திலா. ஆனால் பாம்பின் கால் பாம்பு அறியும் அல்லவா! முகத்தில் அசடு வழிய நாற்காலிக்குச் சென்றாள் மகிளா.

''ஹலோ, நித்திலா! சுகமா? இவருக்கு எதிலும் வேகம் அதிகம். அலுவலக வேலை எப்படி? உங்களால் சமாளிக்க முடிகிறதா?'' என்று நித்திலாவைப் பேச்சுக்கு இழுத்தாள் மகிளா.

'எதிலும்' என்ற வார்த்தையில் மகிளா அழுத்தம் கொடுத்துச் சொன்னவிதம் அதிர்ச்சியாய் இருக்க என்ன பதில் சொல்வது என்று, நித்திலா யோசிக்கும் முன், பொறுமை இழந்தாற்போல் செல்வம் குறுக்கிட்டான்.

''ப்ளீஸ், மகிளா மிகவும் முக்கியமான வேலையின் நடுவில் இருக்கிறோம். தயவுசெய்து இடையில் பேசாதே'' என்றான்.

மகிளா உடனேயே சமாளித்தாள். ''ஓ! ரொம்ப சாரி செல்வா! நான் வேண்டுமானால் உங்களுக்குக் கொஞ்சம் இடைஞ்சல் இல்லாமல் வெளியே போய் விடட்டுமா?'' என்றாள் குழைவாக.

பென்சிலால் காகிதத்தில் எதையோ திருத்தியபடி ''அப்படியே செய்.. அப்படியே செய்'' என்றான் செல்வம்.

''என்னைப் பார்த்தாலே வேலையிலே கவனம் சிதறிவிடும் என்பார் செல்வா,'' என்று உதட்டால் மட்டும் சிரித்து, வெளியே சென்றாள் மகிளா.

மகிளா 'செல்வா' என்று செல்வத்தைச் செல்லமாக அழைத்த விதம் நித்திலாவுக்கு எரிச்சலூட்டியது.

செல்வாவாம் செல்வா! அழகாகச் செல்வம் என்று அழைப்பதற்கு என்னவாம்? இவள் கொஞ்சுவதைப் பறை சாற்ற வேண்டுமாக்கும்?

அவள் மேலே எண்ணமிட முடியாமல் வேலையைத் தொடங்கினான் செல்வம்.

கையில் இருந்த கணக்கு வழக்குகள் ஒரு முடிவுக்கு வரவும். ''அத்தான்.. மகிளா'' என்று நினைவூட்டினாள் நித்திலா.

''...மாம்.. பாவம் அவள். தனியே போரடித்துப் போயிருப்பாள், தாமோதரன் இங்கிருந்தாலாவது அவனோடு பேசிக் கொண்டு இருந்திருப்பாள். அவனும் தொழிற்சாலைக்குப் போயிருக்கிறான்'' மேசைமேல் பரந்து கிடந்த காகிதங்களைத் திட்டமிட்டிருந்த கால அட்டவணைக்கு ஏற்ப அடுக்கியபடி அவன் பேசினான்.

மகிளா வரக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்தே தாமோதரனை தொழிற்சாலைக்கு அனுப்பியிருப்பானோ இவன் என்று நித்திலாவின் சிந்தனை ஓடியது.

''மகிளாவைப் பார்த்து அழைத்து வா, நித்திலா! உனக்கு வசதியாக இருக்கும்படி நான் இதையெல்லாம் அடுக்கி

வைக்கிறேன். பிறகு நாம் மூவருமாக வெளியே போய்ச் சாப்பிடலாம்.''

இந்தச் சாப்பாடு விசயத்தில் இருந்து எப்படி ஒதுங்கி தப்பிப்பது என்று யோசித்தபடி மகிளாவைத் தேடிச் சென்றாள் நித்திலா.

ஆனால், மகிளா தான் போரடித்துக் கிடப்பதற்குப் பதி இந்த அலுவலகத்தில் மற்றவர்களைப் போரடித்துக் கொண்டு இருந்தாள் என்பது ஹாலை அடைந்ததும் தெரிந்தது.

''உங்களை எல்லாம் வைத்துக் கொண்டு செல்வம் போரடித்தான் அலுவலகம் நடத்துகிறாரோ தெரியவில்லை'' என்று புதிய குமாஸ்தா பெண்ணை விரட்டிக் கொண்டிருந்தாள் மகிளா.

அவள் அங்கே வேலை செய்த ஒரு குமாஸ்தாவின் மகள். சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்த தந்தை திடுமென இறந்துவிட, குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்று, படிப்பை நிறுத்தி விட்டு அலுவலகத்துக்கு வந்த ரீடாவிடம் எல்லாருக்கும் அனுதாபம் உண்டு. நித்திலாவுக்கும் தான்.

எனவே, மகிளா மேலே பேசுமுன், ''உங்களை அத்தான் அழைக்கிறார்'' என்றாள் அவசரமாக.

''இதோ'' என்று முகம் மலர்ந்தவள், மீண்டும் ரீடாவிடம் திரும்பி, ''இனியாவது வாங்குகிற சம்பளத்துக்கு உண்மையாக வேலை செய்'' என்று வருங்கால எஜமானி போல உத்தரவிட்டு, நித்திலாவுடன் நடக்கத் தொடங்கினாள்.

பிறகு குரலைச் சற்றும் தணியாமல், ''செல்வா ஏன் இந்த மாதிரி ஆட்களை எல்லாம் வேலைக்கு வைத்திருக்கிறார்?

நொடிக்கு ஒரு தடவை சந்தேகம் கேட்கிற சாக்கில் அடுத்த மேசைக்காரனிடம் போய்..''

மேலே அவள் பேசுமுன், நித்திலா குறுக்கிட்டு தணிந்த குரலில் ரீடாவைப் பற்றிய விவரத்தை வேகமாகச் சொன்னாள். ''ரீடா மெய்யாகவே சந்தேகம்தான் கேட்டிருப்பாள். வேலை நன்றாகத் தெரியாது இல்லையா?'' என்றாள் சாவதானமாக.

அப்போதும் உரத்த குரலில் ''அம்மா செத்தாள். அப்பா செத்தார் என்று ஒன்றும் தெரியாதவர்களுக்கெல்லாம் வேலை கொடுக்க செல்வா என்ன தரும நிறுவனமா நடத்துகிறார்?'' என்று ஈரமின்றி அவள் கேட்கவும் நித்திலாவுக்கு எரிச்சலாகிவிட்டது.

மேலே பேசப் பிடிக்காமல் விரைந்தவளின் கையைப் பற்றி நிறுத்தினாள் மகிளா.

நித்திலாவுக்கு சும்மாவே யாரும் தொட்டுப் பேசுவது பிடிக்காது. அதுவும் அப்போதிருந்த மனநிலையில் மகிளாவின் கையைத் தட்டிவிட்டு ஓட வேண்டும் போலிருந்தது. அடக்கிக் கொண்டு, ''என்ன?'' என்று கேட்டாள்.

''ஒன்...றுமில்லை... நித்திலா'' என்ற மகிளா, ஓர் அவசியமற்ற சிரிப்புடன், ''பெண்ணுக்குப் பெண்ணாக நீங்கள் தான் எனக்கு உதவி செய்ய முடியும்'' என்று மீண்டும் முன்போலவே சிரித்தாள். ''அங்கே சென்னையில் செல்வாவின் அம்மா குணமெல்லாம் எப்படி?'' என்று வினவினாள்.

அத்தையைப் பற்றிக் கேட்பதற்கு நல்ல ஆளைப் பிடித்தாள்! இவளிடம் என்ன சொல்வது என்று சற்றுத் திணறிவிட்டு, ''நீங்கள் உங்கள் செல்வாவைக் கேட்பது தானே?'' என்று கழன்று கொள்ள முயன்றாள் நித்திலா.

''அவருடைய தாயாரைப் பற்றிச் செல்வாவிடமே எப்படிக் கேட்பது? நீங்கள் சொல்லுங்களேன் ப்ளீஸ்..'' என்று [illegible]யாய்க் கெஞ்சினாள் மகிளா.

''அது...'' என்று மெதுவாகக் கையை விடுவித்துக் கொண்டு மெல்ல நடந்தபடி, ''நான் பெரும்பாலும் ஆஸ்டலில் இருந்து படித்தவள். எனக்கு அங்கே ஒன்றும் [illegible]ாகத் தெரியாது'' என்று சமாளித்தாள் நித்திலா.

[illegible] மனம் குறுகுறுக்க, ''திடீரென்று ஏன் கேட்கிறீர்கள்!'' என்று வினவினாள்.

''அதுவா? செல்வா இந்த வெளிநாட்டு வேலை வேகத்தில் அவசரமாகத் திருமணத்தை முடித்துக் கொண்டு, [illegible] அங்கே கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவாரோ என்கிற [illegible]'' என்று நெஞ்சில் கைவைத்துக் கவலையை [illegible]த்தாள் மகிளா.

''ஓ!'' என்று சற்றுத் திகைத்துவிட்டு, ''அத்தான் காத்துக் கொண்டு இருப்பார். வாருங்கள் சீக்கிரம் போகலாம்'' என்று வேகமாக நடந்தாள் நித்திலா.

[illegible] உணவு விடுதியிலிருந்து மதியத்துக்காக [illegible] வந்திருந்த உணவு தனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது [illegible] கூறி, அவர்களோடு சேர்ந்து சாப்பிடச் செல்வத்தைத் [illegible] எதையும் உண்ணப் பிடிக்காமல் கூட்டிப் பெருக்கும் ஆயாவிடம் அப்படியே கொடுத்தாள்.

அன்று மாலையில், செல்வத்தின் அலுவலகத்தில் பணி [illegible] பிரதிநிதியாக இரண்டு பேர் நித்திலாவைச் சந்தித்தனர்.

''என்னம்மா இது மாதிரி பெண்களை எல்லாம் செல்வம் [illegible] நெருங்க விடுகிறீர்கள்? விரட்டி அடியுங்கள்'' என்று [illegible] கொண்டனர்.

''விரட்டி அடிப்பதா? நான் எப்படி?'' என்று நித்தி[illegible] திகைக்க, ''வேறு யாரம்மா செய்ய முடியும்? நீங்கள் தா[illegible] உரிமைக்காரர்கள்?'' என்றனர் அவர்கள் இருவரும்.

உறவு என்பதால் கண்டிக்கும் உரிமை இருப்பதா[illegible] நினைக்கிறார்கள் போலும் என்று எண்ணிய அவள் ''[illegible] உரிமை? நானும் உங்களைப் போல வேலை செய்[illegible] தானே'' என்று புன்னகை செய்தாள்.

வந்தவர்களுள் இளையவன், கிராமத்திலிருந்து [illegible] டணம் வந்து வேலை செய்யும் முதல் தலைமுறை[illegible] ''வேலை செய்தால் உரிமை போய்விடுமா? நீங்கள் தா[illegible] சாருக்கு முறைப்பெண்?'' என்று அழுத்தத்துடன் கே[illegible] நித்திலாவுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

அவள் விளக்கிக் கூறுமுன் செல்வம் வந்து[illegible] அவனுக்கு ஒரு வணக்கம் போட்டுவிட்டு இரு[illegible] நழுவிவிட்டார்கள்.

அன்று மருத்துவமனைக்குச் செல்லும்போது, ''நித்தி[illegible] நம்மிடம் பணிபுரிபவர்களிடம் கவர்ந்து பழக வே[illegible] டியதுதான். ஆனால் யார், என்ன என்பது இல்லா[illegible] கும்மாளம் போடக்கூடாது. ரங்கனுடைய வயது உ[illegible] தப்பாகக்கூட எடுக்கத் தூண்டும்'' என்றான் கண்டி[illegible] குரலில்.

இந்தப் போடு போடுகிறான்; முறைப் பெண்ணாம் என்[illegible] எண்ணிய நித்திலாவுக்குத் திரும்பவும் சிரிப்பு வந்[illegible] விட்டது.

''சொல்வதை ஏற்காமல் என்ன சிரிப்பு? அப்படி அவ[illegible] என்ன சொன்னான்?'' என்று செல்வம் கேட்கவும் கண்[illegible] குறும்புடன் அவள் சொன்னாள்.

[illegible] உங்கள் முறைப் பெண்ணாம். உங்களை மணக் [illegible] உரிமை எனக்குத்தானாம்'' என்றவள் மேலும் நகைத் [illegible]

[illegible] பொறுத்து, அவன் கூடச் சிரிக்கவில்லை என்பதை [illegible] அவனைப் பார்க்கவும் அவன் சொன்னான். [illegible] சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது. லலிதா முறைப் [illegible] என்றால் நீ யாராம்?'' என்று கேட்டபடி காரை [illegible]மனைக்குள் அவன் திருப்பவும் வாயடைத்துப் [illegible]

[illegible]வின் வருகை அத்துடன் நிற்கவில்லை.

[illegible]னொரு நாள், கம்பெனியின் சமீபத்திய விளம்பரம் [illegible] பத்திரிகையை எடுத்து வந்தாள். ''விளம்பரம் [illegible] வந்திருக்கிறதல்லவா?'' என்று வெகுவாக [illegible]

[illegible] சிரிப்புடன், ''என் தோழிகள் எல்லாரும் [illegible] உன் வருங்கால வீடா என்று கேட்கிறார்கள்'' என்று [illegible] பார்வை பார்த்து மீண்டும் நகைத்தாள்.

[illegible]'' என்றான் செல்வம் சுருக்கமாக.

[illegible]போலச் சீறிக்கொண்டு நிமிர்ந்தாள் மகிளா.

[illegible]

[illegible] பெரிய வீடு குடும்பத்துக்கு அவசியம் [illegible] அத்தோடு ஓர் அறையை இன்னொருத்தியோடு [illegible] வாழும் உனக்கு அந்த மாதிரி வீட்டை நிர் [illegible] தெரியாது!''

[illegible]தான் நீங்கள் இருப்பீர்களே'' என்று கொஞ்சி [illegible] அவள்.

''அதற்கு வேலைவெட்டி இல்லாத வெறும் [illegible] ஒருவனைப் பார் செய்வான்'' என்றான் வெளிப்படை[illegible] கடுமையுடன்.

''போங்கள் செல்வா! நீங்கள் கற்றுத் தருவீர்களே [illegible] அதற்குள்..'' என்று கண்களை விரித்து, உதட்டைப் [illegible] குழைவாகப் பேசினாள் மகிளா.

''சரி, சரி! நீ கிளம்பு மகிளா! நித்திலா! அந்த [illegible] ஃபைலை எடுத்துவா. அதில் கொஞ்சம் கணக்குப் [illegible] வேண்டும்'' என்றான் செல்வம் வேலையில் கவனமாக.

மகிளாவின் வெண்ணிற முகம் ரத்தமெனக் [illegible] ''நான் எப்படிப் போவது? எனக்கு கார் வேண்டும்'' [illegible] ஆத்திரத்துடன்.

''கார்.. நானும் நித்திலாவும் மருத்துவமனைக்குப் [illegible] வேண்டும். உன்னைக் கொண்டு விட்டுவிட்டு வருவத[illegible] நேரமாகி விடும். தாமோதரன்! மகிளாவுக்கு ஒரு [illegible] ஏற்பாடு செய்து கொடுங்கள். நித்திலா..'' என்ற[illegible] இடையிட்டு, ''பரவாயில்லை. நானும் காத்திருந்து [illegible] ளோடு மருத்துவமனைக்கு வருகிறேன். உங்கள் [illegible] வினர்களை நானும் அறிந்து கொள்ள வேண்[illegible] இல்லையா?'' என்றாள் மகிளா விடாமல். ஆனால் [illegible] சரியில்லாதவர்களுக்குத் தொல்லை தரக்கூடாது. ''நீ போ'' என்று செல்வம் முடித்துவிட்டான். வேறு வழியின்றிச் [illegible] மகிளா டாக்சி ஏறுமுன் தாமோதரனிடம் பேசுவதைக் [illegible] நித்திலா அதற்காக நின்று, தாமோதரனிடம் இரண்டு வார்த்தை பேசும்படி ஆயிற்று.

இந்த மாதிரிக் கடுமைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு இவள் எப்படித்தான் சிரித்துப் பேசுகிறாளோ என்று நித்திலாவுக்குத்

[illegible] இந்தமாதிரி சமயங்களில் அங்கிருந்து விலக [illegible] உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்படியான நிலை [illegible] சங்கடமாகவும் இருந்தது. அத்தோடு கூட [illegible] தாமோதரனிடம் சாய்கிறாளோ என்று கவனித்து [illegible] தானும் சென்று சிரித்துப் பேச நேர்வதும் [illegible] மூட்டியது.

[illegible] ஒருநாள் செல்வத்தோடு வெளிநாடு செல்ல [illegible] தொழிலாளர் பற்றிய தகவல் பட்டியல் ஒன்று [illegible] நேரத்திற்குள் தயாராகி முடியவில்லை.

[illegible] என்று கேட்டபோது, அந்த டைப்பிஸ்டு பெண்ணை [illegible] காம்பவுண்டின் பின்புறமாகப் பூத்துக் கிடந்த பச்சை [illegible] கனகாம்பர மலர்களைப் பறித்து வருமாறு மகிளா [illegible] தால் தாமதம் என்று தெரிந்தது.

[illegible] நேரம் செல்வம் பேசவில்லை. மனதுக்குள் ஒன்று [illegible] எண்ணினான் போலும். ஆனால் சிறு அமைதிக்குப் [illegible] தொடங்கிய அவன் பேச்சில் காரம் குறையவே [illegible]

[illegible] வேலையில் யார் குறுக்கிட்டாலும் சகிக்க முடியாது, [illegible] பிடித்து வெளியே தள்ளி விடுவேன்'' என்று [illegible] யவன், ''மகிளாவுக்குப் பொறுப்பில்லை. வரை [illegible] தெரியவில்லை'' என்று விளாசத் தொடங்கினான்.

இந்த மோதலுக்குச் சாட்சிப் பொருளாக நிற்க விரும் [illegible] கையிலிருந்த வேலையைக் காட்டி, ''நானும் மிஸ்டர் [illegible]னுக்காக இந்த வேலையை முடித்துவிட்டு [illegible]?'' என்று மெல்லக் கேட்டாள் நித்திலா.

''எதற்கும் என்ன தாமோதரன்? அடுத்த வாரத்திலிருந்து [illegible] பம்பாய் ஆபீசில் இருக்கப் போகிறானே! அப்போது [illegible] கேட்பாய்?'' என்று அவளிடம் சீறினான் செல்வம்.

''மும்பையா?'' என்ற மகிளாவின் திகைப்பை விட செல்வம் நடவடிக்கை எடுத்த விதம்தான் நித்திலாவுக்கு பெரிதாகத் தோன்றியது.

எவ்வளவு அழகாகத் தாமோதரனை மகிளாவிடம் இருந்து வெட்டிவிட்டான் என்று உள்ளூர மெச்சினாள்.

இவர்களைப் பிரித்து வைப்பதற்காக தாமோதரனிடம் நல்ல வார்த்தை பேசுகிற தொல்லைவிட்டது என்று நிம்மதி யும் அடைந்தாள்.

அன்று மாலை அலுவலக நேரம் முடிந்த பிறகும் இவர்கள் இருவருக்கும் வேலை இருந்தது பிறர் அறியக் கூடாத இரகசியக் கணக்குகள்.

கொஞ்ச நாள்களாகப் பயின்று வந்திருந்த 'இருவிரல்' முறையில் அவள் டைப் செய்து முடிக்கையில் செல்வம் அவளிடம் வந்து சேர்ந்தான்.

''சென்னையில் குருபாதத்துக்கு சற்று உடம்பு சரி யில்லையாம். தாமோதரன் மும்பை செல்லுமுன், சென்னை சென்று, அவரோடு இரண்டு நாள் தங்கிவிட்டுப் போகட் டும். டிராவல் ஏஜன்சியில் அவனுக்கு நாளைக்கே சென்னைக்கு டிக்கெட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். நாம் போகும் போது அவனிடம் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம் வழியில் தான் அவன் தங்கியிருக்கும் விடுதி இருக்கிறது'' என்று அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

விடுதிக்கு எதிரே காரை நிறுத்தி, ''நீ காரிலேயே...'' என்று தொடங்கியவன், எதிரே நின்று அவளை வெறித்த இரு விடலையைக் கண்டதும், ''என்னோடு வா'' என்று கூட அழைத்துச் சென்றான்.

தாமோதரன் அறைக் கதவைத் தட்டுவதற்காக அவன் [illegible] உயர்த்தியபோது, உள்ளிருந்து மகிளாவின் குரல் ஒலித்தது.

''என்ன பெரிய பணம் தாமு? நாலு படத்தில் நான் நடித்திருப்பேன். ஸ்ரீதேவி சம்பாதிக்கவில்லையா? இதோ உன் கைமேல் என் கையை வைத்தால் இரண்டும் [illegible] என்று எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறது! மனதை எவ்வளவோ சமாதானப்படுத்திக் கொண்டால் கூட முடியவில்லை தாமு! அந்தக் கறுப்பனின் கை என் மேல் படுகிறது என்றால் மனது கொஞ்சமும் ஒப்பவில்லை. கல்யாணம் முடியாது என்று நாளைக்கே சொல்லிவிடப் போகிறேன். தாமு நாம் இருவரும் யாரும் அறியாமல் இப்படியே மும்பை சென்று அங்கே சேர்ந்து கொள்ளலாம். சரிதானே தாமு?'' என்று தேனினும் இனிய குரலில் [illegible] குழைந்து வசியம் செய்தாள்.

15

அறைக்குள் மகிளாவின் கொஞ்சல் சிரிப்பு தாமோதரனின் அசட்டு நகையும் கேட்க அறைக்கு வெளியே நிசப்தம் நிலவியது.

நித்திலாவுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது.

இப்படி நடந்துவிடக் கூடாது என்று அவள் [illegible]க்காய் எவ்வளவு பாடுபட்டாள்; அத்தனையும் இல்லாமற் போயிற்றே.

ஆனால் பாதிக்குற்றம் செல்வத்துடையது அல்லவா. [illegible] வேலை பெரிதாக இருக்கலாம். அதற்காக அதில்

இடையூறு செய்தாள் என்று மனைவி ஆகப் போகிறவளை இப்படித் திட்டலாமா?

எப்படிப் பொறுத்தாளோ என்று நித்திலா நினைத்தாள்.

உள்ளூரக் காரணம் வைத்து வெட்டிக் கொண்டு விட்டாளே!

ஆனால் இந்த மகிளா செய்த மாதிரி டைப்பிஸ்டை பூப் பறிக்க அனுப்பினால் வேலை நன்றாகத் தான் நடக்கும். இதுவும் எவ்வளவு முக்கியமான வேலை?

அந்த இரண்டு கோடி லாபம் வந்தால் அத்தான் இவளைத்தானே வைரமாக இழைக்கப் போகிறார். மனைவி ஆகிறேன் என்று உறுதி கூறும் முன்பே ஆயிரக்கணக்கில் போட்டு நகை வாங்கித் தரவில்லையா? அதையெல்லாம் அவள் நினைத்துப் பார்க்கவில்லையே.

அல்லது... யோசித்தாளா!

முன்னொரு முறை தாமோதரனிடம், சினிமாவுக்குப் போவதற்காகத்தான் மாடலாகவே ஆனதாகச் சொன்னாளே.

இங்கே பெங்களூர் குளத்தில் பிடிக்க முடியாத சினிமா மீனை மும்பைக் கடலில் எளிதாகப் பிடித்துவிடலாம் என்று நினைத்துவிட்டாள் போலும்! இப்போது தாமோதரன் மும்பை போகிறான் என்றதும் கால் ஊன்றும் இடமாக அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு தானும் மும்பைக்குத் தாவி அங்கே வைஜயந்திமாலா, ஹேமாமாலினி, ஸ்ரீதேவி போல தானும் கொடிகட்டிப் பறக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறாள்

ஆக அவள் திட்டமிட்டுத் தான் செயல்பட்டிருக்கிறாள்.

அவள் எப்படியோ போய்த் தொலையட்டும். இங்கே அத்தான் மனதை ஒடித்துவிட்டாளே.

மகிளாவின் பேச்சைக் கேட்கும்போது செல்வத்துக்கு எப்படி மனம் வலித்திருக்கும்.

அந்த நோவு தனக்கே ஏற்பட்டதுபோல நித்திலாவுக்கு நெஞ்சுக்குள் வலித்தது.

அவளை அறியாமல் விழிகளில் நீர் பெருகி, பெரிய சொட்டாகத் திரண்டு கன்னத்தில் உருண்டு வழிந்து விழுந்து தெறித்தது.

செல்வத்தின் கை அவளது தோளில் பதிந்து அழுத்தியது.

விழிகளை உயர்த்தி அவன் முகத்தைப் பார்க்க முயன்றாள். கண்ணீர் தடுத்தது.

அவளைப் பற்றித் திரும்பி அழைத்துச் சென்று காரில் அமர்த்தி, காரைக் கிளப்பினான் செல்வம்.

எந்தவிதப் பேச்சும் இன்றிக் காரை ஓட்டிச் சென்று அவன் நிறுத்திய இடம் அவளது வீடு.

செல்வம் பெங்களூரில் தனக்கென்று தனியாக வீடு கட்டிக்கொள்ளவில்லை. அலுவலகத்துக்கும் தொழிற்சாலைக்கும் இடையே இருந்த ஓர் இரண்டு மாடிக் கட்டடத்தில் அமைந்திருந்த நாலு வீடுகளில் ஒன்றை வாங்கிப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

வீடு என்று அதைக் கட்டியிருந்தபோதும்,செல்வம் ஒரு நாளும் அவளை அந்த வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்றதில்லை. பிறர் தவறாகப் பேச ஏதுவாகும் என்று எண்ணினான் போலும்.

ஆனால் இன்று அதைப் பற்றிய எண்ணமே இல்லாமல் அவன் நடக்கவும் அவள் சற்று யோசனையோடு அவன் முகத்தை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தாள்!

அதே தோற்றம்! லேசாகச் சுளித்த புருவங்களும் இலக்கற்று வெறித்த பார்வையும் உணர்ச்சியற்ற முகமும்.

செல்வம் என்ன பெண்ணா, கண்ணீரில் வேதனையைக் கரைய விடுவதற்கு?

சற்று அடங்கியிருந்த வேதனை மீண்டும் அவளது நெஞ்சைத் தாக்கியது.

கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றதும் செல்வம் மூடியிருந்த ஒரு கதவைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

''அது நான் பயன்படுத்தும் அறை. உள்ளே போய்ப் பார் ஒரு கோடியில் பாத்ரூம் கதவு தெரியும். போய் முகம் கழுவிக் கொண்டு வா'' என்று அவளை அனுப்பினான்.

செல்வம் அதைப் படுக்கை அறையாகவும் ஆபீஸ் அறையாகவும் பயன்படுத்துவான் போலும். அறை நடுவே கட்டில் கிடக்க ஒருபுறமாய் மேசை நிறைய பைல்கள் இருந்தன.

செங்கல் அற்றுக் கிடந்த படுக்கை. அடுக்கப்பட்டிருந்த பைல்கள் எல்லாவற்றிலுமே ஓர் ஒழுங்கு தெரிந்தது.

இதில் மகிளா எங்கிருந்து பொருந்த முடியும்!

ஆனால் பொருத்தம் பார்த்தா காதல் வரும்? பாவம் இனி என்ன செய்வான்?

காதலுக்காக உயிரைக் கொடுத்தவர்களின் நினைவெல்லாம் வந்தது. சரத்சந்திரரின் 'தேவதாஸ்' நினைவு வந்தது.

செதுக்கினாற்போல் அமைந்திருக்கும் அத்தானின் முகமும் அகன்ற தோளும் உறுதியான உடல் கட்டும் தேவதாஸ் தளர்ந்தது போல ஆகிவிடுமா?

செல்வத்தை மகிளா எவ்வளவு இகழ்ச்சியாகப் பேசி விட்டாள்! 'கறுப்பன்' என்று அவ்வளவு ஏளனமாகச்

சொன்னாளோ. அவனுடைய கம்பீரம் யாருக்கு வரும்? கார் கால மின்னல்போல அவனது சிரிப்பின் கவர்ச்சி வேறு யாருக்கு உண்டு? அவனைப் போய்...

மீண்டும் ஓர் அழுகை வந்தது.

குளியல் அறைக்குள் சென்று முகத்தில் நன்றாக நீர் அடித்துக் கழுவினாள்.

கொக்கியில் சீராக மடித்துத் தொங்க விடப்பட்டிருந்த வெண்ணிறத் தேங்காய்ப் பூத்துவாலையில் முகம் புதைத்து அழுந்தத் துடைக்கும்போது ஒன்று உறைத்தது.

நடக்க இருந்த ஒரு திருமணம் நின்று விட்டது குறித்து அவள் மனம் துன்புறவில்லை. மகிளாவின் பேச்சும் அத்தனையும் செல்வத்தைப் பாதிக்குமே என்கிற விஷயம் தான் அவளுக்கு வேதனையூட்டியது!

திரும்பி அவள் மீண்டும் ஹாலை அடைந்தபோது அங்கே இரு கோப்பைகளில் ஆவி பறக்க காபி காத்திருந்தது.

''உட்கார்'' என்று அவளிடம் ஒரு கோப்பையை அளித்து விட்டு, தானும் ஒன்றை எடுத்து அருந்தத் தொடங்கினான் செல்வம்.

இரண்டு மடங்கு காபி உள்ளே செல்லும் வரை அங்கே ஒரு அமைதி நிலவியது.

இவனுக்கு எப்படி, என்னவென்று ஆறுதல் கூறுவது என்று யோசித்தபடி மெல்ல விழிகளை உயர்த்தி அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள் நித்திலா.

செல்வம் அவ்வளவு நேரமும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே அன்றி அப்போதுதான் பார்வையைத் திருப்பினானோ, இவளது விழிகளைச் சந்தித்ததும்,

''இப்போது பரவாயில்லையா?'' என்று கனிவோடு கேட்டான்.

அவளுக்கு இன்னமும் மனம் உருகிப் போயிற்று.

'காதல் போயின் சாதல்' என்றார் பாரதியார், அப்படிப் பட்ட காதலை இழந்தவன், தனக்காக வருந்தாமல் அவளைத் தேற்றுகிறானே!

முயன்று முறுவலித்து, ''ம்.. காபி பிரமாதம். இங்கே யாரையும் காணோமே. காபி யார் போட்டது?'' என்று அவள் சாதாரணமாகப் பேசத் தொடங்கினாள்.

''சுத்தம் செய்ய வருகிற ஆயா, காலையிலேயே போய் விடுவாள். பொதுவாக என் உணவு வெளியேதானே. எப்போதும் பிரிட்ஜில் பால் இருக்கும். 'இன்ஸ்டன்ட்' காபித் தூளும் வைத்திருப்பேன். எப்படி என் தயாரிப்பு?'' என்று அவளைப் போலவே அவனும் சாதாரணமாகப் பேசினான்.

''பிரமாதம்! கிட்டத்தட்ட நான் போடுகிற காபி போலவே இருக்கு'' என்று சிரித்தாள் நித்திலா.

விழிகள் பளிச்சிட, ''குட்'' என்று மெச்சினான் அவன். ''வாழ்க்கையை அப்படித்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண் டும்'' என்று சொன்னான்.

உடனேயே உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள் நித்திலா.

அவளுடைய அன்பான அத்தான் எதிர்கால இன்பத்தை இழந்து நிற்கும் போது, கொஞ்சமும் யோசனையின்றி அவன் ஜோக்கடிக்கத் தொடங்கி விட்டாளே! என்ன மடத்தனம்!

செல்வம் என்ன நினைத்தானோ, அதற்குள் முகம் வாடுவானேன். ''நித்திலா! உலகத்தில் எந்தத் துன்பமும் நாம் நினைக்கிற அளவு பெரிது அல்ல..'' என்றான்.

இவன் யாருக்குச் சொல்கிறான். அவளிடம் சொல்கிற சாக்கில் தன்னையே தேற்றிக் கொள்கிறானா?

''எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. அத்தான்'' என்று ஒத்துப்பாடினாள் நித்திலா.

தாயைப் பற்றிய நினைவு தூண்ட, ''நேரம் அதிகம் ஆகிறதே, அத்தான்! அங்கே அம்மா இன்னும் காணோமே என்று'' தயங்கியபடியே இழுத்தாள்.

''தேட மாட்டார்கள், நித்திலா! நீ முகம் கழுவப் போன போது நான் மருத்துவமனைக்கு டெலிபோன் செய்து வரத் தாமதம் ஆகும் என்று அத்தையிடம் கூறும்படி சொல்லி விட்டேன்'' என்றான் அவன்.

அவள் மனதில் செல்வத்தின்மீது மதிப்பு ஏறிற்று. அவனது மனம் வெடித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் கூட இந்த மாதிரி விஷயங்களையும் கவனித்துக் கொள்கிறானே!

செல்வத்தைப் பேசவிட்டு, அவன் மனநிலைக்கேற்றபடி ஏதும் கூறி உற்சாகப்படுத்தி விட்டுத்தான் போக வேண்டும் என்று முடிவு செய்தாள்.

ஆனால், அவனோ, ''நான் ஒரு யோசனை செய்தேன் நித்திலா!'' என்று தொடங்கி, மேலே பேசாமல் நிறுத்தி விட்டு எழுந்தான். கண்ணாடிச் சன்னல் அருகே சென்று திரையை விலக்கி வெளியே வெறித்தான், மீண்டும் திரும்பி வந்து அவள் அருகே அமர்ந்தான்.

உள்ளூர வியப்படைந்து, ''என்ன அத்தான் என்ன யோசித் தீர்கள்?'' என்று எடுத்துக் கொடுத்தாள் நித்திலா.

சற்றுத் தயங்கிவிட்டு அவன் கேட்டான். ''நான் உனக்கு ஏதாவது செய்வேன் என்கிற நம்பிக்கை உனக்கு இருக்கிறதா, நித்திலா?''

சற்றும் தயங்காமல் அவளிடமிருந்து பதில் வந்தது

“நிச்சயமாய் இந்த உலகத்திலேயே என் அம்மா மாதிரி எனக்கு நன்மை செய்கிறவர் - சொல்லப்போனால் அம்மாவை விடக் கூட எனக்கு நன்மை செய்கிறவர் நீங்கள் மட்டுந்தான்” என்று கண்கள் பிரகாசிக்க, உணர்ச்சியுடன் கூறினாள் நித்திலா.

“ம்.. ம்” என்று லேசாக முறுவல் செய்தவன் “அம்மாவை விடவா? அதெப்படி?” என்று ஒற்றைப் புருவத்தை உயர்த்திக் கேட்டான்.

அப்போதும் அவளிடம் இருந்து தயங்காமல் பதில் வந்தது. “அப்படியேதான்! அம்மா என் நன்மையை, மட்டும் தான் நினைப்பார்கள். தன்னைப் பேணமாட்டார்கள். அது எனக்குத் துன்பம்தானே. நீங்கள் என்னோடு அம்மாவுக்கும் சேர்த்துச் செய்கிறீர்களே.”

“அப்படியானால் நான் சொல்வது உனக்கு நல்லதாக இருக்கும் என்று நம்புவாய்தானே?”

“கட்டாயம்!”

“அப்படியானால் நித்தி அவசரப்பட்டு எதுவும் சொல்லி விடாமல் நான் சொல்வதை யோசித்து - நான் உனக்கு நல்லதுதான் சொல்லுவேன் என்கிற அடிப்படையில் யோசித்து முடிவு சொல்ல வேண்டும்.”

“சரி, அத்தான்! என்னவென்று சொல்லுங்கள்” என்றாள் அவள் இதமாக.

நன்றாகத் திரும்பி அவள் முகத்தை ஆழம் பார்த்தபடி அவன் சொன்னான். “நீ என்னை மணந்து கொள், நித்திலா!”

நித்திலாவின் விழிகள் வட்டமாய் விரிந்தன. இமைகள் அசைவற்றுப் போய்விட, பிரமித்துப் போய் அமர்ந்திருந்தாள்.

சின்ன முறுவலுடன், அவள் முகத்தின் முன்னே சொடக்குப் போட்டு அவளை எழுப்பி, “அதிர்ச்சியாய்ப் போயிற்றா?” என்று கனிவாகக் கேட்டான் செல்வம்.

கருவண்டுச் சிறகாய் இமைகள் படபடவென்று கொட்ட, திகைப்பை உலுக்கி நடப்புக்கு வந்தாள் நித்திலா. ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு, “அத்தான்!” என்று ஆச்சரியத்துடன் உச்சரித்தாள்.

முறுவல் சிறிது மறைய, “கோபுரத்தைப் பொம்மை தாங்குவது இல்லை; நீ இல்லாமல் இங்கே யார் வாழ்வும் அழிந்து போய்விடவில்லை என்று அவளுக்குக் காட்ட வேண்டாமா?” என்றான் அவன் ஒரு தீவிரத்துடன்.

ஓ!

நித்திலாவுக்குப் புரிந்துவிட்டது. ‘உன்னை விட்டால் எனக்கு வேறு பெண்ணில்லாமல் போய்விடவில்லை’ என்று அவளிடம் காட்டும் வெறி!

ஒரு திருமணத்துக்கு இது நல்ல அடிப்படை ஆகாதே, ஆனால், ஏற்கெனவே நொந்து போயிருக்கும் அவனிடம் எரிச்சலுடன் மறுத்துப் பேசி மேலும் நோகடிக்கவும் அவளுக்கு மனம் வரவில்லை. அவனது தன்மானத்துக்கு ஏற்கெனவே விழுந்திருக்கும் அடி போதாதா?

அவள் யோசிப்பதைப் பார்த்ததும், செல்வம் வேறு ஒரு காரணமும் கூறினான்.

“அத்தையின் மனநிலை நீ அறிந்ததுதானே நித்திலா? இனி நான் அந்த வீடு உன்னதாகும் என்று தெரிந்தால் அவர்கள் நிம்மதியோடு அந்த நிம்மதி வேறு அவர்களுக்குக் கிடைக்குமே.”

இதை அவள் எண்ணிப் பார்க்கவே இல்லையோ? அப்புறம் அம்மாவின் மனம் தேறி, உடம்பும் குணமாகி விடும்! இந்த ஒரு காரணத்துக்காக என்ன வேண்டியானாலும் செய்யலாமே!

செய்யலாம்தான்.

ஆனால், நித்திலா அறியாத சின்னப் பெண் அல்லவே!

மனைவி என்று எண்ணி மகிளாவைப் பற்றி என்னென்ன கற்பனைகள் செய்திருப்பான்; அதையெல்லாம் அவனால் மறக்க முடியுமா என்று யோசித்தாள். மறக்க முடியாவிட்டால் தன் வாழ்வு என்ன ஆகும் என்று நினைக்கையில் அவள் மனம் கலங்கியது.

வாழ்வைக் கூடத் தாயாருக்காகத் தியாகம் செய்து விடலாம். ஆனால் பல தாரம் கொள்கிறவர் போல மனதில் மகிளாவை வைத்துக்கொண்டே இவளிடமும் சரசம் செய்ய எண்ணினால்?

சீச்சீ! அந்த மாதிரி வாழ்வு மட்டும் அவளால் வாழ இயலாது என்று தோன்றியது அவளுக்கு.

அன்னைக்காகவும் அவனது கவுரவத்திற்காகவும் பெயரளவில் திருமணம் செய்து கொள்ளலாமே தவிர மற்றபடி... ஊகூம்.

இதை முதலிலேயே செல்வத்திடம் தெளிவுபடுத்திவிட வேண்டும் என்று எண்ணிப் பேசத் தொடங்கியவளுக்கு இந்த மாதிரி விஷயங்களைப் பேசிப் பழக்கம் இல்லாததால் வார்த்தைகள் எளிதாக வர மறுத்தன. தயக்கத்துடன் ''அத்தான்! நாம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காதலிக்கவில்லை'' என்று இழுத்தாள்.

''காதல் தானாக வரும் நித்திலா! நம் நாட்டு மஞ்சள் கயிற்றுக்கும் ஒரு தனி மகிமை உண்டு. அறிமுகம் இல்லாத இருவரைக் கூட ''ஈருடல் ஓர் உயிர் என்று மாற்றிவிடுகிற சக்தி அது. ஏற்கனவே ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்பும் அக்கறையும் கொண்டிருக்கும் நம்மிடையே அந்த ரசவாதம் நிச்சயம் நிகழும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு நிறைய இருக்கிறது'' என்றான் அவன் உறுதியான குரலில்.

அவன் உறுதியான குரலில் கூறும்போது நிச்சயம் நடக்கும் என்றுதான் அவளுக்கும் தோன்றியது.

''ஆனால்... அதுவரை.''

சிவந்து கொண்டிருந்த அவள் முகத்தைக் கவனித்து விட்டு அவன் இலகுவாகவே சொன்னான். ''அதுவரை காத்திருப்போம். இப்போது 'உடுக்கை இழந்தவன் கை போல' உதவ முயலும் நண்பர்களாக ஒரு நல்ல பாதையில் அடியெடுத்து வைப்போம்.''

புன்னகை மலரப் பேசத் தொடங்கியவள் இன்னொன்று தோன்ற, மீண்டும் முகம் வாடி, ''அத்தை..?'' என்றாள் கவலையாக.

''என் அம்மாவா?'' என்றான் செல்வம் அமைதியாக, ''இதோ பார், நித்திலா! என் திருமணம் என்பது என் விருப்பப்படிதான் நடக்கும். இதில் என் அம்மா உட்பட யாரும் தலையிட முடியாது'' என்று அழுத்தம் திருத்தமாக உரைத்தவன், பளீரென்ற ஒரு புன்னகையுடன் ''உன்னைத் தவிர'' என்று சேர்த்துக் கொண்டான்.

ஒழுக்கம் போலவே ஒரு லயிப்புடன் அவனது முறுவலைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கையில், வேறு நினைவில் அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

'புலி வருகிறது' கதை போல இல்லாத ஒன்றைச் சொல்லிச் சொல்லி சும்மா இருக்கிறவர்களைக் குத்திக் கிழித்தாளே அத்தையம்மாள்! இந்த விவரம் தெரியும்போது என்ன செய்வாள்?

இல்லாத புலியைச் சொல்லிக் காட்டி வருந்தியவளுக்கு எதிரே உண்மைபுலியைக் காண்கையில் எப்படி இருக்குமோ?

நித்திலா சட்டென முடிவு செய்தாள். ''சரி அத்தான்.''

16

செல்வத்திடம் நேரில் சொல்லும் அளவுக்கு நாகரிகம் காட்டவில்லை மகிளா. சின்னதாக ஒரு கடிதம்தான் வந்தது. தான் வெளியூர் செல்லப்.போவதாகவும் இனி அங்கேயே வசிக்க இருப்பதால் செல்வத்தை மணக்க இயலாமைக்கு வருந்துவதாகவும் ரத்தினச் சுருக்கமாய் எழுதியிருந்தாள்.

அத்தோடு விட்டிருந்தால் பரவாயில்லை. ஆனால் மிக குறிப்பாக இன்னொரு வருத்தமும் தெரிவித்திருந்தாள். செல்வம் அளித்த பரிசுகள் எல்லாம் திருட்டுப் போய் விட்டதால் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமைக்கு வருந்துவதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

வாய்விட்டுச் சிரித்தபடி நித்திலாவிடம் கடிதத்தை நீட்டினான் செல்வம்.

சிறு தயக்கத்துடன் படித்த அவளுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. என்ன சின்னத்தனம்! ஆனால் செல்வத்துக்கு ஏன் கோபம் வரவில்லை? உள்ளூரக் குடிகொண்டிருக்கும் காதல் கோபத்துக்கு இடம் தரவில்லையா?

ஆனால், ''கொஞ்ச நாளாக உன் இயல்பை அருகில் இருந்து பார்க்கப் பார்க்க மகிளா மிகவும் நிறம் மங்கித்தான் போயிருந்தாள். ஆனாலும் இவ்வளவு மட்டம் என்று எண்ணவில்லை.

அந்த நகைகளை அவள் திருப்பித் தந்திருந்தால் கூட நீயே வைத்துக்கொள் என்றுதான் சொல்லியிருப்பேன். ஆனால் திருட்டுப் போய் விட்டதாமே!'' என்று செல்வம் வாய்விட்டுச் சிரிக்கவும் அவள் மனம் லேசாயிற்று.

ஆனால், அந்தச் சிரிப்பை விரைவிலேயே அவனுக்கு எதிராகத்தான் பயன்படுத்தக்கூடும் என்று அப்போது நித்திலா நினைக்கவே இல்லை.

திருமணத்தை விரைவில் நடத்திவிட வேண்டும் என்று செல்வம் விரும்பினான்.

அவன் தன் பெற்றோரிடம் தெரிவிக்குமுன், தன் தாயிடம் சொல்ல நித்திலாவுக்கு மனம் இல்லை. ஏதாவது தடை செய்தால் அன்னையை ஆசை காட்டி மோசம் செய்தது போல ஆகுமே? அது உடல் நிலையை முன்னிலும் மோசமாக்கி விடலாம் இல்லையா!

''என்னிடம் நம்பிக்கை இல்லையா?'' என்று அவன் கேட்கவும், ''நீங்கள் முன்பு அத்தையிடம் லலிதாவை மறுக்கத் தயங்கினீர்களே, அத்தான்! இப்போதும் அதே போல யுத்தம் நடக்கும்தானே! இப்போது மட்டும் எப்படி வெற்றி பெறுவீர்களாம்?'' என்று பதிலுக்குக் கேட்டாள் நித்திலா.

''நித்திலா! அன்றைக்கு லலிதாவுக்குப் பதிலாக இன்னொருத்தியைக் காட்ட எனக்கு வழியில்லாமல், இருந்தது. அதோடு தமிழில் ஒரு பழமொழி இருக்கிறது தெரியுமா? தாய் எட்டடி பாய்ந்தால் குட்டி பதினாறு அடி பாயுமாம்.''

ஆனால் செல்வம் நல்ல பதிலோடு திரும்பி வரும்வரை அவளுக்குக் கலக்கமாகத்தான் இருந்தது.

செல்வம் சென்னைக்குச் சென்றிருந்த இரண்டு நாட்களும் அவளுக்கு ஏகப்பட்ட படபடப்பு. அரை உணர்வில் த[illegible] மாடினாள் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

திருமணம் தடைபட்டு விடுமோ என்று நினைக்கும் போதே நெஞ்சுக்குள் ரயில் தடதடத்தது.

இந்தத் திருமணத்தை இவ்வளவு விரும்புகிறேனா என்று அவளுக்கு ஆச்சரியம்தான்.

ஆனால் அம்மாவின் உடம்பு குணமாக இருக்கும் ஒரே வழியல்லவா, அதனால்தான் இந்த ஆர்வம் என்று தனக்குத் தானே காரணமும் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அவன் திரும்பி வந்து, தனது வெண்ணிறப் பல் வரிசையைக் காட்டி முறுவலித்த பிறகுதான் நித்திலாவுக்குச் சரியாக மூச்சே வந்தது எனலாம்.

தன் ஆவலைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், ''திடீரென்று நீங்கள் போய் திருமணப் பேச்சை எடுத்தது அத்தைக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியாக இருந்திருக்குமே!'' என்று பேசத் தொடங்கினாள்.

''அப்படிச் சொல்வதற்கில்லை. நித்திலா! இவ்வளவு நாளாய் நீ இங்கே இருப்பது அம்மாவுக்குத் தெரியாது என்றா நினைக்கிறாய்? தாமோதரன் வேறு போயிருக்கிறான். அவனிடம் தூண்டித் துருவாமல் அம்மாவால் இருக்க முடியுமா? ஓரளவு எதிர்பார்த்திருந்தார்கள் என்று தான் எனக்குத் தோன்றியது'' என்றான் செல்வம்.

எதிர்பார்த்துத் தயாராக இருந்தும், ஆதிலட்சுமி தோற்றாள் என்றால் நித்திலாவால் நம்பமுடியவில்லை.

[illegible] வசனமாகத் தூக்கு என்பார்கள். திருமணம் [illegible]விட்டால், நான் தொங்கி விடுவேன் என்றதும் [illegible] சரண் அடைந்து விட்டார்கள்'' என்று சிரித்தான் செல்வம்.

தாயிடம் அவனுக்கு அவ்வளவு மரியாதை இல்லை என்பது ஓரளவு நித்திலா அறிந்த விஷயம்தான். ஆனால் [illegible] மிரட்டிப் பணிய வைத்ததை அவளால் ஒப்ப [illegible]வில்லை.

''மிரட்டலா?'' என்றாள் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

''அவர்கள் செய்ததும் மிரட்டல்தானே. வைரத்தை வைரத்தால்தான் அறுக்க முடியும். பழைய காலக் கதா நாயகன் போல நேர்மைத் திருவுருவாக இருந்தால் இந்தக் காலத்தில் எதையுமே சாதிக்க முடியாது. யோசித்துச் சொல். அம்மாவின் மிரட்டலுக்கு நான் பணிந்து போயிருக்க வேண்டும் என்றா சொல்கிறாய்? அப்புறம் இந்தத் திருமணம் நடப்பது ஏது?''

''ஊகூம்'' என்று தலையசைத்தாள் நித்திலா.

அவளைத் திரும்பி ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, ''அத்தை விஷயம் மட்டும் இல்லை என்றால் அப்படிச் சொன்னாலும் சொல்லுவாய். போகட்டும், இனி அத்தையிடம் சொல்லிவிடலாமா?'' என்று காரை மருத்துவமனைக்குத் திருப்பினான் செல்வம்.

தங்கத்திடம் மெல்ல மெல்லத்தான் சொன்னார்கள்.

அமைதியாகக் கேட்டவளின் முகத்தில் சற்றுப் பொறுத்து தான் முழுமையாய் விஷயம் விளங்கினாற் போல புன்னகை மலர்ந்தது.

மகளை நோக்கி, ''நம் வீட்டில் நீ இருப்பாய்; உன் வசதியாக இருக்கும் கண்ணு!'' என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் தாயார் முறுவலித்த போது, இந்தத் திருமணம் எல்லா வகையிலும் முழுக்க முழுக்க நியாயப்படுத்தப்பட்டு விட்டதாக நித்திலாவுக்குத் தோன்றியது.

ஒரேயடியாக என்று இல்லாவிட்டாலும், அதன் பிறகு தங்கத்தின் உடம்பில் ஓரளவுக்கு முன்னேற்றம் தெரிந்தது.

அறையின் உள்ளே, சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டு அவசியத்துக்கு மட்டும் மெதுவாக நடமாடிய தங்கம், மெல்ல வராந்தாவில் வந்து அமரத் தொடங்கினாள்.

அவ்வப்போது ஏதோ கற்பனையின் விளைவாக இளமுறுவல் கூட உதடுகளில் விளையாடிற்று!

அப்பா மயங்கியது ஏன் என்று இப்போது புரிகிறது என்று உள்ளூரப் பூரித்துப் போனாள் மகள்.

ஆயினும் பழைய நிகழ்ச்சியின் நினைவில், ''அம்மா சென்னையில் ஒரு தடவை கையையும் காலையும் கட்டி அத்தையிடம் ஒப்படைப்பேனா என்றீர்களே? இப்போது மட்டும் எப்படி ஒப்புக் கொள்கிறீர்கள்?'' என்று தாயிடம் கேட்டாள் நித்திலா.

சற்று நேரம் யோசித்து விட்டு, ''எ.. எப்போது கண்ணம்மா? எதற்குச் சொன்னேன்?'' என்று விளங்காமல் கேட்டாள் தங்கம்.

தாயின் மறதி நெஞ்சை உறுத்த இடம், பொருள் எடுத்துச் சொன்னாள் மகள்.

''ஓ! அதுவா? ஆனால் செல்வம் அவனுடைய அப்பா மாதிரி இல்லை என்று எனக்கு அப்போது தெரியாதே'' என்று மீண்டும் முறுவல் செய்தாள் அன்னை.

பேச்சையே சற்று மாற்றிப் பேசினாள் செல்வத்துடைய தாயார்.

தங்கத்தின் உடல் நிலை பிரயாணத்துக்கு இடம் தராது என்பதால் திருமணத்தைப் பெங்களூரிலேயே எளிமையாக நடத்தப்போவதாக செல்வம் கூறிவிட்டதால், அவனுடைய பெற்றோர்கள் ஒரு வாரம் முன்னதாக அங்கே வந்து சேர்ந்தார்கள்.

செல்வம் என்ன சொல்லி எச்சரித்திருந்தானோ தங்கத்தை ஒப்புக்காக மருத்துவமனையில் சென்று பார்த்த போது ஆதிலட்சுமி அவளிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை.

ஆனால் திருமண வேலை என்று செல்வமும், பழைய நண்பர்களைச் சந்திக்கவென்று சுந்தரகணபதியும் வெளியே சென்றுவிட, கிடைத்த முதல் தனிமையில் நித்திலாவைக் சாடி விட்டாள். ''திட்டம் போட்டுப் பணக்காரனை வலை போட்டுப் பிடித்துவிட்டாயில்லையா? தாயை போல பெண் என்று நிரூபித்து விட்டாயே'' என்றாள் குமுறும் குரலில்.

முன்பு நித்திலா நினைத்தது சரிதான்!

அம்மாவோ நானோ வலை போடுகிறவர்கள் இல்லை என்று எத்தனை தடவை சொன்னாலும் இந்த முயலுக்கு மூன்று கால் அத்தையம்மாள் எங்கே ஒப்புக் கொள்ளப் போகிறாள்?

தன்னை விடவும் தாயைச் சொன்னது சினமூட்ட 'ஏன் அத்தை, அம்மாவைப் போல பிள்ளை என்றும் சொல்லலாமே'' என்று நித்திலா கூறவும் அடிபட்டாற் போலத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டாள் ஆதிலட்சுமி.

''மாமியாயிற்றே'' என்று ஒரு கணம் கழிவிரக்கம் தோன்றிய போதும், என் அம்மாவை அவமானப்படுத்த

எந்தக் கொம்பனுக்கும் உரிமை கிடையாது என்று தலையை சிலுப்பிக் கொண்டாள் நித்திலா.

ஆதிலட்சுமி இறங்கித்தான் வந்திருந்தாள், வேறு வழியில்லாமல்.

'அழகான பெண் என்றதும் மகனுக்கு அள்ளிக் கொண்டீர்களாக்கும்; உங்கள் அதிர்ஷ்டம் - தங்கத்தைப் போலவே அழகும் குணமுமாய் இருக்கிறாள் பெண்' என்றெல்லாம் வந்தவர்கள் கூறியபோது, குமுறலை - முகத்தில் புன்னகை பூசியபடியே அவள் விழுங்க வேண்டியிருந்தது.

ஆதிலட்சுமியை அறிந்திருந்த நித்திலாவுக்கு அத்தை படும்பாடு நன்றாகவே புரிந்தது. ஆனாலும் பாவம் என்று பரிதாபப்படத் தோன்றவில்லை.

இந்த மாதிரி எத்தனை எத்தனை தடவை அவளுடைய தாயாரை இந்த அம்மாள் மனம் துடிக்க வைத்திருப்பாள்! அந்தத் தவிப்பை வெளியே காட்டக் கூட வகையற்று அடக்கி அடக்கி விழுங்கியதில் அன்னையின் உடல் நலம் கெட்டுப் போயிற்றே!

ஆனால், ஆதிலட்சுமி அம்மாள் இவ்வளவு தூரம் தன்னை அடக்கிக் கொள்வது ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது. செல்வம் போட்ட 'நானும் தொங்குவேன்' குட்டிக்கு அப்படியா அரண்டு போய்விட்டாள்? ஒரே மகனை ஒரேயடியாக இழந்துவிடக் கூடும் என்று அவ்வளவு பயமா?

எப்படியோ, பச்சைப் பாகற்காயை விழுங்கியபடி புன்னகை செய்த அத்தையின் நிலை அவளுக்குத் திருப்தியாகவே இருந்தது.

அடுத்து, மாமா சுந்தரகணபதியின் முகத்தில் இருந்த சிரிப்பும், நடை உடை பாவனையில் இருந்த துடிப்பும் அவள் மனதுக்கு இதமாகவே இருந்தது.

எல்லாவற்றையும்விட தாயாரின் முகத்தில் இருந்த பூரிப்புக்கு இந்த உலகத்தையே விலையாகக் கொடுக்கலாம் என்று முடிவு செய்தாள் நித்திலா.

அலுவலகத்தில் எல்லாருக்கும் மகிழ்ச்சிதான். முன்பே அனாதைப்பெண் என்று ஆவலாகக் கசமுசத்தவர்கள் இப்போது வெளிப்படையாக ஆனந்தப்பட்டார்கள்.

திருமணத்துக்கு முன் தினமே கல்யாண மண்டபத்துக்கு சென்று விட்டார்கள்.

இரவு உணவுக்குப் பின், நித்திலாவைத் தனது அறைக்கு அழைத்த தங்கம், கூட இருந்த நர்சைச் சற்று நேரம் வெளியே இருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டாள்.

நர்ஸ் சென்றதும், சென்னையில் இருந்து எடுத்து வந்து மண்டபத்துக்கும் கொண்டுவரச் செய்திருந்த தந்தப் பெட்டியை அருகில் எடுத்து வைக்கும்படி மகளை ஏவினாள்.

அதன் நம்பர் பூட்டைத் திருப்பித் திறக்க, அவளுடைய நடுங்கும் விரல்களுக்குச் சக்தியற்றுப் போய் விடவே, மகளையே திறக்கச் சொன்னாள்.

மூடியின் உட்புறமாய் ஒட்டப்பட்டிருந்த தில்லைநாயகத்தின் கலர் போட்டோவைச் சற்றுநேரம் விழிகளில் நிறைக்கப் பார்த்தாள்.

உள்ளே, திருமண அழைப்பு, புதுமனை புகுவிழா அழைப்பு என்று பல அழைப்புகள் இருந்தன.

யாருடைய திருமணம் எந்த வீட்டு விழா என்பது புரிபட, நெஞ்சுக்குள் ஓர் இறுக்கத்துடன் பேசாமல் நின்றாள் நித்திலா.

மேலும் சில காகிதங்கள், படங்களை எடுத்து வெளியே வைத்துவிட்டு, அடியில் இருந்த ஒரு நீலநிற வெல்வெட் பெட்டியை எடுத்துத் திறந்தாள் தங்கம்.

பெட்டியினுள் அழகாகத் துயின்று கொண்டிருந்த நகைகள். உயிர் பெற்றாற்போல வர்ண ஜாலங்களை வாரி இறைத்தன.

சிறிய வைரங்களைக் கொண்டு ஒற்றை வரிசையாக அமைக்கப்பட்டிருந்த மெல்லிய வைரமாலையின் நடுவில் ஒரு வைரப்பதக்கம் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆறு இதழ் கொண்ட அந்த வைரமலரின் ஒவ்வோர் இதழும் நுண்ணிய வேலைப்பாட்டுடன் ஒளிர்ந்தது. பொருத்தமான காதணி களும், மோதிரமும் கூட இருந்தன.

எத்தனையோ கேள்விகள் நாவில் துடித்தபோதும் தாயின் மோன நிலையைக் கலைக்க மனம் வராது பேசா திருந்தாள் நித்திலா.

சற்றுப் பொறுத்துத் தானாகவே அந்த மாலையை எடுத்து மகளிடம் கொடுத்தாள் தங்கம். ''இது.. இது.. நீ பிறந்ததும் உன்.. உன் அப்பா எனக்கு பரிசாக.. கண்ணு இது பின் காலத்தில் உனக்கு என்றார்...''

பழைய நினைவில் தங்கத்தின் விழிகள் கண்ணீரைப் பொழிந்தன.

எவ்வளவோ முயன்றும் தடுக்க மாட்டாமல் நித்திலாவின் மனதில் ஓர் ஏமாற்ற உணர்ச்சி பெரியதாகப் பொங்கி நெஞ்சை அடைத்தது.

பழக்கமற்ற கண்களுக்குக்கூட அந்த வைரங்களின் ஒளியும் நகைகளின் வேலைப்பாடும் அவற்றின் உயர்வைப் பறைசாற்றின.

மகளின் எண்ண ஓட்டத்தில் தாயின் குரல் இடைபுகுந்தது

''இந்த வைரப் பூவின் அமைப்பைப் பார்த்தாயா? ஒரு மென்மை தெரிகிறது இல்லையா? ஆனால், வைரம் எவ்வளவு உறுதியானது? நீ..நீயும் அதேபோல இருக்க வேண்டும் என்றார். உன் திருமணத்தின்போது அதைச் [illegible] உன்னிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்றார். கூட இருந்து கொடுக்க உன் அப்பா இல்லை. ஆனால், அவர் வைரம்போல...'' அம்மா திணறித் திணறிப் பேசியது நித்திலாவுக்குத் தாங்கவில்லை. அடக்கமாட்டாமல் [illegible]விட்டாள்.

''இதை விற்றிருந்தால் எவ்வளவோ பணம் கிடைத் திருக்குமே அம்மா நீங்கள் அத்தையிடம் வேலை பார்க்கத் தேவை இருந்திருக்காதே.''

தங்கத்தின் பலவீனமான குரல் குறுக்கிட்டது. ''அப்படி சொல்லாதே, உன்.. உன் அப்பா உனக்கென்று?'' ஆசையாய் தந்தது. அதை யாரோ அணிவதா?'' என்ற தங்கம் நெஞ்சை அழுத்திக் கொண்டு சரியவும், நித்திலா நடுநடுங்கி [illegible].

''இல்லையம்மா, சொல்லவில்லை. இனி இல்லை'' என்று ஓடிச் சென்று நர்சை அழைத்து வந்தாள்.

''கல்யாணப் பெண் கலங்கலாமா? அம்மாவுக்கு ஒன்றும் இல்லை. இன்று கொஞ்சம் நடந்தார்கள். இல்லையா அந்தக் [illegible]'' என்று தங்கத்தைத் தாங்கி பிடித்து சில மருந்துகளைக் கொடுத்தார் நர்ஸ்.

''உங்கள் தாயார் ஓய்வு எடுக்கட்டும், நீங்க இதையெல் லாம் இங்கே வைக்காமல் உங்களோடு எடுத்துச் சென்றுவிடுங்கள்'' என்று நகைகளைக் காட்டினார்.

''இனி இதை நானே போட்டுக் கொள்கிறேன் அம்மா விற்கச் சொல்லவே மாட்டேன்'' என்று தாயிடம் உறுதி கூறி விட்டு நகைகளுடன் தனக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குச் சென்றாள் நித்திலா.

அவளது நெஞ்சை பெரும் வேதனை ஒன்று பளுவாய் அழுத்தியது.

எவ்வளவு பெரிய விரயம்.

அவசியமற்ற அத்தை வீட்டில் அம்மா உழைத்த உழைப்பு விரயம். அத்தையின் சுடுமொழிகளினால் மனம் நைந்தது விரயம். உடல் நலத்தை இழந்தது விரயம். இன்னும் ஆயுளில் கூட எவ்வளவு விரயமாகிப் போய் விட்டதோ?

விலை மதிக்க முடியாத இதையெல்லாம் விரயம் செய்து விலை மதிக்கக் கூடிய நகைகளைப் பத்திரப்படுத்த வேண்டியது இல்லை என்பது தெய்வமாய் இருந்து நோக்கும் அப்பாவுக்குத் தெரியாதா? அவர் சொன்னார் என்பதைக் என்னவெல்லாம் வீணாகிப் போயிற்று.

இதை சொன்னால் கூட அம்மாவுக்கு தாங்க முடியவில்லையே.

மணப்பெண்ணுக்கு ஒதுக்கியிருந்த அறையில், டிரஸ்ஸிங் மேசையில் எதையோ அடுக்கிக் கொண்டு இருந்தாள் லலிதா. அதே அறையில் நித்திலாவுக்கு துணையாக படுத்துக்கொள்ள வந்தவள் -

நித்திலாவின் காலடிச் சத்தம் கேட்டதும் திரும்பி குறும்பாகச் சிரித்து, ''காதல் பரிசு'' என்று கண்ணால் மேசையைக் காட்டினாள்.

அழகான இரட்டை வட முத்தாரம். ஆரத்தின் ஒவ்வொரு முகத்தை எழிலுடன் சுற்றிச் சுழன்று பற்றி நின்ற பொன் கம்பிகளில் அழகாகப் பட்டை வெட்டப்பட்டிருந்தது.

ஆரத்தின் நடுவில் ஒரு கார்டு இருந்தது.

செல்வத்தின் சாய்வான கையெழுத்து, 'என் நித்திலாவின் முத்துச் சிரிப்புக்கு இந்த நித்திலங்கள் ஈடாக கூடுமோ? அன்புடன் செல்வம்'' என்றிருந்தது.

நித்திலாவின் நெஞ்சை அழுத்திய பாரம் மெல்ல மெல்ல கரைந்து மறைந்தது.

17

திருமணத்திற்கென்று வந்திருந்த உறவினர்கள் எல்லாரும் சென்ற பிறகு, ஒரு சிறு மாற்றம் தவிர நித்திலா பழைய வாழ்வையே தொடர்ந்தாள்.

இந்த மாற்றமும் தங்கத்தின் மனத் திருப்திக்காகத்தான்.

வழக்கம்போல மருத்துவமனையிலேயே இரவு தங்கி விடப் போவதாக நித்திலா கூறவும் தங்கத்தின் முகம் வெளிறிப் போயிற்று.

முகத்தில் அச்சமும் கலக்கமுமாக அவள் பெரிய பெரிய மூச்சுகளைச் சிரமத்துடன் எடுத்துவிடுவதைக் கண்டதும், நித்திலாவின் தோளில் கைவைத்து லேசாக அழுத்தி, ''அதெல்லாம் சும்மா, வேடிக்கையாகச் சொல்கிறாள் அத்தை'' என்று சிரித்தான் செல்வம்.

செல்வத்தின் கைசொன்ன சேதி புரிந்து நித்திலாவும் பேசாமல் இருந்தாள்.

தனிமையில், ''அத்தைக்காக நாம் இருவரும் இப்போதே சாதாரணக் கணவன் மனைவியாகக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும் நித்திலா. இரவு மட்டும் ஃப்ளாட்டில் உறங்கு, காலையில் எழுந்ததும் முதல் வேலையாக நீ இங்கு

வந்துவிட நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். அலுவலகத்துக்கு நான் வந்து அழைத்துப் போகிறேன்'' என்றான் செல்வம்.

அதன்படியே கார் வசதி செய்து கொடுத்தான்.

காலையில் காபியைக் கூட நித்திலா மருத்துவமனைக் குடிலில்தான் குடித்தாள்.

அவன் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்யச் செய்ய அவனுக்காகத் திருப்பி எதுவும் செய்யாமல் ஒரு வழிப்பாதையாக வாங்கிக்கொண்டே இருப்பது நித்திலாவுக்கு மனதிற்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

ஒருமுறை அவனிடம் அவள் இதுபற்றிப் பேசியபோது ''இந்த அழகான பெண் என் மனைவி என்பது போதாதா?'' என்று சிரித்தான் செல்வம்.

அதுகூட முழு அளவில் இல்லையே.

அவளுக்காக அவன் தன் படுக்கையைக் கூட விட்டுக் கொடுத்துவிட்டு சோபாவில் அல்லவா உறங்குகிறான்? தனக்கு சோபா இன்னமும் வசதியாக இருக்கும் என்று நித்திலா சொன்னபோதும் அவன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

தன்னை மணந்ததன் பலன், அவன் அனுபவித்த சுக கரியங்கள் கூடப் பறிபோயின என்று வருந்தினாள் நித்திலா.

அவள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, ''மற்றதை விடு நித்திலா! நான் வெளிநாடு செல்லும் இங்கே தொழில் முழுவதையும் நீ நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்வாய் என்கிற நிம்மதி இருக்கிறதே, அதற்கு எது ஈடாகும்?'' என்று அவன் கூறியபோது நித்திலாவின் நெஞ்சு ஒரு கணம் நின்று பின் துடித்தது.

இன்னமும் இரண்டே மாதங்கள்!

அப்புறம் செல்வம் வெளிநாடு சென்று விடுவான். குறைந்தபட்சம் பத்து மாதங்கள் என்றானே, அவ்வளவு காலம் அவனைக் கண்ணால் பாராமல் இருக்க வேண்டும்.

முன்னிலும் அதிகமாக அவள் மனம் வாடியது.

தன்னால் இயன்ற மட்டும் செல்வத்துக்கு உதவியாக இருக்க முயன்றாள் நித்திலா.

அதிகாலையில் எழுந்து அவனுக்குக் காபி கலந்து பிளாஸ்கில் வைத்துவிட்டுச் செல்வது, இரவில் பால் சூடு செய்து கொடுப்பது.. என்று வெகு சில சின்ன வேலைகளை தான் அவளால் செய்ய முடிந்தது. ஆனால் முடிந்ததைக் கவனமாய்ச் செய்தாள்.

இந்த மாதிரி வாழ்வு நடக்கையில் நித்திலா செல்வத்தின் திருமணம் முடிந்து பத்தாவது நாளில் அது நிகழ்ந்தது.

இரவில் மகளை அவளுடைய கணவனோடு முகத்தில் புன்னகையோடு வழி அனுப்பி வைத்த தாய் மறுநாள் காலைக்குள் தெய்வம் ஆகிவிட்டிருந்தாள்.

இரவு எந்நேரம் உயிர்ப் பறவை விடுதலை பெற்றதோடு கூட இருந்த நர்ஸ் காலைப் பணிகளுக்காகத் தொட்டு எழுப்ப முயன்றபோது வெறும் கூடு மட்டுமே இருந்தது.

அப்போதுதான் வந்த சேர்ந்த நித்திலாவுக்கு அந்த நிஜத்தை நம்பவில்லை.

இரவு பார்த்த அதே புன்னகை - நோயின் வேதனை கூட இல்லாமல் அமைதியாக இனிய கனவுடன் துயில்வது போலத்தான் தோன்றியது, அது மீளாத் துயில் என்றால் அதை எப்படி ஒப்புவது?

இந்த நாட்டில் வாழ்வைப் போலவே சாவுக்கு ஆயிரம் சாங்கியங்கள் உண்டல்லவா? உறவினர்கள் வந்தார்கள். வந்தார்கள், சென்றார்கள்.

எதிலும் ஒன்றாமல் பொம்மைபோல இயங்கினாள் நித்திலா.

நித்திலாவின் சிறு வயதிலேயே அவளுடைய தந்தை இறந்து போனதால் அவள் அதை அவ்வளவாக உணர்ந்ததில்லை எனலாம்.

ஆனால் அதன் பிறகு அவளது எண்ணங்கள் செயல்கள் எல்லாம் அவளுடைய தாயை மட்டும் மையமாகக் கொண்டிருந்தன. வளர, வளர தனக்காக என்பதைவிட, தாயாருக்காகவே வாழ்ந்தாள் எனலாம்.

அவளது வாழ்வின் முக்கிய திருப்பங்களுக்கெல்லாம் படிப்பை நிறுத்தியது, செல்வத்துடன் ஒத்துழைத்தது, பெங்களூர் சென்றது, செல்வத்தை மணந்தது - எல்லாவற்றுக்குமே தாயின் நலன் என்கிற ஒரு சூத்திரம்தான் முக்கியமான காரணமாக இருந்தது. இப்போது அந்த அடிப்படை அழிந்துவிடவும் ஒன்றும் புரிந்து கொள்ள மாட்டாமல் திகைத்தாள்.

அவளைக் கண்டதும் மலரும் தாயின் முகம் எப்போதும் நித்திலாவின் முன்னே நின்றது.

கொஞ்சம் நடமாடியதும் குணமாகி விட்டதாக எண்ணினாளே; ஆனால் அது அணையப் போகிற தீபம் சுடர் விட்டு எரிவதாக அல்லவா இருக்கிறது. எத்தனையோ காலம் வேதனையில் கழித்தவள் கடைசியில் சுகப்படவே இல்லையே என்றெல்லாம் எண்ணி எண்ணி மருகினாள்.

நித்திலாவின் நினைப்புகள், செயல்களில் குறுக்கிடாமல் அவளது தேவைகளை மட்டும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் செல்வம். தவிர்க்க முடியாத வெகு சில வேளைகள் தவிர மற்றதையெல்லாம் டெலிபோனிலேயே முடித்துவிட்டு முடிந்தவரை அவளைத் தன் பார்வையிலேயே வைத்திருந்தான்.

அன்று மாலை மருத்துவமனையில் இருந்த அவர்களுடைய பொருள்களை எடுத்து வரச் சென்றார்கள்.

உரிமைக்காரி என்று முறையில் அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு நித்திலா கையெழுத்திட வேண்டியிருந்தது.

கையெழுத்தின் கீழே வழக்கம் போல் அன்றையத் தேதியைப் போட்டு யந்திரமாய் எழுதிவிட்டுப் பார்த்தவள் அப்படியே குலுங்கிப் போனாள். வாய் விட்டுக் கதற முடியாமல் சுற்றுப்புறம் தடுக்க மெல்ல எழுந்து வந்து சாளரத்தின் அருகே ஒண்டி நின்றாள்.

தலைமை டாக்டரிலிருந்து கடைநிலை ஊழியர் வரை வந்து நின்று அன்பும் பரிவுமாய் அவளிடம் இரண்டு வார்த்தை பேசினார்கள்.

கிட்டத்தட்ட ஓர் ஆண்டுப் பழக்கம் அல்லவா?

"முதலிலேயே கவனிக்காமல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சீர்கெட்டுத் திரும்ப முடியாத அளவுக்குப் போய்விட்டது அம்மாவின் உடம்பு. ஏதோ பெருமளவு உடல் வேதனையைக் கொடுக்காமல் முடிந்ததே என்பதில் ஆறுதல் அடை மகளே'' என்ற டாக்டருக்கும்,

"தைரியமா இரும்மா, நீ சந்தோஷமாக இருந்தால் தானே உங்க அம்மாவின் ஆத்மாவுக்குத் திருப்தி'' என்ற நர்சுக்கும்,

"நல்ல புருசன் கையிலே புடிச்சுக் கொடுத்துவிட்டு மனசு நிம்மதியோட போய்ச் சேர்ந்தாங்க மகராசி'' என்ற ஆயாவுக்கும் வாய் வார்த்தையால் பதில் சொல்லச் சக்தியற்று, விழிகளில் அரும்பிய நீரை உள்ளே இழுத்தபடி லேசாக புன்னகை செய்ய முயன்று, அதுவும் முடியாமல் தலையை மட்டும் அசைத்து விடை பெற்றாள் நித்திலா.

மருத்துவமனை ஊழியர்களின் பார்வை தாண்டியதும் காரை நிறுத்தினான் செல்வம்.

பின்பக்கம் கைநீட்டி ஒரு 'ஷாலை' எடுத்துப் பிரித்து நித்திலாவின் தோளைச் சுற்றிலும் போர்த்தினான். ''சில்லென்று இருக்கிறது. அதனால்தான்'' என்று மீண்டும் காரை எடுத்தான்.

லேசாகத் திரும்பி, ''உங்களுக்கு அம்மா... இது... அவர் உடம்பு பற்றி முன்பே தெரியுமா?'' என்று கேட்டாள் நித்திலா.

''தெரியும்'' என்றான் அவன் மெதுவாக.

''என்னிடம் ஏன் சொல்லவில்லை?''

அவளிடம் ஒரு பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு, ''சொல்லி ஆவது என்ன, நித்திலா? அது தெரியாமலேயே நீ என்னவெல்லாம் முடியுமோ அவ்வளவு அத்தைக்காகச் செய்து கொண்டு தான் இருந்தாய். இப்படி என்ற விஷயம் தெரிவதனால் உன் வேதனை அதிகம் ஆகக் கூடும். அந்த வேதனையை அத்தையிடம் மறைக்க முடியாமல் அதுவேறு கஷ்டப் படுவாய். உன்னையும் மீறி அத்தை முன் கலங்கி, அவர்களுக்கும் தெரிந்து போய், அது அவர்களுடைய முடிவைத் துரிதப்படுத்தவும் கூடும். இதையெல்லாம் நன்கு யோசித்துத் தான் சொல்லாமல் இருந்தேன்'' என்றான் அவன்.

அவர்களுக்காக யோசித்திருக்கிறான். ''எங்களுக்காக நிறையச் செய்திருக்கிறீர்கள் அத்தான்! இதற்கெல்லாம் எப்படித்தான் நன்றி செலுத்தப் போகிறேனோ?'' என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

''உன் நன்றிக்காக நான் எதையும் செய்யவில்லை'' என்றான் அவன் சுருக்கமாக.

அவனது குரலையோ முகத்தையோ கவனியாமல் தன் வேதனையுள் மீண்டும் மூழ்கினாள் நித்திலா.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்தவள் செல்வம் தருவித்திருந்த உணவை, அவன் உண்ண

[illegible]டுமே என்பதற்காக, கூட அமர்ந்து கொறிப்பது [illegible] சற்று நேரம் பாசாங்கு செய்தாள்.

அதற்கு மேல் தாங்க மாட்டாமல் ரொம்பத் தூக்கம் வருவதாக அவனிடம் சொல்லிவிட்டு அறைக்குள் சென்று விளக்கை அணைத்தாள்.

ஆனால் படுக்கவோ, உட்காரவோ முடியாமல் நடந்தவள் ஜன்னலை அடைந்து வெளியே இருளை வெறித்தாள்.

அவள் உடனே தூங்குவதற்காக உள்ளே போகிறாள் என்று அவனும் நம்பவில்லை.

கிட்டத்தட்ட ஓர் ஆண்டு காலமாகத் தாயுடன் சேர்ந்து அடிக்கடி வந்த மருத்துவமனையையும், தாயாரின் பொருள்களையும் பார்க்க நேர்ந்தது, நித்திலாவின் வேதனையைப் பெரிதும் கிளறி விட்டிருக்கும் என்பதை அவனால் உணர முடிந்தது.

மனம் விட்டு அழுதால் துக்கம் குறையும் என்று ஒதுக்கியவன், ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அமர்ந்தான்.

ஆனால் அவன் அறியாதது ஒன்று உண்டு.

அன்று தங்கத்தின் பிறந்த நாள்.

அவளுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று மதுரையிலிருந்து நித்திலாவைச் செல்வம், சென்னைக்கு அழைத்து வந்து அன்றோடு ஓர் ஆண்டு முடிந்திருந்தது.

விடுதியில் சேர்ந்து படிக்கத் தொடங்கிய பிறகு பெரும்பாலும் தங்கத்தின் பிறந்த நாளின்போது, நித்திலா அவளோடு கூட இருந்ததே இல்லை.

ஒரே ஒரு முறை ஏதோ ஸ்ட்ரைக் என்று விடுமுறையில் வந்திருந்தது தவிர, அப்போதும் யாரோ விருந்தினர்

வருவதாகத் தாயார் வேலையில் மூழ்கி இருக்கையில் நித்திலாவுக்கு மனம் சலித்துப் போயிற்று. இப்படி, அம்மாவிடம் இரண்டு வார்த்தை பேசக்கூட நேரம் கிடைக்காமல் தவிப்பதைவிட, அங்கே விடுதியில் அம்மாவுக்காகக் கடவுளிடம் வேண்டிக் கொண்டிருப்பது மேல் என்று நினைத்தாள்.

அதுவே வழக்கமும் ஆயிற்று.

சொல்லப் போனால் செலவு ஒரு காரணம் என்றாலும் தாயாருக்காக இறைவனிடம் மன்றாடுவதற்குத் தடையாக இருக்கும் என்றுதான் அவள் அந்த உல்லாசப் பயணத்தைத் தவிர்த்தாள்.

அந்தக் கடைசிப் பிறந்த நாளன்று நிகழ்ந்தது எல்லாம் ஒவ்வொன்றாகத் திரும்பத் திரும்ப அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

அன்று காலையில் சஷ்டி கவசம் சொல்ல முடியாமல் போயிற்றே!

அதற்கும் இதற்கும் ஒன்றும் இல்லை என்று அறிவு பூர்வமாக நன்றாகத் தெரிந்த பிறகும், அன்று முதலிலேயே ஒழுங்காகச் சஷ்டி கவசம் சொல்லியிருந்தால் தாயாருக்கு ஒன்றும் நேர்ந்திராதோ என்று எண்ணி எண்ணி மனம் மறுகிற்று.

அன்று உல்லாசப் பயணத்திற்குக் கிளம்புவதற்காக எல்லாரும் சீக்கிரம் விழிப்பார்கள் என்று அவள் யோசித்திருக்க வேண்டாமா?

ஓர் அரை மணி நேரம் முன்னதாக விழித்து எழுந்து குளித்து சஷ்டி கவசம் சொல்லி முடித்திருந்தால் தாயார் உயிரோடு இருந்திருப்பாளோ என்று தோன்றவும் அடக்க மாட்டாமல் விம்மி விம்மி அழுது விட்டாள்.

அப்போதுதான் படுத்த செல்வத்துக்கு இந்த விம்மல் ஒலி கேட்க, சட்டென எழுந்து சென்று பார்த்தான்.

ஜன்னல் விளிம்பில் முகம் புதைத்து விம்மலின் உடல் குலுங்கிய நித்திலாவின் முகம் மயங்கி நிலவொளியில் பரிதாபமாகத் தோற்றம் அளித்தது அவனுக்கு.

அருகில் சென்று அவளைத் தொட்டு மெல்லத் திருப்பித் தன் தோளில் சாய்த்துக் கொண்டான்.

அவளும் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து அழுது தீர்த்து விட்டாள்.

அவளது கேவல்கள் சற்றுக் குறையவும், அவளை அணைத்தபடியே அழைத்துச் சென்று படுக்கையில் கிடத்தி அருகே அமர்ந்து அவளது தலையை மென்மையாக வருடியபடி, ''தூங்கு நித்தி'' என்றான் கனிந்த குரலில்.

பயந்த குழந்தை போல அவனது கரத்தைப் பற்றி ''நீங்... நீங்கள் போய்விட மாட்டீர்களே'' என்று மீண்டும், லேசாகக் கேவினாள் நித்திலா.

இல்லை தூங்கு'' என்றவன் கட்டிலில் கால் நீட்டிச் சற்று வசதியாகச் சாய்ந்து அமர்ந்து கொள்ள, அவளும் மழையில் நனைந்த கோழிக் குஞ்சாய் அவனிடம் ஒண்டிக் கொண்டு அப்படியே அயர்ந்து உறங்கிப் போனாள்.

வெகு நேரம் அவள் தலையை வருடியபடி இருந்துவிட்டு இன்னொரு தலையணையை எடுத்து முதுகுக்குக் கீழ் வைத்துக் கொண்டு தானும் தூங்கினான் செல்வம்.

ஒரு பத்து நாள்களாகச் சரியாகத் தூங்காததற்கெல்லாம் சேர்த்து அடித்துப் போட்டாற்போலத் தூங்கினாள் நித்திலா.

ஆனால் வெகு காலையிலேயே, ''காபி ரெடி மேடம்! அருகில் பற்பசையும் ரெடி மேடம். மேடம், உடனே எழுந்து பல் துலக்கி வந்து அருள் தராவிட்டால் காபி ஆறிவிடும் மேடம்'' என்று அவளை நன்றாக உலுக்கி எழுப்பினான் செல்வம்.

எழுந்திருக்க மனம் இன்றி உடம்பை முறுக்கியவள் அவன் தன்னைத் தொட்டு உலுக்குவதை உணர்ந்து வியப்படைந்தாள்.

செல்வம் அவளைத் தொட்டதே இல்லை என்று சொல்வதற்கு இல்லைதான். ஆனால் அவசியமற்றுத் தொட்டது இல்லை. அன்று மருத்துவமனையில், தாமோதரனின் அறை வாசலில், தாயார் தங்கத்தின் முன்னிலையில்...

தாயின் நினைவுடன் முந்தினம் ஞாபகம் வந்தது. அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து அழுததும், கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உறங்கியதும் கூட. பாவம், அவன் தூங்கினானோ? இல்லையோ மேலும்...

சிறு கலக்கத்துடன் சட்டென எழுந்து விலகி அமர்ந்தாள்.

அந்த விலகலைக் கவனியாதது போல, அவன் அவளை விரட்டியடித்தான். "சீக்கிரம், நித்தி காபி ஆறுமுன் குடித்து விட்டுக் கிளம்பு" என்று அவசரப்படுத்தினான்.

"எங்கே அலுவலகத்துக்கா?" என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினாள் மனைவி.

"அலுவலகமா? மட்டி, மட்டி! இந்த நேரத்தில் அதுவும் இன்று அலுவலகத்துக்குப் போனால் என் முகத்தை நீயும் உன் முகத்தை நானும்தான் பார்த்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும்" என்று சிரித்தான் செல்வம்.

"ஏன்?" என்று கேட்கும்போது அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை என்பது நினைவு வந்து அசடு வழிந்தாள் நித்திலா.

உடனேயே சமாளித்துக் கொண்டு, "பின்னே எங்கேயாம்?" என்று முடிந்த அளவு மிடுக்காகக் கேட்டாள்.

இன்னும் சிரித்துவிட்டு, "இன்று நாம் இருவரும் ஊர் சுற்றிப் பார்க்கவென்று பெங்களூருக்கு வந்திருக்கும் உல்லாசப் பயணிகள். கிளம்பு" என்றான் அவன்.

அவனது உற்சாகம் தனக்காகவே என்று ஊகித்தாள் நித்திலா. [illegible] அவனை ஓட்டி, "நான் கூட லால்பாக், கப்பன் பார்க்கெல்லாம் பார்த்ததே..." என்று கூறியபடி எழுந்தாள்.

"ஊகூம், ஹோல்டான்! ஹோல்டான்!" என்று குறுக்கிட்டான் செல்வம். "இந்த ஊருக்குள் இருப்பதை எப்போது வேண்டுமானாலும் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்போது கிளம்பிப் போய் ஏதாவது டூரிஸ்ட் பஸ்சின் பின்னே ஒட்டிக் கொள்ளுவோம். அது போகிற இடமெல்லாம் நாமும் செல்லலாம்" என்றான்.

"நல்ல ஐடியாதான். ஆனால் இந்த மாதிரி டூர்களில் ஒவ்வோர் இடத்தையும் அவசரம் அவசரமாக முடித்து ஓடி ஓடுவார்கள் என்பார்களே..." என்றபடி கட்டிலை விட்டு இறங்கினாள் நித்திலா.

"அப்படித் தோன்றினால் நாம் நின்று கொள்வோம். நன்றாகப் பார்த்து ரசித்துவிட்டு அடுத்த செட்டுடன் சேர்ந்து கொள்வோம்" என்று இலகுவாகத் தீர்த்தான் செல்வம்.

அவன் குளியல் அறைப் பக்கம் காலடி எடுத்து வைக்கவும், "முதலியார் மகாராணியார் இதை ஏற்றுக் கொள்வது நலம்..." என்று பற்பசை தடவிய பிரஷ்ஷை இடுப்பு வரை குனிந்து சலாமிட்டுக் குறுநகையுடன் நீட்டினான்.

சிரித்தபடி அதை வாங்கிக் கொண்டு குளியல் அறைக் குள் புகுந்தாள் அவள்.

முன் தினம் அழுத அழுகைக்காக இன்று அவனை உற்சாகப்படுத்துகிறான் என்பது நித்திலாவுக்குப் புரிந்தது. அது இதமாக இருக்கவே அவளும் அவனது பாணியிலேயே பேச முயன்றாள். சற்று நேரத்தில் இருவருமே முயற்சி இன்றியே கலகலப்பாய்ப் பேசி சிரிக்கத் தொடங்கினர்.

அவர்கள் திட்டமிட்டபடி பின் தொடர்ந்த பஸ்ஸில் இருந்தவர்களில் பெரும்பான்மை மேலை நாட்டவர்கள்.

இரண்டு இடங்கள் சுற்று முன் இவர்களுடன் நன்றாகப் பழகி விட்டார்கள்.

அவர்களுள் ஜோடியாக வந்தவர்கள் சர்வ சாதாரணமாகக் கட்டி அணைத்துக் கொள்வதும் முத்தமிடுவதும் நித்திலாவுக்கு முதலில் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி இருந்தது. அவளது வளர்ப்பில் இந்த மாதிரிக் காட்சிகளுக்கு இடம் இருந்தது இல்லை.

சாமுண்டேஸ்வரி கோயில் பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்தபோது அங்கே கண்ட இயற்கைக் காட்சி அதிக ஆனந்தத்தைத் தந்ததோ என்னவோ. ஒரு ஜோடி தங்கள் மகிழ்ச்சியை தழுவலில் காட்டினார்கள்.

முகம் சிவக்கத் திரும்பியபோது செல்வம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கவும் அவளுக்கு இன்னமும் கூச்சமாகிப் போயிற்று. சற்று நேரம் அவனோடு சகஜமாகப் பேசக் கூட மனம் வரவில்லை.

ஆனால் விரைவிலேயே இந்தக் காட்சிகள் பழகிப் போயின. செல்வத்துடன் அவளும் கைகோத்தபடி சுற்றத் தொடங்கினாள்.

நந்தி பார்த்துவிட்டுத் திரும்பியபோது யாருக்கோ வழி விடுவதற்காக, நித்திலாவின் தோளைத் தொட்டுத் திருப்பிய செல்வத்தின் கை தொடர்ந்து அங்கேயே இருந்தது நன்றாகத் தான் இருந்தது.

'பொருத்தமான ஜோடி' என்று டூரிஸ்டுகளில் ஒருவர் அவர்கள் இருவரையும், இடையணைத்துக் கன்னத்தோடு கன்னம் ஒட்டி நிற்க வைத்துப் படம் பிடித்து அப்போதே படமாக்கித் தந்ததும் ஆனந்தமாகவே இருந்தது.

நன்றாகச் சுற்றி அலைந்துவிட்டு, வீடு திரும்பி குளிப்பதற்கென்று விலகிச் சென்றபோது எதையோ இழந்தாற் போல இருந்தது அவளுக்கு.

அலுப்புத் தீர வெந்நீரில் குளித்துவிட்டு, கையோடு வாங்கி வந்ததை இருவரும் உண்டு முடித்தனர்.

உண்ட பிறகு இருவருக்கும் இடையே பேச்சு அடங்கிப் போயிற்று.

சற்றுப் பொறுத்து ஃபிரிஜ்ஜில் இருந்த பாலை எடுத்துச் சூடுபடுத்திக் கொண்டு வந்தாள் நித்திலா.

குடித்ததும் ''குட் நைட்'' என்று முணுமுணுத்துவிட்டு எழுந்தாள்.

பதில் கூறாமல், அவளோடு அறை வாயில் வரை வந்த செல்வம், ''நித்தி!'' என்று ஆழ்ந்த குரலில் அழைத்து அவளை நிறுத்தினான்.

அவளது முகத்தில் விழிகளை நிறுத்தி, ''நேற்று இந்த அறைக்குள் இரவில் வர ஓர் அனுமதி கிடைத்தது, இன்று எப்படி?'' என்று வினவினான்.

தரையில் பார்வையைப் பதித்து, ''உங்களுக்கு விருப்பம் இருந்தால்...'' என்றாள் நித்திலா எழும்பாத குரலில்.

ஒற்றை விரலால் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி, ''என் விருப்பம் நேற்றைய அளவில் நிற்பது இல்லை என்றால் அப்போதும் அனுமதி உண்டா?'' என்று அவனும் அதே குரலில் கேட்டான்.

விசிறியாய் இமைகள் விழிகள் மீது படிய, ''உண்டு'' என்று அவன் காதுக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில் கூறினாள் நித்திலா.

குனிந்து அவளது செவ்விதழ்களின் மீது மென்மையாக முத்தமிட்டான் செல்வம்; பிறகு வெகு அழுத்தமாக.

18

அதிகாலையில் நித்திலாவின் தூக்கம் கலைந்து போயிற்று.

கொஞ்ச நாள்களாகவே இப்படித்தான் சரியாகவே தூங்க முடிவது இல்லை என்று தூக்கக் கலக்கத்துடன் திரும்பிப் படுக்க முயன்றவன், இடைமீது பழக்கமற்று கனமாகக் கிடந்த கரத்தை உணர்ந்ததும் விதிர் விதிர்த்துப் போனாள்.

உடனே முன் தினம் நினைவு வர மனம் கலங்கிப் போயிற்று.

இது எப்படி முடியும்?

நடந்த காரியத்தின் பொறுப்பு அவளுடையதுதான். அன்று அவளாகப் போட்ட கோடு - அதை அவளது அனுமதியின்றி அவன் தாண்டவில்லை; ஆனால் அவள் எப்படி அனுமதித்தாள்?

அம்மாவுக்காகக் கூட மனதில் ஒருத்தியை வைத்திருப்பவனோடு வாழ முடியாது என்று அன்று வீராப்பாக நினைத்தாளே, மகிளாவின் பெயர்கூட நேற்று ஏன் நினைவு வரவில்லை?

எப்படிச் சாத்தியம்?

ஒருவேளை தாயாரை இழந்ததில் அவளது மனம் பலவீனப்பட்டுப் போயிற்றா? ஆனால் அவள் ஒன்றும் எதிர்க்கச் சக்தியற்று, ஏதோ நடக்கட்டும் என்று மனமற்று இணங்கவில்லையே.

செல்வத்தின் கைகளில் மயங்கி மகிழ்ந்தது நினைவு வந்து மேலும் மனம் குழம்பியது.

அந்த வெளிநாட்டவர்களின் வெளிப்படையான நடவடிக்கைகளில் இவளுக்கு உடலும் உள்ளமும் நெகிழ்ந்து விட்டதா?

ஆனால் அவளது உள்ளமும் உடலும் அவ்வளவு தன்னைக் கட்டுப்பாடு இழக்கக் கூடியதா என்று நினைக்க அருவெறுப்பாக இருந்தது.

ஆண் பெண்ணுக்கிடையே நிகழும் இயற்கையின் ரசவாதமா? இருந்தாலும் அதெப்படி அவளை மீறும்? இப்படி ஒருவனாக மீறும் தன்மை இருந்தால் பிறகு ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்கிற நியதியெல்லாம் காற்றில் பறந்து விடாதா?

அல்லது அவன் சொன்னதுபோல மஞ்சள் கயிற்றின் மகிமையா? கணவன் மனைவி என்று ஆகிவிட்டதால் இந்த இணைப்பும் எப்படியும் நேர்ந்துதான் தீருமோ?

அவளைப் பொறுத்தவரை அது சாத்தியமாக இருக்கலாம் ஏனெனில் காலியாய் இருந்த மனது; கணவனை நிரப்புவது எளிதுதான். ஆனால் செல்வம் அப்படியில்லையே.

அவன் இன்னொருத்தியை மணக்க இருந்தவன் அல்லவா?

ஒருவேளை இந்த பத்து இருபது நாள்களில் அவன் மகிளாவை மறந்தே விட்டானோ?

மறந்திருந்தால் சரிதான். மற்றபடி தாயாரின் நினைவில் அழுகிறாளோ என்று பரிதாபத்தில், மகிளாவை மனதில் நினைத்துக் கொண்டே தன்னை அணைத்திருந்தால் என்று நினைக்கும்போதே அவன் தொட்ட மேனியெங்கும் கம்பளிப் பூச்சி ஊர்வது போல உணர்ந்தாள் நித்திலா.

தன்னையறியாமல் அவள் கூசிச் சுருங்கியதாலோ என்னவோ, செல்வமும் அசைந்தான்.

தூக்கத்திலேயே அவள் வாகாக அணைத்தவன் அவளது உடல் கட்டையாக விரைப்புற்றிருந்ததை உணர்ந்து தூக்கக் குரலில், ''தூங்கவில்லையா?'' என்று வினவினான்.

''அவள் மவுனமாக இருக்கவும் அவளைத் தன் புறம் திருப்பி, ''என்னடாம்மா?'' என்று குழைந்து முதுகை வருடியவன், சிறு வேக மூச்சுடன் ''சாரி நித்தி, நான்... அத்தையை மறந்து போனேன்'' என்றான் மன்னிப்புக் கோரும் குரலில்.

ஆக அவன் அவளை பரிதாபத்தில் அணைக்கவில்லை என்று அறியவும் தானாக அவளது இறுக்கம் தளர்ந்தது

ஒப்பிட்டுப் பார்த்து உண்மை அறிவதற்கு அவளுக்கு வாய்ப்பு இல்லைதான்! ஆயினும் செல்வம் இன்னொருத்திக்காக ஏங்கிக் கொண்டு அதை மறைத்து அவளிடம் பழகுகிற மாதிரி நித்திலாவுக்குத் தோன்றவில்லை. மகிளாவைப் பற்றி அவளிடம் பேச்செடுக்க விரும்பாததால் அத்துடன் அவள் திருப்தியுற வேண்டியிருந்தது.

இப்போதெல்லாம் காலம் இறக்கை முளைத்துப் பறப்பது போல நித்திலாவுக்குத் தோன்றியது.

காலையில் ஒரு காதல் விளையாட்டுடன் எழுந்தால், அவசரமாகக் குளித்துவிட்டு அவசரமாக ஏதாவது சிற்றுண்டி தயாரிப்பாள். உண்டு அலுவலகம் செல்வார்கள்.

வீட்டிலே தங்கி மூன்று வேளையும் விதமாக அவனுக்குச் செய்து போட அவளுக்கு ஆசைதான். ஆனால் அதற்குச் செல்வம் சம்மதிக்கவில்லை. ''இங்கே சமையல் செய்து கொண்டிருந்தால் அங்கே வேலை என்ன ஆவது? தாமோதரனும் இங்கே இல்லை. அவ்வளவும் நீ தனியாகக் கவனித்தாக வேண்டும் என்பதை மறவாதே. முழு வேலையும் இப்போதே உன் பொறுப்பில் செய்து பழகு'' என்று இழுத்துப் போய் விடுவான்.

மதிய உணவை அவனது வழக்கம்போல வரவழைத்தோ வெளியே சென்றோ உண்பார்கள்.

மாலையில் அலுவல் முடிந்து கிளம்பும்போதுதான் நித்திலாவுக்கு நெஞ்சை அடைக்கும். ஓர் ஆண்டு காலமாக மருத்துவமனை சென்ற பழக்கத்தில் தாயின் சோர்ந்த நலிவுற்ற முகம் தோன்றி மனதை வாட்டும்.

ஆனால் அதிலேயே உழன்று கொண்டு இருக்க விடாமல் செல்வம் அவளை ஏதாவது திரைப்படம், ஃபாஷன்ஷோ, நாடகம் என்று அழைத்துப் போய் விடுவான்.

இரவு உணவை கையில் வாங்கிக் கொண்டோ, ஏதாவது ஓட்டலில் உண்டு விட்டோ திரும்பி வந்தால், அதன் பிறகு அவனது அணைப்பு அவளை வேறு எதையும் நினைக்கவே முடியாமல் செய்து விடும்.

போகிற வருகிற வழியில் காலை உணவின் தயாரிப்புக்காக எதையாவது வாங்கிக் காரில் போட்டுக் கொள்வாள் நித்திலா.

நாலைந்து நாள்கள் இப்படிக் கழித்து பின், இரவு உணவை வீட்டில் தயாரிக்க நித்திலா விரும்பவும், அதற்கும் சேர்த்து எதையாவது வாங்கிக் கொண்டு மாலையில் நேரே வீட்டுக்கு வந்து விடுவார்கள்.

அவளது வேலையில் உதவி செய்வதாகக் கூறி ஏதாவது கொட்டம் அடிப்பான் செல்வம்.

சிரிப்பும் விளையாட்டுமாக பொழுது ஓடிவிடும்.

அம்மாவுக்காகவே உயிர் வாழ்வதாக முன்பு இருந்ததும், இப்போது தாயாரின் நினைவுகூட இல்லாமல் இருப்பதும் சில சமயங்களில் மனதில் ஆச்சரியமாய்க் குறுகுறுக்கும். அவன் அருகில் வந்ததும் அதுவும் மறைந்து விடும்.

ஒருவரை ஒருவர் அழைக்கும் விதம் பற்றி, கேலியும் கிண்டலுமாக இருவரும் பேசிக் கொண்டு இருந்தனர் ஒரு நாள்.

அரிமா சங்கத்து நண்பர் ஒருவரும் அவருடைய மனைவியும் 'டியர் டார்லிங்' என்று அழைத்தது பற்றி செல்வம் சொன்னான்.

''அதென்ன, ஆங்கிலத்தில்தான் அழைக்க வேண்டுமோ அதைவிட, 'அன்பே ஆருயிரே' என்று நீங்களும் 'சுவாமி ப்ரா...ணநாதா' என்று நானும் அழைக்கலாமே'' என்று பழைய காலத் திரைப்படம் போல நித்திலா முக்கால் ராகம் போட்டு அழைத்துக் காட்டவும் செல்வம் சிரித்தான்.

''பத்துத் தடவை அழைக்கும் முன் பிராணனே போய் விடும், அதெல்லாம் வேண்டாம்... எனக்கு நீ 'அத்தான்' என்று அழைப்பதுதான் பிடிக்கிறது. வேறு யாரும் அப்படி அழைக்க முடியாது பார்'' என்று செல்வம் கூறவும் இப்போது நித்திலா நகைத்தாள்.

''சித்தி வீட்டில் லலிதா, மோகன், பாண்டி, நளினி எல்லாரும் அதே முறை சொல்லித்தானே உங்களை அழைப்பார்கள்'' என்று மடக்கினாள்.

''ஓ!'' என்றவன் உடனே, ''அதெல்லாம் லலிதாவுக்கு திருமணம் ஆகிவிட்டால் மாறிவிடும். அவள் கணவனை அத்தான் என்று சொல்லிப் பழகி, என்னைச் செல்வம் அத்தான் என்று பெயர் சேர்த்துக் குறிப்பிடத் தொடங்கி விடுவார்கள். அதனால் அது பிரச்சினை ஆகாது. மற்றபடி பழைய மாதிரி நீ என்னை செல்வம் என்றாலும் மற்றவர்கள் அழைப்பது போல் அந்நியமாய்த் தெரியும். பெயரை எப்படி சுருக்கினாலும் நன்றாய் இராது. ஊகூம், அத்தானே மதி'' என்று முடித்தான்.

மகிளாவின் 'செல்வா' சுருக்கம் அசந்தர்ப்பமாக நினைவு வந்தது. அவளுக்கு. அப்போது மட்டும் இனித்ததே நன்றாயிராது என்பது அப்போது தெரியவில்லையே.

செல்வம் அவளைப் பற்றி லேசாக உலுக்கவும் அவளது நினைவோட்டம் தடைப்பட்டது.

''ஏய்... என்ன கனவு நித்தி? உன் தோழிகள் யாராவது உன்னை 'நித்தி' என்று அழைத்தது உண்டா என்று கேட்டேனே...''

மெல்ல நடப்புக்கு வந்து ''ஊகூம், யாராவது என் பெயரைச் சுருக்கிக் கூப்பிட்டால் சண்டை போடுவேன்...'' என்றவள் பழைய நினைவில் ஆழ்ந்தாள்.

''என் அப்பாவின் தொழில் நவரத்தினம். முத்து என்றால் சாதாரணமாகத் தெரிகிறது என்று அழகாக 'நித்திலம்' என்று பெயர் வைத்தால் அதைக் கொலை செய்வதா?'' என்று வாதாடுவாளே, இப்போது செல்வத்தின் 'நித்தி'யால் உருகுவது தெரிந்தால், சாந்தி லூசியெல்லாம் எப்படிச் சிரிப்பார்கள்! அவர்கள் எல்லாரும் எங்கே என்ன செய்கிறார்களோ?

''சண்டையா? எப்படி? அடிதடியா, மல்யுத்தமா? நித்தி ப்ளீஸ் என்னோடு கொஞ்சம் சண்டை போடேன்'' செல்வத்தின் கொஞ்சலில் மீண்டும் பழங்கதை மறந்து போனது.

வெளிநாட்டு வேலை பற்றிய பேச்சும் வரும்போது அவள் மனம் கலங்குவாள். இவனைப் பிரிந்து இனி எப்படி வாழ்வது என்று உள்ளூரத் தவிப்பாள். ஆனால் வாய்விட்டுச் சொல்வதில்லை. அவனுக்குத் தான் தன் வேலையில் யாரும் தலையிட்டால் பிடிக்காதே.

ஒருநாள் பெங்களூர் வீட்டைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது.

''இங்கு பெரிதாக வீடு கட்ட வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவே இல்லை, நித்தி! படித்து முடித்து வரவும். அப்பா தொழிலை என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஒதுங்கி விட்டார்! வேலையும், அது பற்றிய திட்டங்களுமாக நேரம் சரியாகப் போய்விடும். என் ஒருவனுக்கு இது போதும் என்று தான் இந்த ஃப்ளாட்டை வாங்கினேன். அத்தை மாமா மாதிரி உனக்கு ஆசையிருந்தால் சொல்லு. பெரிதாகக் கட்டிக் கொள்ளலாம்.

முதலில் உனக்கு சென்னை பிடிக்கிறதா, பெங்களூர் பிடிக்கிறதா? நகரத்துக்கு உள்ளேயா? வெளியேவா? எங்கே பிடிக்கிறது என்று சொல், அங்கே கட்டலாம்...'' என்றான் செல்வம் அவளது விருப்பம்தான் முக்கியம் போல.

''நீங்கள் இருக்கும் இடம்'' என்று நாவில் துடித்த வார்த்தைகள் வெளி வந்து விடலாம் வாயை இறுக மூடிக் கொண்டாள் நித்திலா. 'நீ என்னை விட்டு விட்டுப் போகாதே' என்று சொல்லாமல் சொல்வதுபோல் அல்லவா ஆகும்!

அல்லது என்னையும் அழைத்துச் செல் என்று கேட்பது போல இருக்கும். 'எல்லாரும் குறைந்தபட்சமாய் ஓர் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் குடும்பத்தை விட்டுத் தனியே வரும்போது நான் மட்டும் உன்னை அழைத்துச் செல்வது நியாயம் இல்லை. அங்கே உனக்குப் பாதுகாப்பும் சரியாக இராது என்று செல்வம் ஏற்கெனவே இந்தப் பேச்சினூடே ஒரு தடவை சொல்லிவிட்ட பிறகு இரண்டில் எந்த மாதிரிச் சொன்னாலும் அவனது தொழிலில் தலையிட்டுத் தொல்லை தருவது போலத்தானே ஆகும்?

வேலையில் இடைஞ்சல் செய்ததாக அன்று மகிளாவை எப்படியெல்லாம் திட்டினான்!

மனதை அடக்கி, ''இதுவே மிகவும் வசதியாகத்தான் இருக்கிறது'' என்று புன்னகை செய்தாள் நித்திலா.

''இப்போதைக்குப் போதும். ஆனால் நமக்குக் குழந்தை பிறந்த பிறகு... ஏய், அப்படி என்ன வெட்கம் என்னிடம்?'' என்று அவள் முகத்தை மீண்டும் தன்புறம் திருப்பி, கன்னங்களின் சிவப்பை ரசித்தான் செல்வம்.

''ஒன்று தெரியுமா, உனக்கு? இந்த வீடு உன்னை விடவும் எனக்கு அதிக வசதி. இங்கே ஹாலில் ஹாயாகச் சாய்ந்து கொண்டே, நீ படுக்கை அறையில்

வீட்டில் என்று எங்கே இருந்தாலும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க முடிகிறது பார்'' என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தான்.

அவனது பார்வை எப்போதும் அவளைப் பின் தொடர்வதை நித்திலா அறிந்தே இருந்ததால் இதை வெறும் அலங்கார வார்த்தை என்று தள்ளவில்லை அவள். மாறாக வெளியே முகம் சிவந்தாலும் உள்ளே பூரிப்பாக உணர்ந்தாள்.

இந்தக் குதூகலத்துக்கு இடையில் லலிதாவின் திருமண அழைப்பு வர, இருபுறமும் உறவென்று திருமணச் சடங்குகள் முழுமையிலும் கலந்து கொண்டார்கள்.

செல்வம், லலிதாவை தேடி வந்து பேசினான். ''நீயும் எங்கள் பக்கம் தானே வரப் போகிறாயாம், லலிதா? மைசூர் [illegible] என்றார் சின்ன மாமா. நான் வெளிநாடு சென்றதும் [illegible] அடிக்கடி - வாரம் ஒரு தடவையாவது வந்து நித்திலாவைப் பார்த்துக் கொள்கிறாயா? உன் கணவருக்கு சென்னை பெங்களூருக்கு அழைத்து வந்து போக வசதிப் படும் இல்லையா? சிரமம் என்றால் போக்குவரத்துக்கு நான் ஏற்பாடு செய்துவிட்டுக் கிளம்புகிறேன்'' என்றான்.

தனியாகத் தொழிலைப் பார்க்கப் போகிறவளுக்குத் தனியாக இருக்க முடியாதா? புதிதாக மணமாகிறவளைத் தொல்லை செய்கிறானே என்று தடுத்துப் பேச வாயெடுத்தாள் நித்திலா.

அதற்குள் லலிதா படபடவென்று பொரியத் தொடங்கி விட்டாள்.

''வசதி... படுமாவா? வேறு தலை காக்கிற காரியம் அவர் என்ன செய்யப் போகிறார் என்று கேளுங்கள்! செல்வம் அத்தான்! நாலு தலைமுறைக்கு உட்கார்ந்து சாப்பிடச் சொத்து இருக்கிறதாம். அதனால் எவ்வளவு நாள் வேண்டுமானாலும், உல்லாசமாக வாழ்க்கையை அனுபவித்து விட்டுப் பிறகு தொழிலுக்குள் வந்தால் போதுமாம். இது என்

அவர்கள் சிறு வயதில் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க முடியாமல் சிரமப்படும்படி ஆயிற்றாம். அப்படி இல்லையென்றால் பிள்ளைகளாவது சந்தோஷமாய் இருக்க வேண்டுமல்லவா? இவருடைய அண்ணன் மூன்று ஆண்டுகளாக, ஒரு பிள்ளை பிறந்த பிறகும் கொடைக்கானல் பங்களாவில் தேன் நிலவில் தான் இருக்கிறாராம். எப்படி இருக்கிறது?

எங்கள் அம்மாவுக்கு இதில் பெருமை வேறு. உழைக்காமல் உண்ணுவது தப்பு என்று தெரியவில்லை பாருங்கள். நான் இவரை எப்படியாவது ஏதாவது வேலை செய்ய வைக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறேன். முதல் பொறுப்பாக நித்திலாவைக் கவனிக்க வைக்கிறேன்'' என்று உறுதி கூறினாள்.

திருமணத்தின் போது, மாமியார் - மருமகளாக அவளருகே அமர்ந்திருந்த போதும், சேலைத் தலைப்புகூட மேலே பட்டு விடாமல் திருமணத்தை நன்றாகப் பார்க்கிற பாவனையில் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள் ஆதிலட்சுமி.

இதில் எனக்கு ஒன்றும் நட்டம் இல்லை என்று தலையைச் சிலுப்பிக் கொண்டபோதும், அம்மா மறைந்து விட்டாள் என்பதற்காகவாவது இந்த அத்தை கொஞ்சம் இளகி இருக்கக் கூடாதா என்று இருந்தது நித்திலாவுக்கு. போகட்டும், செல்வம் வெளிநாடு சென்ற பிறகு, தனிமை எவ்வளவு வாட்டினாலும் சென்னைப் பக்கம் எட்டிப் பார்க்கக் கூடாது என்று உறுதி செய்து கொண்டாள்.

திரும்பி வரும்போது, ''லலிதா இந்தப் பக்கம் வருவது மனதிற்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கிறது. யாரிடமும் உதவி கேட்கக் கூடாது என்று நீ கவுரவம் பார்த்துக் கொண்டு ஒதுங்கினாலும் அவள் தன் பொறுப்பு என்று ஏற்று விட்டதால் கட்டாயம் வந்து பார்ப்பாள். எதற்கும் நீ ஃப்ளாட்டில் தனியாக இருக்க வேண்டாம் நித்திம்மா! ரீடாவை உன்

னோடு தங்க வைத்துக் கொள். அவள் வீட்டைப் பொறுத்த வரையில், ஏதோ ஓர் ஆள் சாப்பாடு மிஞ்சும் என்று பார்க்கிற நிலைமைதான். அதனால் மறுக்க மாட்டார்கள். ஞாயிறன்று மட்டும் எதையாவது வாங்கிக் கொடுத்து வீட்டுக்குப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வா என்று அனுப்பி வைத்தாயானால் அவளும் சந்தோஷமாகவே உன்னோடு இருந்து கொள்ளுவாள். இரண்டு காவல்காரர்கள் இருப்பதால் மற்றபடி பயம் ஒன்றும் இல்லை...'' என்றான் செல்வம்.

தனக்காக இவ்வளவு யோசிக்கிறான் கணவன் என்பது இதமாக இருந்த போதும், ''கவுரவம் பார்த்துக் கொண்டு ஒதுங்குகிறவள் என்கிறீர்களே, திருமணம் ஆகுமுன்பே இவ்வளவு நாளில் உங்களிடம் எத்தனை எத்தனை உதவிகள் பெற்றிருக்கிறேன்'' என்று ஆட்சேபித்தாள் நித்திலா.

''ஊகூம். அப்படியா? அந்த உதவிகளில் எதையெல்லாம் நீயாகக் கேட்டுப் பெற்றாயாம்? அன்று கிழவனை மணப்பேன் என்றாயே. உதவி கேட்கிறவளின் பேச்சா அது? நன்றாக யோசித்து நம் அத்தை மகள் ரத்தினம்... ஊகூம் நித்திலத்துக்கு இது தேவை. அது நல்லது என்று செய்தால், மகாராணி பெரிய மனது வைத்து தலையசைத்து ஏற்றுக் கொண்டீர்கள். மற்றப்படி நீயாக உனக்காக என்று எதைக் கேட்டாய், சொல்லு பார்ப்போம்?'' என்று வேடிக்கைப் பேச்சிலேயே அவளை மடக்கினான் அவன்.

அவசரமாக யோசித்துப் பார்த்துவிட்டு ஆச்சரியமாகத் தலையசைத்தாள் நித்திலா.

அவன் கூறியது மெய்தான், அவளாக அவனிடம் கேட்ட ஒன்றிரண்டு கூட அவளுடைய தாயாருக்காகத்தான்... அன்று இரவில் துணையிருக்கும்படி கேட்டது தவிர...

அதன் பிறகும் அவள் தனியாக இராமல் அவனாகப் பார்த்துக் கொள்கிறானே தவிர அவளாகக் கேட்கவில்லையே.

தன் குணம் தனக்கே புதிதாகப் புரிபடுவதைவிட அவன் அதைத் தெரிந்து வைத்திருப்பது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

மனம் நெகிழ்ச்சியுற, கணவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

கிளம்புகிற நாள் நெருங்க, நெருங்க, செல்வத்திடம் ஒரு வேறுபாடு உண்டாயிற்று.

பழைய வேகம், விளையாட்டுப் பேச்சு எல்லாம் குறைந்து விட அவளைக் கைவளைவில் அணைத்தபடி பேசாமல் உட்கார்ந்திருப்பது அதிகம் ஆயிற்று. அவளுக்கும் அதுவே மிகவும் இதமாய்த் தெரிய ஒண்டிக் கொண்டு கிடப்பாள்.

''இன்னும் ஓர் ஆளை அங்கே மேற்பார்வைக்காகப் பழக்கப் போகிறேன். அடுத்து இது போல வேலைகள் வரும் போது இந்த மாதிரி மாதக் கணக்கில் அங்கே தங்குவது இனி முடியாது'' என்று ஒரு நாள் முணுமுணுத்தான்.

''உன்னைப் பிரிந்து எப்படிப் போவது என்று இருக்கிறது'' என்றான் ஒரு முறை.

பல்லைக் கடித்து அழுகையை அடக்கினாள் நித்திலா.

சற்றுப் பொறுத்து, ''உனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லையா நித்தி?'' என்று ஒரு வெற்றுக் குரலில் வினவினான்.

அதற்குள் எப்படியோ ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு, ''போனால் தொழில் வளரும் இல்லையா? அதற்காகத் தானே இவ்வளவு பாடுபட்டீர்கள்?'' என்றாள் அவள் மெதுவாக.

ஒரு பெருமூச்சுடன் உச்சுக் கொட்டினான் செல்வம்.

பெங்களூரில் இருந்து மும்பை சென்று, அங்கிருந்து ஏதென்ஸ் சென்று அங்கிருந்து தனியாக ஏற்பாடு செய்த விமானத்தில் செல்வம் அந்த குட்டித் தீவு அனாருக்குச் செல்வதாக ஏற்பாடு.

ஆதிலட்சுமி பெங்களூர் வர விரும்பாததால் செல்வம் சென்னை சென்று பெற்றோரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வந்தான்.

அவன் ஏறியிருந்த விமானம் சிறு புள்ளியாகிக் கண்ணுக்கு மறையும் வரையும் பார்த்துக் கொண்டு இருந்து விட்டு, திரும்பி வந்து வீட்டைத் திறந்த நித்திலாவுக்கு 'ஹோ'வென்று நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டு வந்தது.

என்ன செய்வது என்று புரியாமல், எதையும் செய்ய முடியாமல் அப்படியே இறுகிப் போய் அமர்ந்திருந்தாள்.

மும்பையில் செல்வத்துக்கு உடனே விமானம், இப்போது மும்பையில் இருந்து கிளம்பியிருப்பான்... கடவுளே! என் கணவருக்கு எந்தத் தீங்கும் நேராமல் துணை நில்...

அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

அன்றைக்கு அலுவலகம் போகாததால் தபால் முழுதை முன் ஏற்பாட்டின்படி வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தன.

ஏதாவது வேலையில் இறங்கினால் மனம் மாறாதா என்று ஒவ்வொன்றாகப் பிரிக்கத் தொடங்கினாள் நித்திலா.

கடைசியில் ஒரு கவர். உறையின் மேல் எஸ்.கணபதி என்று குறித்திருந்தது சற்று கனமாகவும் இருந்தது.

சற்று யோசித்துவிட்டுப் பிரித்துப் படித்தவளுக்குக் காலடியில் பூமி நழுவியது தலை மீது வானம் இடிந்து விழுந்தது. உலகம் தட்டாமாலை சுற்றியது. கையில் இருந்த கடிதமும்கூட இருந்த 'ஸ்கேன், சிறுநீர் டெஸ்ட்' ரிப்போர்ட் களும் கை நழுவி விழுந்தன.

இத்தனைக்கும் நடுவே, மதுரையில் இருந்து செல்வத்துடன் சென்னைக்கு வந்து அவளுடைய அத்தை ஆதிலட்சுமி அம்மாள் ஆங்காரத்துடன் கூறியது அப்படியே செவிகளில் ஒலித்தது.

அவ்வளவு உயரத்தில் இருந்து விழும்போது, சுக்கு நூறாக என்ன, ஆயிரம், லட்சம்... கோடானு கோடித் துகள்களாக நொறுங்கிச் சிதறிப் போயிற்று.

நாற்பது நாள் சொர்க்கம் நிமிடத்தில் மாயமாகி மறைய நாற்புறமும் எரியும் நரகத்தீயின் நடுவே தன்னந்தனியே நின்று துடித்தாள் அவள்.

19

கடித உறையின் மீது, 'சொந்த விஷயம்' என்று குறித்திருந்த போதும் அதைப் பிரித்துப் படிப்பது தவறு என்று நித்திலா நினைக்கவில்லை.

செல்வத்தின் பாதியான மனைவியல்லவா அவள்?

முன்பு எப்படியோ, இப்போது நிஜமனைவி ஆகிவிட்டாளே! அவனிடம் எப்படி அவள் எதையும் மறைக்கப் போவது இல்லையோ, அதே போலச் செல்வமும் அவளுக்கு மறைத்து எதையும் செய்ய விரும்ப மாட்டான் என்றே நித்திலா எண்ணியிருந்தாள். எனவே, அந்தக் கடிதம் அவளை ஒதுக்கி அவனுக்கு மட்டும் சொந்தமான விஷயமாக இருக்கக் கூடும் என்று அவளுக்குத் தோன்றவே இல்லை. ஏன் எந்த விஷயத்திலும் அவன் அவளை ஒதுக்கக் கூடும் என்றும் தான் தோன்றவில்லை.

மேலும் அந்தச் சொந்த விஷயம் என்கிற வார்த்தையையும் அவள் ரொம்பப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

கடிதத்தின் கனத்தைக் கொண்டு யாரோ உதவி கேட்டுச் செல்வத்துக்கு வரிந்து வரிந்து பக்கம் பக்கமாய் எழுதியிருக்கிறார்கள்; அது செயலாளர் அளவில் கழிக்கப்பட்டு விடாமல் செல்வத்தின் கையில் போய்ச் சேருவதற்

தனக்கு சொந்த விஷயம் என்று எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று எண்ணியேதான் கடிதத்தை இலகுவாகப் பிரித்துப் படித்தாள்.

ஆனால் உள்ளிருந்து அணுகுண்டு வெடிக்கும் என்று அவள் என்ன கண்டாள்?

எண்ணாமல் விழுந்த இடியில் பற்றிப் பரந்த இதயத்தின் வேதனை தவிர வேறு எதையும் உணர மாட்டாமல் சற்று நேரம் திகைத்தாள்.

சற்று யோசிக்கும் சக்தி மீளவும், தன் கண்களையே நம்ப முடியாமல், கைநழுவி விழுந்த கடிதத்தையும் உடனிருந்த புகைப்படங்களையும் எடுத்து மீண்டும் படித்துப் பார்த்தாள்.

கடிதமோ, அவளது கண்ணோ மாற்றிச் சொல்வதாக இல்லை. தலையில் இடி விழுந்தது விழுந்ததுதான்,

செய்வது புரியாமல் மீண்டும் சற்றுத் திகைத்தாள்.

இப்படிச் சின்னா பின்னமாக விடக்கூடாது என்று மிகவும் ஒருவாறு மனதை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வந்து கடிதத்தை மீண்டும் கையில் எடுத்தாள்.

முதலில் இந்தப் பெண் யார் தெரிந்து கொண்டு அதற்கு பின் என்ன செய்வது என்று யோசிக்க முயற்சி செய்யலாம் என்று தோன்றவும் கடிதத்தின் கீழே பெயரைப் பார்த்தாள்.

அவ்வளவு உணர்ச்சிகரமான கடிதத்தின் அடியில் பொருத்தமாக உங்கள் அன்புக்கு உரியவள் என்று கையெழுத்திட்டிருந்தாள் அவள்.

ஓர் ஏளன முறுவலின் சாயலில் உதடுகள் நெளிய "பைத்தியக்காரி! நானும் அவருடைய அன்புக்கு உரியவள் என்றுதான் நினைத்திருந்தேன்'' என்று வியப்புடன் முணுமுணுத்தாள் நித்திலா.

நடுங்கத் தொடங்கிய கீழுதட்டைப் பற்களால் அழுத்தியபடி, கூட, இருந்த ஸ்கேன் ரிப்போர்ட்டையும், சிறுநீர் பரிசோதனை முடிவையும் பார்த்தாள்.

இரண்டும் திருமதி செல்வம் என்கிற பெண் கருவுற்று இருப்பதாகக் கூறினவே தவிர அவளது சொந்தப் பெயரையோ முகவரியையோ தெரிவிக்கவில்லை.

ஒருவேளை இது ஏமாற்று வேலையாக இருக்குமோ என்று தோன்றவும், உடனே பரபரப்புற்றுக் கடிதத்தைத் திரும்பவும் எடுத்துப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் சோர்ந்தாள்.

''அன்பரே'' என்று அழைத்து நேராகவே விஷயத்துக்கு வந்திருந்தாள் அந்தப் பெண். ''ஒரு விஷயம், உங்களுக்கு எழுதக்கூட எனக்குக் கைவரவில்லை. இவ்வளவு காலம் கழித்து, இனி இந்த உறவு தொடர்வது கூடாது என்று முடிவு செய்து விட்ட பிறகு இப்படி ஆகியிருப்பது மனத்திற்கு மிகவும் கலக்கமாக இருக்கிறது. கூடவே தேவையான சான்றுகள் வைத்திருக்கிறேன். படித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

''முதலில் உங்களுக்குத் தொந்தரவின்றிக் கலைத்து விடலாம் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால் கொஞ்சமும் மனம் வரவே மாட்டேன் என்கிறது.... இதற்காக நான் உங்களிடம் எந்தவிதமான உரிமையும் கோரமாட்டேன் என்பது உங்களுக்கே தெரியும். ஆனால் உங்களைப் பார்க்க மட்டும் மிகவும் ஆசையாக இருக்கிறது. ஒரே ஒரு முறை அடுத்த வாரம் கப்பன் பார்க்கில் நம் வழக்கமான இடத்தில் காத்திருப்பேன். தயவு செய்து முடிந்தவரை வரப் பாருங்கள்'' என்று முடித்து அன்புக்குரியவள் என்று கையெழுத்திட்டிருந்தாள் அவள்.

உரிமை கோரவோ, பணம் பறிக்கவோ சற்றும் எண்ணாமல் அன்பைக் கொட்டிக் கொடுத்து ஏமாந்த ஒரு பெண்ணின் கடிதம்.

இதைப் பொய்யென்றோ போலி என்றோ எண்ணி நிம்மதியுற முயன்றால் அவள்தான் முட்டாள்.

முட்டாளேதான், ஆதிலட்சுமி அத்தையுடைய மகனை நம்பினாள் இல்லையா? அவளுடைய ரத்தத்திலும் சதையிலும் வளர்ந்தவன் எப்படி நல்லவனாக இருக்க முடியும்? எண்ணிப் பாராமல் நம்பிய அவள் முட்டாளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அல்லது பைத்தியமாக இருக்கலாம். மற்றபடி...

தறிகெட்டு எங்கெங்கோ ஓடிய மனதைச் சிரமத்துடன் கட்டுப்படுத்தி மறுபடியும் யோசிக்க முயன்றாள் நித்திலா.

தொடர்பு கூடாது என்று முடித்துவிட முடிவு செய்ததாக எழுதியிருந்தாளே ஒருவேளை ஆடியதெல்லாம் போதும்; திருமணம் ஆனபின் ஒழுங்காக வாழ வேண்டும் என்று நினைத்திருந்ததால் அதுகூட போதுமே என்று ஒரு சிறு நம்பிக்கைப் பொறி தோன்றி வளர்ந்து, உடனேயே மகிளாவின் நினைவில் மாண்டு மறைந்தது.

மகிளாவை மணப்பது என்பது பல மாதங்களுக்கு முன்னரே எடுத்த முடிவு. அவளை மணப்பதாக முடிவு செய்த பிறகும் இப்படி ஒரு தொடர்பையும் வைத்துக் கொண்டேதான் இருந்திருக்கிறான்! அப்படியானால் திருமணமும் ஒழுக்கமுள்ள வாழ்வும் அவனது லட்சியம் அல்ல.

வேறொன்று மனதை உறுத்த, ஸ்கேன் ரிப்போர்ட்டை எடுத்துப் பார்த்தாள். கருவின் வளர்ச்சி எட்டு வாரங்கள் என்றது அது.

அப்படியானால் அவனது திருமண சமயங்களில்கூட செல்வம் இந்தப் பெண்ணுடன் உறவாடியிருக்கிறான்.

இவள் ஒருத்தியுடன்தானா?

இன்னும் எத்தனை திருமதிகள் செல்வாக்களின் கடிதங்கள் வரும்?

அந்த 'செல்வா' என்ற பெயரில் அவளது நெஞ்சம் கொதித்தது.

மகிளாவின் 'செல்வா' கொஞ்சம் காதில் ரம்பமாய் அறுத்தது.

இன்னமும் எத்தனை பெண்களுக்கு அவன் 'செல்வா'?

அவளிடம் மட்டும் பெயரைச் சுருக்கினால் நன்றாயிராது என்றானே. ஒருவேளை அவனைச் 'செல்வா' என்று கொஞ்ச வேண்டுமானால் திருமணம் ஆகுமுன் படுக்கைக்கு வருகிற தகுதி வேண்டுமோ!

அப்படியானால் மகிளாவோடும்... கொதிப்பும் குமுறலு மாக, செல்வத்தை இகழ்வதாக எண்ணித் தன்னையும் புண்ணாக்கிக் கொண்டாள் நித்திலா. அந்த வேதனை தாங்காமல் அழுது அழுது அடிபட்ட குழந்தையாய் அப் படியே உறங்கிப் போனாள்.

நெஞ்சை அரித்த வேதனைப் புழுவிடமிருந்து சிறு விடுதலை... மறுநாள் எவ்வளவு நேரம் தூங்கினாலும் எழுந்து தானே ஆகவேண்டும்? கண் விழித்தால் வேதனை அப்படியே திரும்பிக் கொண்டது.

இனி என்ன செய்வது என்று யோசித்துப் பார்த்தாள் ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஒன்றுமே நடவாதது போல எதையும் கண்டு கொள்ளாமல் வாழ்வது அவளால் முடியாத காரியம். ஒருவேளை அப்படிக் கிடப்பாள் என்றுதான் வேறு

ஒதுக்கிடம் இல்லாத அநாதையான அவளை அவன் துணைவியாக்கிக் கொண்டானோ என்னவோ? ஆனால் அப்படிக் கிடக்க அவளால் முடியாது.

வேறு என்ன செய்வது?

எதிர் காலம் வறண்ட பாலைவனமாக, இருண்ட காடாக அவளை மருட்ட, அதில் ஒரு வழி காண இயலாமல் திகைத்த மனம் பழைய நினைவுகளிலேயே உழன்றது.

இந்தச் செல்வம் அயோக்கியன், இரக்கமற்ற சுயநலக் காரன் என்று அவள் ஏன் முதலிலேயே உணரவில்லை.

அந்தச் சமையலறைச் சம்பவத்தை அவனது சுயலாபத் திற்காக அவ்வளவு இலகுவாக நடத்தினானே, இந்த விஷயம் வெளியே பரவும்போது அவளுடைய ஒரு பெண்ணின் எதிர்காலமே நாசமாகி விடுகிற எண்ணம் கூட அவனுக்கு வரவில்லையே!

அதிலிருந்தே அவனது சுயநல வெறி அவளுக்குப் புரிபட்டிருக்க வேண்டாமா? தாயின் வைத்தியம் என்கிற தூண்டிலால் அவளுமல்லவா மற்றதை மறந்து போனாள்!

பெற்ற தாயிடமே பித்தலாட்டம் செய்யவில்லை? மறக்கவில்லை.

எதிர்கால மனைவி என்ற மகிளாவைச் சிறு சலனம் கூடக் காட்டாமல் எவ்வளவு அலட்சியமாய்த் தூக்கி எறிந்தான்? தேவதாசாகி விடுவானோ என்று கலங்கினாளே, இதயமே இல்லாதவனுக்குக் காதல் எங்கிருந்து வரும்?

அடுத்த மலர் நித்திலா என்று குறி வைத்திருந்தான் போலும்.

நண்பர்களாக வாழலாம் என்று ஏமாற்றி மணந்து, தாயை இழந்து பலவீனப்பட்டு இருந்தவளை வேண்டுமென்றே

அயல்நாட்டுப் பயணிகளோடு அழைத்துச் சென்று கையைப் பற்றி, தோளைத் தொட்டு, இடையை அணைத்து பாச உணர்வை நன்றாகத் தூண்டி விட்டிருக்கிறான். அவளை நன்றாக நெகிழ வைத்துவிட்டு, அவளிடம் அனுமதி கேட்கிற மாதிரி பாவனை வேறு! தன்னை விடவும் தன் குணம் அவனுக்குத் தெரிந்திருப்பதை எண்ணிப் பெருமிதப் பட்டாளே! அவளை அறிந்து அதற்குச் சரியாகச் செயல் பட்டு, ஏமாற்றி இருக்கிறான்!

அவனை உத்தமன் என்று எண்ணிக் காலடியில் கிடக்க வேண்டும் என்றா? ஓர் ஆண்டு காலம் அவனது தொழிலை உண்மையுடன் கவனிக்க ஓர் இளிச்ச வாய் வேண்டும் இல்லையா?

சுள்ளென்று பொங்கிய சினத்தில் டெலிபோனை எடுத்தாள்.

தலைமைக் கணக்கரை அழைத்து, ''உடல்நிலை சரியில்லை அலுவலகத்துக்கு வரவில்லை'' என்றாள் மொட்டையாக.

பாவம், அவர் பதறிப் போனார். ''என்னம்மா செய்கிறது? குரலே நன்றாயில்லையே? டாக்டரை அழைத்துக் கொண்டு வரவா? உங்களை நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எங்களிடம் சார் சொல்லி...''

என்ன கரிசனம் என்று பல்லைக் கடித்தாள் நித்திலா! ''டாக்டரை நானே பார்த்து விட்டேன். அவர்தான் ஓய்வு எடுக்கச் சொன்னார். அங்கே நீங்களே பாருங்கள்'' என்றாள் எரிச்சலுடன்.

''சரிங்கம்மா'' என்றார் அவர் பணிவுடன்.

எஜமானி அம்மாள் அல்லவா... என்று ஏளனமாய் நினைத்தாள் நித்திலா.

தொடர்ந்து, ''தபாலை நேற்று மாதிரி அனுப்பட்டுமாம்மா?'' என்று அதே குரலில் கேட்டார் அவர்.

தபாலா! தலையில் ஒரு நாள் இடி விழுந்தால் போதாதாமா?

''நான் உங்களைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொன்னேன்!'' என்று ஆத்திரமாகப் பேச வாயெடுத்தவள் நிறுத்திக் கொண்டாள். செல்வம் செய்த பிழைக்கு இவரை வாட்டுவது என்ன நியாயம்? ''வேண்டாம்! நீங்களே பாருங்கள். டெலிபோன் கூடச் செய்ய வேண்டாம்'' என்று கூறி மேலே பேசுமுன் ரிசீவரை வைத்து விட்டாள்.

இனி?

மறுபடியும் அந்த 'இனி' அவளை வெருட்டி மிரட்டியது.

உட்காரமாட்டாமல் அங்குமிங்கும் காரண காரியமின்றி நடந்தாள்.

சுற்றிச் சுற்றி அந்த வீட்டின் ஒவ்வோர் இடமும் அவளுக்குச் செல்வத்தையே நினைவூட்டி அவளை வதைத்தன.

குளியல் அறையில் காலையில் அவன் பிரஷில் பற்பசை தடவி 'மகாராணிக்கு' என்று நீட்டுவது, 'பாத் டப்'பில் வெந்நீர் நிரப்பிக் கொட்டமடித்தது. சமையல் அறையில் 'நானும் கிளறுவேன்' என்று சிந்தியது, படுக்கை அறையில் கட்டிலில் இந்த சோபாவில் அணைத்தபடி அமர்ந்திருந்தது எல்லாமே நடிப்பா? அதை முழுக்க முழுக்க நம்பினாளே. அவள் எவ்வளவு ஏமாளியா?

ஏமாளி என்பதுதான் நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டதே!

அழுது அழுது புண்ணாகி விட்ட கண்கள் மீண்டும் பெருகிய கண்ணீரில் காந்தல் எடுத்தன.

இல்லை! இது சரியில்லை.

ஒவ்வொரு சென்டி மீட்டருமாய் செல்வத்தையே நினைவுறுத்தி அழ வைக்கும் இந்த வீட்டிலிருந்து, வெளி

யேறினால்தான் அடுத்து என்னவென்று யோசிக்கக் கூட முடியும் போலத் தோன்றியது அவளுக்கு.

முதலில் இந்த வீட்டிலிருந்து, பிறகு செல்வம் சம்பந்தப்பட்ட அத்தனையிலிருந்தும் விலகி விலகி ஓடிவிட வேண்டும்.

இந்த முடிவு சரியா தவறா என்று அந்த நேரத்தில் சிந்தித்துப் பார்க்கத் தோன்றவில்லை அவளுக்கு.

முதலில் நெஞ்சை கசக்கும் இந்த நினைவுகளில் இருந்து தப்பி ஓடியாக வேண்டும் என்பது மட்டும்தான் தெரிந்தது.

ஆனால் எங்கே போனாலும் நினைவுகள் கூடவே வருமே என்பது தெரியவில்லை.

ஏதோ ஒரு முடிவு - செயல் என்று பரபரவென்று பெட்டியில் தன் துணிமணிகளை அடைக்கத் தொடங்கினாள்.

பீரோவிலிருந்து தாயார் கொடுத்த அந்தத் தந்தப் பெட்டியை எடுக்கும்போது நிற்கமாட்டாமல் அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாள்.

மென்மையும் உறுதியுமா?

மென்மை இருந்ததால்தான் ஏமாந்து போனாள்.

ஆனால் உறுதி? இந்த மாதிரி இடிக்கு எந்த உறுதி தாங்கும்?

மீண்டும் ஆழ்ந்த தன்னிரக்கத்தைப் பிடிவாதமாக ஒதுக்கி யோசித்தாள்.

இதை என்ன செய்வது?

எங்கே போகிறோம் என்றே அறியாத நிலையில் இந்த விலை உயர்ந்த நகைகளைப் பாதுகாப்பது சிரமம். முடியாத காரியம்.

அதைவிட இந்தப் பணக்கார மாப்பிள்ளைக்கு சீதனமாக இங்கேயே விட்டுச் செல்வது மேல். தாயாரின் நினைவில் கொஞ்சம் தயக்கம் வந்த போதும், அன்னையின் வைத்தியத்திற்காக அவன் செலவு செய்த பணத்தை ஈடு செய்வது போல் இருக்கட்டுமே என்று தோன்றியது. என்ன தான் அவன் பிராயச்சித்தம் என்று சொன்னாலும் அந்தக் கடன் எதற்கு?

பெட்டியைச் செல்வம் விட்டுச் சென்றிருந்த துணிகள் இருந்த தட்டில் வைத்தாள்.

அருகில் இருந்த பட்டு வேஷ்டியும் ஜிப்பாவும் கண்ணில் பட்டன. திருமணத்தின்போது அவன் அணிந்திருந்தவை.

சற்று நேரம் அவற்றை வெறித்த வண்ணம் நின்றாள்.

எங்கே ஓடினாலும் தான் இந்த நினைவுகளில் இருந்து அவளுக்கு விடுதலை ஏது?

அத்தோடு அப்படி ஓடிவிட முடியுமா?

செல்வம் சுயநலவாதியாகவே இருக்கலாம். வஞ்சகனாக இருக்கலாம். இருக்கலாம் என்ன, அவன் அப்படியேதான். ஆனால் அவனிடம் கொண்ட கோபத்தில் ஏற்றுக் கொண்ட பொறுப்புகளை உதறிவிட்டு, ஓடுவது அவளால் எப்படி முடியும்?

அதே சமயம்...

திடுமென அழைப்பு மணி ஒலிக்கவும் நித்திலாவுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

வெறும் ஓர் அழைப்பு மணி. இதற்குப் போய் படபடப்பதா? நெஞ்சில் கை வைத்து அழுத்தியபடியே எழுந்தாள் நித்திலா.

யாராக இருக்கும் என்று யோசித்தபடி நடந்தாள்.

ரீடாவைகூட அவள் வரச் சொல்லியிருக்கவில்லை. அவளை உடனே அழைத்துக் கொள்ளும்படி செல்வம் சொல்லியிருந்தபோதும் நித்திலாதான் மனமின்றித் தள்ளிப் போட்டாள்.

செல்வத்தை விமானத்தில் அனுப்பிவிட்டு வீடு வந்தாள் நிச்சயம் அழுகை வரும்... அலுவலகத்தில் அவளுக்குக் கீழே பணி செய்கிறவள் முன்னிலையில் அழுது, அவள் தேறுதல் கூறும்படி ஆனால் நன்றாயிராதே என்று எண்ணி இரண்டு நாள் தள்ளி ரீடாவை அழைத்துக் கொள்வதாகச் சொல்லியிருந்தாள்.

ஏதோ ஒரு வகையில் அதுவும் நல்லதாயிற்று என்று பெருமூச்சுடன் கதவில் பாதுகாப்புச் சங்கிலியை மாட்டி விட்டுத் திறந்து பார்த்தாள்.

லலிதா! கையில் ஒரு கூடையோடு அவளுடைய கணவனும் கூட.

''தூங்கிக் கொண்டு இருந்தாயா? எழுந்து வர இவ்வளவு நேரமா? சீக்கிரம் கதவைத் திற'' என்று உற்சாகத்துடன் நித்திலாவை மிரட்டினாள் அவள்.

ஏதோ கொஞ்ச நேரத்திற்காவது தன் சொந்த கஷ்டம் பற்றி நினைக்க வேண்டியது இல்லை என்று எண்ணியபடி கதவை முழுவதாகத் திறந்தாள் நித்திலா.

''வா லலிதா! நீங்களும் வாருங்கள் மாப்பிள்ளை உட்காருங்கள்'' என்று லலிதா கண்ணபிரான் ஜோடியை வரவேற்றாள்.

''மாப்பிள்ளையாவது இன்னொன்றாவது? திருமணம் முடிந்து ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகுமா மாப்பிள்ளை? சும்மா அவரைக் கண்ணன் என்றே கூப்பிடு. நான் அப்படித்தான் அழைக்கிறேன். ஏய், என்ன இது? பிரிவாற்றாமையின் கோலமா?'' என்று நித்திலாவின் முகத்தைக் கவனித்துவிட்டு ஆச்சரியத்துடன் கூவினாள் லலிதா.

தன் முகம் எப்படி இருக்கக் கூடும் என்று நித்திலாவால் ஊகிக்க முடிந்தது. சமாளித்து லேசாகப் புன்னகை புரிய

அவள் முயலவும், ''வேண்டாம் வேண்டாம். இதற்கு நீ [illegible] இருந்தாலே தேவலாம்'' என்று கேலியாகச் சிரித்தாள் லலிதா.

கண்ணபிரான் எழவும் அவளது பேச்சு நின்றது.

''பேசிக் கொண்டு இருங்கள், நான் என் நண்பன் ஒருவனைப் பார்த்துவிட்டு ஒரு மணி நேரத்தில் வருகிறேன்'' என்று கிளம்பினான் அவன்.

கதவுவரை கூடச்சென்று, கையாட்டி விடை கொடுத்து விட்டு, புன்னகையோடு திரும்பி வந்தாள் லலிதா. ''கண்ணன் பரவாயில்லை இல்லை? நாம் இருவரும் தனியே பேச இடம் கொடுத்து சமயோசிதமாய் ஒதுங்கிக் கொண்டார் பார்'' என்றாள் பெருமையுடன்.

பதிலாகப் புன்னகை புரிய முயன்றவளுக்குத் தாயார் இறந்த சமயம் செல்வம் இதமாக நடந்து கொண்டது நினைவு வந்து மீண்டும் விழிகளில் நீர் தளும்பியது.

ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துவிட்டு, ''செல்வம் அத்தானின் பிரிவில் ஒரே நாளில் நீ இப்படி ஆகிவிடுவாய் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை, நித்திலா! இரண்டு நாள் கழித்து வந்திருந்தால் சங்க இலக்கியத்தில் போல நீயும் கைவளை கழன்று விழ மெலிந்திருப்பாய் என்றல்லவா தோன்றுகிறது. ஏய்! அதிகம் போனாலும் ஓர் ஆண்டு, பிறகு திரும்பி வரப் போகிறார். அதற்குப் போய் இப்படியா? ம்...'' என்றாள் பரிவும் கேலியுமாக லலிதா.

பிரிவுத் துயரால் மட்டுமே தான் சோர்ந்திருப்பதாக லலிதா நினைப்பது நித்திலாவுக்குப் புரிந்தது.

மிகவும் பிரியமானவள்தான் என்றாலும், இவளுக்குத் தன் அலுவலகம் தெரிவதைவிட இவள் இப்படியே

நினைத்து விட்டுப் போவதுமேல் என்று நினைத்தாள் அவள். உடனே ஒன்று தோன்றியது. இதுதான் செல்வம் சொன்ன கவுரவம் பார்க்கிற தன்மை?

அவளைத் தேற்றுவதாக எண்ணி லலிதா பேசிக் கொண்டே போனாள். ''ஒரு பிரச்சினை என்றால் ஒரு கல்லின் உறுதியோடு செயல்படுகிறாயே என்று நான் எத்தனை தடவை ஆச்சரியப்பட்டு இருக்கிறேன் தெரியுமா? மற்றபடி கல்லூரியில் படிக்கிறவள் ஆதிலட்சுமி அத்தையிடம் சமையல்காரியாக நிற்க முடியுமா? இப்போதானால் ஒரு தற்காலிகப் பிரிவுக்குப் போய் அனிச்சம்பூ மாதிரி வாடலாமா? தைரியமாய் இரு நித்திலா.''

லலிதாவின் பேச்சு வேறு விதமாய் நித்திலாவின் மனதில் உறைத்தது.

'ஒரு கல் - வைரமும் கல்தானே. வைரத்தின் உறுதியோடு இருந்தவளும் மலரின் மென்மையோடு வாடுகிறவளும் அவளேதான்.'

வைர மலர்!

ஆனால் இன்றைய நிலைமையில் தேவை வைரத்தின் உறுதிதான். மலரின் மென்மை அல்ல. ஆனால் வாடிக் கசங்கியிருக்கும் அவள் உள்ளத்துக்கு அந்த உறுதி வருமா?

உள்ளூர நித்திலா சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது டெலிபோன் மணி அடித்தது.

தொலைபேசி லலிதாவுக்கு அருகில் இருந்ததால், ''எடுக்கட்டுமா, நித்திலா?'' என்று கேட்டபடி ரிசீவரை எடுத்தாள் அவள்.

தொலைபேசி எண்ணைச் சொல்லி யார் என்று கேட்டவள், நித்திலாவை நோக்கிக் கண்சிமிட்டிச் சிரித்தாள். ''வெளிநாட்டு 'கால்' ஏதென்சிலிருந்து. அத்தான் என்ன நேற்று கிளம்பினாராம். வெறும் ஓர் இருபத்து நாலுமணி நேரம்

தாங்கவில்லையாம் இந்தா'' என்று கேலி செய்தபடி ரிசீவரை நித்திலாவிடம் நீட்டினாள்.

உள்ளே வீசிய புயல் வெளியே தெரியாமல் சலனமற்ற முகத்துடன் வந்து ரிசீவரை வாங்கிக் கொண்டாள் நித்திலா.

''அலோ... அலோ... அலோ... நித்திம்மா! நான் பேசுவது கேட்கிறதா? நித்தீ, அலோ...'' என்று அவசரப்பட்டது செல்வத்தின் குரல்.

அருகில் நின்று பேசுவதுபோலத் தெளிவாக, அன்பும் ஆதரவுமாகக் குழைத்து அழைத்த குரலில் நித்திலாவின் மனம் தடுமாறத் தொடங்கியது.

ஆனால் அவளுக்கு இப்போது தேவை வைரத்தின் உறுதி அல்லவா?

''அ, அலோ'' என்று தொடங்கும்போது அவள் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டாள்.

20

நித்திலாவின் 'அலோ'விற்குப் பிறகு சில கணங்கள் ரிசீவரில் சத்தமே இல்லை.

தொடர்பு அறுந்து போயிற்றோ என்று நித்திலா ஐயம் கொள்ளத் தொடங்கியபோது தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு செல்வம் பேசினான். ''என்னடா, எப்படி இருக்கிறாய்? நேற்றுப் பகலில், இரவில் சாப்பிட்டாயா? ஒழுங்காகச் சாப்பிடாமல் உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. என்ன நித்திம்மா, சொல்லு சாப்பிட்டாயா இல்லையா? என்னடா, பதிலே காணோம்? ரீடாவை வரச் சொல்லி விட்டாயாமா? ஹல்லோ, ஹல்லோ, ஆபரேடர், அங்கிருந்து குரலே கேட்கவில்லையே.''

என்ன உருக்கம் என்று மனதிற்குள் குமைந்து கொண்டிருந்த நித்திலா, இதற்குமேல் பேசாதிருப்பது சரியில்லை என்று ''அலோ... அலோ... நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? ஒன்றுமே சரியாகக் கேட்கவில்லையே'' என்றாள்.

அவன் மேலும் உரக்க, கத்திக் கத்தி இவளது காது கிழியச் சத்தமிட்டுப் பேசிய ஆறு நிமிடங்களிலும் நிமிடத்துக்கு ஒரு முறை கிளிப்பிள்ளை போல இதே பாடத்தைப் படித்தாள்.

''நித்தி, கொஞ்சமுமா - ஒன்றுமேயா கேட்கவில்லை டார்லிங்? லைன் சரியில்லை போலும். ப... பரவாயில்லை நான் தீவுக்குப் போய்விட்டு வந்து மீண்டும் முயற்சி செய்கிறேன் மை... கண்மணி' என்று ஏமாற்றமும் ஏக்கமுமாக அவன் பேச்சை முடிக்கவும், தானும் ரிசீவரைக் கீழே வைத்தாள்.

டார்லிங்கா? கண்மணியா? குமுறலோடு திரும்பியவள் லலிதாவின் கூர்மையான பார்வையைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

''என்ன விஷயம் நித்திலா?'' என்று கேட்ட லலிதாவின் குரலிலும் கூர்மை இருந்தது.

உதட்டால் முறுவலித்து, ''ஒன்றும் இல்லையே. வெளிநாட்டுக் கால் இல்லையா? சரியாக கே... கேட்கவில்லை'' என்று பதிலிறுத்தாள் நித்திலா.

''அந்தக் கதை என்னிடம் வேண்டாம் நித்திலா'' என்றாள் லலிதா கறாராக. ''பாவம், செல்வம் அத்தான் கத்திக் கத்தி தொண்டை புண்ணானதே என்வரை கேட்டது. உனக்குக் கேட்கவில்லை என்றால் எப்படி ஒப்புக் கொள்வது? ம்?''

நித்திலா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாதிருக்கவும், ''இதோ பார் நித்திலா! நீ சின்னப் பெண். இங்கே தனியாக இருக்கிறாய். நான் உன்னைவிட ஒரு வயது பெரியவள். உனக்கு அக்கா உறவு. உன்னைப் பார்த்துக் கொள்வதாகச்

செல்வம் அத்தானுக்கு வாக்கு கொடுத்து இருக்கிறேன். அதில் நான் தவற முடியாது. இப்போது நீயாக விவரம் சொல்லவில்லை என்றால் நான் அத்தானுக்கு 'கால்' போட்டு விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்'' என்றாள் கண்டிப்பான குரலில்.

இப்போதும் துன்பத்தை வெளியிடவோ, லலிதாவின் பரிதாபத்தைப் பெறவோ நித்திலாவுக்கு விருப்பம் இல்லை தான்.

ஆனால் லலிதாவின் குணம் அவளுக்குத் தெரியும் சொன்னதுபோல் செய்துவிடுவாள்.

இப்போதைக்குச் செல்வத்துக்கு இந்த விஷயம் தெரியவும் இல்லை.

கைகளை இறுக மூடித் திறந்தவள், மேசை மீதிருந்த அந்தக் கடிதம் வகையறாக்களை எடுத்து லலிதாவிடம் கொடுத்துவிட்டு ஒரு சோபாவில் வெறுப்புடன் சாய்ந்தாள்.

எல்லாவற்றையும் ஒருமுறை படித்துப் பார்த்துவிட்டு, ''இதில் என்ன இருக்கிறது நித்திலா? யாரோ திருமதி செல்வாவுக்குத்தானே...'' என்றவளின் பேச்சில் இடையிட்டு, ''அத்தானின் காதலிகள் அவரைச் 'செல்வா' என்று அழைப்பதுதான் வழக்கம்'' என்றாள் வறண்ட குரலில்.

''காதலிகளா?! என்ன உளறல் இது? ஓர் ஆண்டு காலமாக உன்னைக் காதலித்து மணந்தவர்...''

''இல்லை'' என்றாள் நித்திலா சுருக்கமாக.

பொறுமையிழந்து, ''ச்சு, என்ன நித்திலா இது? நான் என் கண்ணால் பார்த்தது'' என்று தொடங்கிய லலிதா நிறுத்தி, ''பொறு, நித்திலா இதோ வருகிறேன்'' என்று சமையல் அறைக்குள் சென்றாள்.

சமையல் அறையில் சாமான்கள் தடமுட சத்தம் கேட்டது.

எதையோ தேடிப்பிடித்து அடுப்பில் ஏதோ செய்யப் போகிறாள் என்று புரிந்தும் எழுந்து சென்று உதவத் தோன்றாமல் அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள் நித்திலா.

சற்றுப் பொறுத்து, ஒரு தட்டில் இரண்டு கோப்பைகளில் தேநீரும், பிஸ்கட்களுமாகத் திரும்பி வந்தாள் லலிதா.

''முதலில் இதைக் குடி. உன்னைப் பார்த்தால் நாலைந்து நாள் பட்டினி போலத் தெரிகிறது'' என்று ஒரு கோப்பையை எடுத்து நித்திலாவிடம் நீட்டினாள் லலிதா.

மெய்யாகவே செல்வத்தின் பிரிவை எண்ணி நாலைந்து நாட்களாகவே அவள் சரியாக உண்ணவில்லைதான். முந்தைய நாளில் இருந்தே உணவின் நினைவே இல்லாது போயிற்று.

பட்டினியால் சாதிக்கப் போவது என்ன என்று தோன்றவும் டீயுடன் இரண்டு பிஸ்கட்களைப் பிடிவாதமாக உள்ளே தள்ளினாள்.

அவள் பிஸ்கட்டையும் டீயையும் முடிக்கும்வரை தானும் ஒரு கோப்பை டீயை மெல்ல அருந்தியபடி பொறுமையாய்க் காத்திருந்தாள் லலிதா.

காலிக் கோப்பைகளை எடுத்துச் சென்று சமையல் அறையில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து நித்திலாவின் எதிரே அமர்ந்து, ''இப்போது சொல்லு'' என்றாள்.

சற்று யோசித்துவிட்டு, ''லலிதா! நீ ஊர்வம்பு பேசுகிறவள் இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், ஆனால் உன் கணவர்'' என்று தயங்கினாள் நித்திலா.

''அவரைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவை கிடையாது நித்திலா! முதலில் விஷயத்தைச் சொல்லு'' என்று ஊக்கினாள் லலிதா.

பழைய கதைகளை நினைக்கையில் மீண்டும் அழுகை வரும் போல நித்திலாவின் உதடுகள் நடுங்கின. பெரு முயற்சி செய்து அடக்கிக் கொண்டு சொல்லத் தொடங்கினாள். செல்வத்துக்கும் அவளுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த அந்தரங்க நிகழ்ச்சிகளைத் தவிர எல்லாம் சொல்லி முடித்தாள்.

குறுக்கே பேசாமல் கவனத்துடன் கேட்டுவிட்டு, ''ஆக செல்வம் அத்தானின் கவுரவத்தைக் காப்பாற்றுவதாக எண்ணிக் கொண்டு தியாகம் செய்தாயாக்கும்?'' என்று கேட்டாள் லலிதா.

''அம்மாவுக்காகவும்தான் என்றேனே, லலிதா'' என்று பெருமூச்செறிந்தாள் மற்றவள். ஆதிலட்சுமி அத்தையைப் பழிவாங்கும் வாய்ப்பு என்பதற்காகவும்தான். இப்படி ஒரு பழி வெறியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொடங்கியவள் தான் அவளது திருமண வாழ்வு இடிந்து விழுந்து விட்டதோ? பேச்சைத் தொடர்ந்து, ''இந்த இரண்டும்தான் காரணம் என்றால் போய்த் தொலையட்டும் என்று விட்டுவிட வேண்டியது தானே, அழுது அழுது உடம்பைக் கெடுப்பானேன்?'' என்று கேட்டாள் லலிதா.

''தெ... தெரியவில்லை...'' என்று விழிநீரை அடக்க முயன்றபடி எங்கோ பார்த்தாள் நித்திலா.

அவளைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டுத் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள் லலிதா.

சிறு அமைதிக்குப் பின், ''இப்போது என்ன செய்யப் போகிறாய்?'' என்று மெதுவான குரலில் வினவினாள்.

''முதலில் அந்தப் பெண்ணைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்'' என்றாள் நித்திலா உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

A-PDF Merger DEMO : Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

''கண்டு பிடித்து?''

''அந்தக் கு...குழந்தைக்கு உரிமை வாங்கிக் கொடுப் பேன்'' என்றாள் நித்திலா குரல் தடுமாற.

''என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்!'' என்றாள் லலிதா ''இப்படி எத்தனை கடிதங்கள் வருமோ? எத்தனை பேருக்கு நீ உரிமை வாங்கிக் கொடுப்பாய்?''

''அந்தக் கடிதத்தை நன்றாகப் படித்துப்பார் லலிதா, நான் எத்தனையோ தடவை படித்துவிட்டேன்... பாவம் அவள் ஏமாளி, அப்பாவி, மகிளா மாதிரி கண்ணாடிக் கல் இல்லை அதனால்.''

''முட்டாள் நீ என்ன சொல்லுகிறாய் என்று உனக்குத் புரிகிறதா?'' என்று பொறுக்கமாட்டாமல் அதட்டிவிட்டாள் லலிதா.

''புரிகிறது. ஆனால்'' ஒரு கணம் தயங்கிய நித்திலாவின் மெலிந்த குரல் பிடிவாதத்துடன் தொடர்ந்தது. ''அத்தான் இந்த மாதிரி என்று தெரிந்த பிறகு என்னால் அவருடன் வாழ முடியாது லலிதா! இந்தப் பெண், பாவம் நல்லவள் என்று தோன்றுவதால்...''

''தோன்றுவதால் நீ தியாகம் செய்யப் போகிறாயாக்கும்? மிக்க மகிழ்ச்சி!'' என்றாள் லலிதா ஆற்றாமையோடு. ''ஆனால், நீ ஒன்றை யோசித்தாயா? அவளோடு தொடர்ந்து வாழ எண்ணியிருந்தால், அவளது தொடர்பை விட்டுவிட செல்வம் அத்தான் முடிவு எடுத்திருப்பாரா? அலுத்துப் போய் அவளை ஒதுக்கி இருக்கிறார் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. அப்படி ஒதுக்குகிறவர் இனி எப்படி ஏற்பார்? இவள் யாரென்றே எனக்குத் தெரியாது! இது என் பிள்ளை இல்லை என்று சாதித்தால் அவசரப்படாமல் நிதானமாக யோசித்து முடிவு செய் நித்திலா'' என்று வாதாடினாள்.

அவள் விரும்பிய விதத்தில் யோசிக்காவிட்டாலும் சற்று நேரம் நித்திலா யோசிக்கத்தான் செய்தாள்.

பிறகு, ''லலிதா! இந்தக் குழந்தையை நான் பெற்றால் அத்தானால் மறக்க முடியாது இல்லையா?'' என்று நிதான மாக வினவினாள்.

விருட்டென்று நிமிர்ந்தாள் லலிதா. நித்திலாவைச் சந்தேகமாகப் பார்த்துவிட்டு, ''நீ இரவில் தூங்கினாயா! எதற்கும் முதலில் சற்றுப்படுத்து ஓய்வு எடு பிறகு பேசலாம்'' என்றாள் கனிவாக.

சோர்வான முறுவலுடன், ''என்ன புத்தி நல்லபடியாகத் தான் இருக்கிறது. லலிதா! பைத்தியம் பிடிப்பதானால் நேற்றே பிடித்து விட்டிருக்கும்'' என்றாள் நித்திலா.

ஒரு பெருமூச்சுடன் மேலும் தொடர்ந்தாள். ''நான் சொல் வதைக் கேட்டுவிட்டு நீயும் யோசித்துப்பார் லலிதா. இந்தக் கடிதத்தை வைத்துப் பார்த்தால் இந்தப் பெண் நல்லவ ளாகவே தான் தோன்றுகிறது.''

''பெரிய நல்லவள்! கல்யாணம் ஆகுமுன்னால் குடும்பம் நடத்தி, குழந்தையும் பெறப் போகிறாள். உன் மகா நல்லவள்'' என்று வெடித்தாள் லலிதா.

''அது தப்புதான். ஆனால் அளவு மீறிய அன்பினால் அவள் அத்தானிடம் ஏமாந்திருக்கலாம் இல்லையா? எனக் கும் சரியாகப் புரியவில்லைதான். லலி! ஆனால் எத்தனை கதைகளில் நல்ல நல்ல பெண்கள் ஆண்களிடம் ஏமாந்து போவதாகப் படித்திருக்கிறோம்...? ஏன், நான் கூட ஒரு வகையில் அத்தானிடம் ஏமாந்துதானே போனேன்?'' என்றாள் நித்திலா.

தன்னுடைய வாழ்வையே நாசமாக்கிவிட்டவள். அவ ளுக்காக ஏன் வக்காலத்து வாங்கிப் பேசுகிறோம் என்று

நித்திலாவுக்குப் புரியவில்லைதான். ஆனால் அவள் தாங்கியிருப்பது அத்தானின் குழந்தை. அதை ஆதரவின்றி விட்டு விடக்கூடாது என்று இருந்தது அவளுக்கு.

''சும்மா சும்மா உளறாதே நித்திலா! என்ன ஏமாந்தாலும் கழுத்தில் தாலி இல்லாமல் நீ அத்தானை தொடவிட்டிருக்க மாட்டாய்'' என்று வெடுவெடுத்தாள் லலிதா.

தாலி ஏறிய பிறகும் கூடத்தான். ஆனால் அவளும் ஒரு நாள் ஏமாந்துதானே போனாள்? தாலி என்கிற 'லைசென்ஸ்' இருந்தால் மட்டும் ஏமாறுவதும் ஏமாற்றுவதும் சரியானது என்றாகி விடுமா!

எரிச்சல்பட்ட போது நித்திலாவின் வாடிய முகத்தைப் பார்த்ததும் ஒரு மாதிரியாகிவிட்டது லலிதாவுக்கு. ''மேலே சொல்லு'' என்றாள் இரங்கிய குரலில்.

''அவள் தப்பே செய்திருந்தாலும், அந்தக் குழந்தை என்ன பிழை செய்தது சொல்லு? எப்படியும் அத்தானுடைய குழந்தை. அதனுடைய உரிமைகளை மறுப்பது என்ன நியாயம்? ஆனால்... பழைய காலத்தில் பட்டத்து ராணியின் பிள்ளைக்குத்தான் மகுடமாம். இப்போது சட்டப்படியான மனைவியான எனக்குப் பிறந்தால் இந்தக் குழந்தையும் கணபதி குடும்பத்துக்குச் சட்டபூர்வமான வாரிசாகி விடும் இல்லையா?''

''அத்தைக்கு மீசை முளைத்தால் சர்வ நிச்சயமாகச் சித்தப்பாதான், ஆனால் அவள் வயிற்றுக்குள் இருக்கிற சிசு உனக்கு எப்படி... ஏய் நித்திலா! நீ என்ன பயங்கரத் திட்டம் போடுகிறாய்!'' என்று கூறினாள் லலிதா.

நித்திலா பேசாமல் இருக்கவும், ''யோசி நித்திலா! இது நடக்கக்கூடிய காரியமா? இமயமலையை இடக்கையால்

புரட்டப் போகிறேன் என்கிற மாதிரி எனக்குத் தோன்றுகிறது'' என்றாள் தொடர்ந்து.

''அப்படி ஒன்றும் சிரமம் இல்லை லலி! அத்தான் திரும்பி வர ஓர் ஆண்டு - குறைந்தது பத்து மாதங்களேனும் பிடிக்கும். அதற்குள் இங்கே குழந்தை பிறந்துவிடும்.''

''செல்வம் அத்தான் விஷயம் சரி... அதுகூட அவர் என்ன சந்திரமண்டலத்துக்கா போகிறார், இதுமாதிரி என்று தெரிந்தால் உடனே விமானம் ஏறி வந்துவிடப் போகிறார்'' என்றாள் லலிதா.

''முதலில் ஒரு தடவை வரக்கூடும். மற்றபடி சும்மா சும்மா வரமாட்டார். கூட அழைத்துப் போகும் தொழிலாளர்களுக்கு நியாயம் செய்வது ஆகாது என்பார்.''

''பெரிய நியாயவாதிதான்! போகட்டும். ஆனால் அத்தை மாமா? ஏதோ ஆடு, மாடு குட்டி போடட்டும் என்று அங்கேயே உட்கார்ந்து இருப்பார்களா? ஒன்று இங்கே வருவார்கள் அல்லது உன்னை அங்கே அழைத்துக் கொள்வார்கள்.''

கசப்புடன் முறுவலித்தாள் நித்திலா. ''அத்தையை என்னைவிட உனக்கு நன்றாகத் தெரியாது இல்லையா? என்னைச் சந்திக்கப் பிடிக்காமல் மகனை வழியனுப்பக்கூட இங்கே வரவில்லை. மாமாவோ அத்தையின் படிதாண்டாப் பதி.''

''ஓ! ஆனாலும் அவளது முகவரிகூட இல்லாமல் அவளை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பாய்?''

''கண்டுபிடித்துவிடலாம், அவள் அத்தானிடம் உயிரை விடுகிறாள். எப்படியும் அத்தான் சந்திக்கப்போக முடியாது என்பதால் அடுத்த கடிதம், கடிதங்கள் தொடரும் என்பது நிச்சயம், எப்படியும் கண்டுபிடித்தே ஆகவேண்டும் லலிதா! அந்தக் குழந்தைக்கு அநியாயம் நேரவிடக் கூடாது'' என்றாள் நித்திலா தீவிரத்துடன்.

சற்று யோசித்துவிட்டு, ''நீ சொல்வது சரிதான் நித்திலா! ஆனால் அழிக்க மனம் வரவில்லை என்று உருகும் அந்தப் பெண், பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றபின் அந்தக் குழந்தையை உனக்கு விட்டுக் கொடுப்பாளா?'' என்றாள் லலிதா.

''விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியது இல்லை'' என்றாள் நித்திலா மொட்டையாக.

''புரியவில்லை நித்தி.''

'சுருக்'கென்று வலியால் நித்திலாவின் முகம் கசங்கிற்று. ''என்னை 'நித்தி' என்று அழைக்காதே லலிதா'' என்றாள் வேதனையோடு.

''ஓ. உனக்குப் பிடிக்காதில்லையா?'' மறந்துவிட்டேன்' லலிதா மன்னிப்புக் கோரும் தொனியில்.

''ரொம்ப...பப் பிடித்திருந்தது'' என்றவளின் குரல் நடுங்கியது.

நித்திலாவின் தவிப்பு, அவளைச் செல்வம் 'நித்தி' என்று குறிப்பிட்டதை நினைவூட்ட, அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லும் விதம் புரியாமல் திணறினாள் லலிதா.

சட்டென்று எழுந்து சென்று சன்னல் வழியே சற்று நேரம் இலக்கற்று வெறித்தாள் நித்திலா. நெஞ்சைப் பிளந்தாற்போல் ஒரு பெருமூச்சு வெளியே விட்ட இடத்திலிருந்து தொடங்கினாள்.

''குழந்தையை என்னுடையதாக, அதற்கு உரிய உரிமை கிடைப்பதற்காக உலகத்துக்கு அறிமுகம் செய்வது மட்டும் தான் என் திட்டம். அத்தான் திரும்பி வந்ததும் குழந்தையை ஒப்படைத்து விட்டுப் பிரிந்து விடுவேன். பிரியும்போது அத்தானுக்கு மட்டும் உண்மையைச் சொல்லி அந்தப் பெண்ணை ஒழுங்காகத் திருமணம் செய்து வைக்கப் போகிறேன்'' என்று நிறுத்தினாள்.

''எல்லாவற்றையும் விட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, ஒன்றும் இல்லாமல் ஓடப் போகிறாயாக்கும்!''

''விட்டுக் கொடுத்துவிட்டா?'' சரேலெனத் திரும்பிய நித்திலாவின் அழுது சிவந்த விழிகள் செந்தணலாய் ஜொலித்தன. 'வாழ்க்கையைப் பங்குபோடுவது என்னால் முடியாத காரியம். விட்டுவிடப் போகிறேன். ஆனால் வேறு எதையும் விட்டுக் கொடுப்பதாக இல்லை லலிதா! அவருடைய சட்டபூர்வமான மனைவி நான். சட்டபூர்வமாகவே விவாகரத்து பெறப் போகிறேன். அவருடைய சொத்துக் கணக்கு எனக்குத் தெரியும். மனைவியாக வாழ்ந்ததற்காக பெரும் தொகை பல லட்சங்கள் பெறப் போகிறேன். அந்த இழப்பு அத்தானுக்குத் தண்டனை.''

லலிதா ஒரு பிரமிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு இருக்க நித்திலா பேசிக் கொண்டே போனாள். ''இப்படி ஏமாறுகிற பெண்களின் மறுவாழ்வுக்காகப் பெரிதாக ஓர் ஆசிரமம் நிறுவப் போகிறேன். அத்தான் தரும் பணத்தைக் கொண்டு தான். ஒரு வகையில் அத்தானின் பிராயச்சித்தம். ஒருவகையில் அவருக்குத் தண்டனை.''

வியப்பும் மதிப்பும் முகத்தில் வெளிப்பட்டாலும், ''தட்டி தட்டிப் பேசுவதாக நினைக்காதே நித்திலா! இந்தத் திருமணத்திற்குச் செல்வம் அத்தான் சம்மதிப்பாரா? எல்லாவற்றுக்குமேதான் மாட்டார் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது'' என்றாள் லலிதா.

''விவாகரத்தை மறுத்து வழக்காடினால் அவருக்குத் தான் கேவலம். அவர் ஒரு மாதிரி கவுரவம் பார்க்கிறவர். மானம் போய்விடும் என்றால் பின்வாங்கி விடுவார். இந்தக் கடிதமும் ரிப்போர்ட்களும் என்னிடம் இருக்கும்போது எதையும் மறுக்கும் சக்தி அவருக்கு இராது'' என்று முடித்தாள் நித்திலா.

லலிதாவிடம் சொல்லச் சொல்ல, புரியாத இருட்டாக மருட்டிய எதிர்காலம் ஓர் உருவம் பெறவும் நித்திலாவுக்கும் மனத்திற்குச் சற்று அமைதி உண்டாயிற்று. இழப்பு, வேதனை எல்லாம் அப்படியே இருந்தாலும் இனிச் செய்வதற்கு என்று ஒன்று இருப்பதே தெம்பைத் தந்தது.

''வா லலிதா! எதையாவது சமையல் செய்து சாப்பிடலாம். உன் கணவர் சாப்பிட வந்து விடுவார் இல்லையா?'' என்று எழுந்தவளின் பார்வை, 'ஷோகேஸ்' கண்ணாடியில் பிரதிபலித்த அவளது உருவத்தின் மீது விழுந்தது.

சில விநாடிகள் பார்த்துக் கொண்டு நின்றவள், ''போ லலிதா! இது ஒன்றும் சரிவராது சை'' என்று தொப்பென மீண்டும் அமர்ந்தாள்.

ஆனால் தப்பைச் சரியாக்கும் இந்த முயற்சி பிடித்துப் போய்விட்டிருக்க, ''என்ன விஷயம் நித்திலா?'' என்று கவலையுடன் விசாரித்தாள் லலிதா.

''உருவத்தில் வேறுபாடு வருமே. சினிமாவில், நாடகத்தில் போல் ஒரு காட்சியில் முடிகிற விஷயம் இல்லையே, தினமும் அலுவலகம் போகவேண்டும். நாள் முழுவதும் மற்றவர்கள் கண்ணில் பட்டாக வேண்டும். தெரிந்துபோய் விடுமே'' என்றாள் நித்திலா.

''இதுதான் விஷயமா? உருவ மாற்றம் ஏற்படுவது ஐந்து ஆறு மாதங்கள் ஆன பிறகுதான். அதுவரை எப்போதும் போலத் தொழிலைக் கவனி. கூடவே கண்ணனுக்கு எல்லாம் கற்றுக் கொடுத்துவிடு. அவர் புத்திசாலி. விரைவில் பிடித்துக் கொள்வார். அப்புறம் அவரே பார்க்கட்டும், ஏதாவது உழைத்துத்தான் உண்ண வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே அவரைச் சம்மதிக்க வைத்திருக்கிறேன். அப்படி வயிறு பெரிதாகத் தெரியக்கூடிய நாளில் இங்கே இராமல் எங்கள்

வீட்டில் தங்கப் போவதாகச் சொல்லி என் வீட்டுக்கு வந்து விடு.''

''அங்கே மட்டும் ஆளில்லாத காடா? உன் உறவினர் சுற்றி...''

''சொல்லாமல் கொள்ளாமல் தேன்நிலவில் குறுக்கிடும் அநாகரிகம் என் வீட்டாருக்கு கிடையாது. அம்மா வராமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.''

''ஆனாலும் வேலையாள்கள்?'' என்று நித்திலா கேட்கவும் லலிதாவும் யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

பிறகு, ''எங்கள் வீட்டிலும் வேண்டாம் நித்திலா! ஏதாவது நல்ல விடுதி பார்த்துத் தங்கலாம். வேறு மாதிரி தலை அலங்காரம் செய்து கறுப்புக் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டால் எல்லாராலும் சட்டெனக் கண்டுபிடிக்க முடியாது'' என்றாள் முடிவாக.

உலக அனுபவம் பெற்றிராத இருவீட்டுப் புறாக்களும் திட்டம் போட்டு முடித்தனர். அதைச் செயல்படுத்த எண்ணித் திருமதி செல்வாவின் அடுத்த கடிதத்திற்காக காத்திருந்தனர்.

ஆனால் வந்தது செல்வத்தின் நீண்ட கடிதம்.

அதைப் படித்து முடித்ததும் இரு பெண்களும் கொதித்து போயினர்.

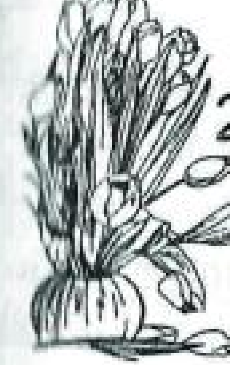

21

அன்று தொலைபேசியில் பேசமுடியாமல் போகவே அன்று இரவே இந்தக் கடிதத்தை எழுதி அனுப்பியிருந்தான் செல்வம்.

அவனோடு மனமார உரையாட முடியாமல் போனதற்காக மிகவும் வருத்தப் பட்டிருந்தான்.

செல்வத்தை வரவேற்கவென்று அவனுக்கு ஏற்கெனவே அறிமுகமானவரான 'ஆசாத்' சுல்தான் குடும்பத்து மனிதர் ஏதென்சிலேயே காத்திருந்தா'ராம். கட்டிட வேலை முடியும் வரை கூடவே இருக்கப் போகிறாராம்.

அருகில் கிடைக்கும் இத்தாலிய சலவைக்கல் தரத்தில் உயர்ந்ததாம். இந்த வேலைக்காக நிறையப் பேர் போட்டி போட்டார்களாம். அந்தப் போட்டி கம்பெனிகளைத் தோற்கடிக்கிற அளவில் பதிப்பும், அமைப்பும் சிறப்பாக அமைய வேண்டும் என்பதற்காகக் கூடவே இருந்து பாடுபடப் போகிறாராம்.

'ரொம்பவும் நல்லது' என்று ஏளனமாக எண்ணும் போதே நித்திலாவின் விழிகளில் நீர் அரும்பியது. உதட்டைக் கடித்துச் சமாளித்துக் கொண்டு மேலே படித்தாள்.

'அனார்' தீவில் தொலைபேசி இணைப்பு இல்லாததால் முடிந்தபோது ஏதென்ஸ் சென்று பேச முயற்சி செய்வதாக எழுதியிருந்தான் அவன்.

இதெல்லாம் போகக் கடைசியாகப் பின்குறிப்பு ஒரு கொசுறு எழுதப்பட்டிருந்தது. அன்று பேசும்போதே சொல்ல நினைத்ததாம்! முடியாமல் போனதால் எழுதுகிறானாம்!

திரு எஸ்.கணபதிக்குச் சொந்த விஷயம் என்று குறிப்பிட்டு ஏதாவது கடிதம் வந்தால், அதை அப்படியே வேறு உறையில் போட்டு சென்னையில் குருபாதத்துக்கு அனுப்பி விடும்படி எழுதியிருந்தான்!

அங்கிருந்து அனார் தீவுக்கு அனுப்பும்படி குருபாதத்துக்கு ரகசிய உத்தரவு கொடுத்திருப்பான் என்று குமுறினார்கள் நித்திலாவும் லலிதாவும்.

பொதுவாக நித்திலா 'இம்' என்றால் அழுகிற ரகம் இல்லை. அழுவதே பிடிக்காதவளும்கூட.. அடிபட்டு வலித்தால் கூடப் பல்லைக் கடித்துச் சமாளிப்பாள்.

ஆனால் 'அம்மா' என்றால் மட்டும் ஆடிப்போய் விடுவாள். கொஞ்ச காலமாகச் செல்வத்திற்காகவும் அவளது கண்ணீர் சுரப்பிகள் வேலை செய்யத் தொடங்கி இருந்தன.

அம்மா அளவுக்கு இவனிடமும் தனக்கு அன்பு இருக்கிறதா என்று அவளே ஆச்சரியப்பட்டது உண்டு.

ஆனால் இப்போது அவன் அயோக்கியன் என்று தெரிந்த பிறகும் அந்த அன்பு குறைய மறுத்ததுதான் வியப்போடு வேதனையாகவும் இருந்தது.

செல்வத்தின் இப்போதைய பிரிவும் இனி ஏற்படப் போகும் நிரந்தரப் பிரிவும் அவளைப் பெரிதும் வருத்தின. ஆனால் உயிராகப் பழகிய லலிதாவிடம் கூட இதை வெளியிட மனமற்று உள்ளூர வாடினாள்.

ஒருநாள் அலுவலகத்தில் இருந்தபோது, செல்வத்துடைய நண்பர் ஒருவர், அவனுக்குக் கடிதம் எழுதவென்று அவனது முகவரியைக் கேட்டார்.

இதேபோல 'அவளும்' செல்வத்திடமிருந்து பதில் வராததால் அவன் வேறு எங்கும் சென்றிருப்பானோ என்று விசாரிக்கலாமே என்று தோன்றவும், செல்வத்தின் முகவரியை யார் கேட்டாலும் தன்னிடம் கேளாமல் கொடுக்கக் கூடாது என்று நித்திலா ஏற்பாடு செய்தாள்.

அடுத்து, திட்டத்தின் முதல்படியாக இருவரும் கப்பன் பூங்கா சென்று அங்கே காத்திருக்கும் அந்தப் பெண்ணைத் தேடினார்கள்.

யாராவது அழகான இளம்பெண் தனியாக அமர்ந்திருக்கிறாளா என்று தேடிச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தனர்.

இருவருமாகச் சந்தேகத்துடன் நெருங்கிக் கவனித்த இரண்டு பெண்களுடனும் விரைவிலேயே அவர்களுடைய ஜோடிகள் வந்து சேரவும் ஓசைப்படாமல் ஒதுங்கினர்.

பூங்காவின் மூலை முடுக்குகளைக் கூட விடாமல் சுற்றி அலைந்து தேடிக் கால்கடுத்தபோதும், பூங்காவின் அழகை ஓய்வாக அமர்ந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்த சில நடுத்தர வயோதிகப் பெண்கள் தவிர அவர்கள் தேடி வந்த 'அழகி'யைக் காணமுடியாமல் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினர்.

ஆனால் எப்படியும் அவளிடமிருந்து அடுத்த கடிதம் வரும் என்பதிலும் தங்கள் திட்டத்திற்கு அந்தப் பெண் கட்டாயம் ஒப்புக் கொள்ளுவாள் என்பதிலும் இருவருக்குமே முழு நம்பிக்கை இருந்ததால் அப்படி ஒன்றும் ஏமாற்றத்தால் மனம் இடிந்து போகவில்லை.

அவர்கள் முக்கியமாக நித்திலா - வேதனையோடு எதிர்பார்த்ததுபோலவே, 'அன்ப'ருக்கு 'அன்புக்'குரியவளின் அடுத்த கடிதம் வந்தது. ஆனால் முந்தைய கடிதத்தைச் செய்ததுபோல இலகுவாகப் பிரித்துப் படிக்க முடியவில்லை நித்திலாவுக்கு.

கடிதம் என்பது எழுதுகிறவருக்கும், அதன் விலாசதாரருக்கும் இடையேயான அந்தரங்க விஷயம். அதிலும் அந்தப் பெண் செல்வத்தின் கண்களுக்காக மட்டும் எழுதியது அதைப் பிரிக்க அவளுக்கு கை கூசியது. ஆனால் இது செல்வத்துக்கு நேரே சென்றால் அப்படியே குப்பைக் கூடைக்குத்தான் போகும் என்று நிச்சயமாக நினைத்தாலும் அவளது முகவரியை அறிய வேறுவழியில்லை என்பதாலுமே அதைப் பிரித்துப் படித்தாள் அவள்.

''அன்று பூங்காவுக்கு உங்களால் வர முடியாமல் போயிற்று போலும். பரவாயில்லை. அடுத்த மாதம் முதல் சனியன்று வர முயற்சி செய்யுங்கள். நான் அதற்குள் இங்கே வீடு மாற்றிவிட்டு ஊர்ப்பக்கம் ஒருமுறை சென்று வந்து விடுகிறேன்!'' என்று சுருக்கமாக எழுதியிருந்தாள்.

அடுத்த தடவை பூங்காவை நன்றாக அலசிப் பார்த்து அவளைக் கண்டுபிடித்துவிட இரு பெண்களும் முடிவு செய்தனர்.

அடுத்து, செல்வத்துடைய வாரிசு உருவாகிற செய்தியை அறிவிக்கும் பொறுப்பை லலிதா ஏற்று நடத்தினாள். செல்வத்துக்கும், ஆதிலட்சுமிக்கும் இது பற்றிக் கடிதம் மூலம் தெரிவித்தாள்.

கடிதம் கிடைத்ததுமே செல்வம் டெலிபோன் செய்தான்.

திரும்பத் திரும்ப அவனுடன் பேச்சைத் தவிர்ப்பது கோழைத்தனம் என்பது ஒரு காரணமும், பேச முடியவில்லை என்று செல்வம் நேரில் கிளம்பி வந்துவிடக் கூடாதே என்பது ஒரு காரணமுமாக நித்திலா செல்வத்துடன் ஒழுங்காகப் பேசினாள்.

தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தான் செல்வம். ''எனக்கு எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிறது. தெரியுமா? இதற்காகத்தான் திருமணம் முடிந்ததுமே நிறையப் பேர் பிள்ளை பிள்ளை என்று பறக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. இந்த மாதிரி ஒரு மகிழ்ச்சி உலகத்தில் உண்டு என்று நான் நினைத்ததே இல்லை நித்திம்மா!''

'இந்த மாதிரி மகிழ்ச்சி' இது எத்தனையாவது தடவையாக இருக்கும்? அல்லது தாலி 'லைசென்ஸ்' இருந்தால்தான் 'இந்த மாதிரி மகிழ்ச்சி' உண்டாகுமோ என்று வக்கிரமாக எண்ணமிட்டாள் நித்திலா.

''நித்தி, என்னடா பதிலையே காணோம்? ஓ... வெட்கமா? அன்று குழந்தை என்றதும் முகம் சிவந்து ஓடப் பார்த்தாயே, கண்ணிலேயே நிற்கிறது. இப்போது எப்படி இருப்பாய்? நேரில் வந்து பார்க்க மிகவும் ஆசையாக இருக்கிறது.

ஆசாத்திடம் சொல்லிவிட்டு வந்து விடலாம் என்று இருக்கிறேன்'' என்று அவன் உரைக்கவும் பதறிப்போய் ''வேண்டாம் வேண்டாம்'' என்று சட்டெனச் சொல்லி விட்டாள் அவள்.

''ஏன்?''

ஒற்றை வார்த்தையாய் நின்ற செல்வத்தின் கேள்வியில் சற்றுத் திணறிவிட்டு, ''அதில்லை. அங்கே உங்கள் நண்பர் மிஸ்டர் ஆசாத் உங்களை விடுவாரா என்று நினைத்தேன். இம்மெனுமுன் வீட்டுக்கு ஓடுவதாக அவர் அபிப்பிராயம் கொண்டுவிடக்கூடாது இல்லையா?'' என்று சமாளித்தாள் நித்திலா.

சிரித்துவிட்டு, ''நீ சொல்வது சரிதான், நித்தி! பிள்ளைப் பேறு ஆசாத்துக்குப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லைதான். ஆசாத் அவனுடைய தகப்பனாருக்கு நாலாவது மனைவியுடைய ஐந்தாவது குமாரனாம் இவனுக்கு அதற்குள் மூன்று மனைவிகளாம். என்னிடம் எத்தனாவது மனைவிக்கு எத்தனாவது குழந்தை என்று கேட்டான்'' என்று கூறி மேலும் நகைத்தான்.

''எனக்கு ஒரே மனைவி. என்னுடைய முதல் குழந்தை என்றால் அவனுக்கு நம்பவே முடியவில்லை'' என்று தொடர்ந்து கூறினான்.

'என்னாலும்தான்' என்று நினைத்துக் கொண்டாள் நித்திலா. இல்லை என்று சொல்லக் கையில் சிசு இருக்கும் போது எப்படி நம்புவது?

''நித்தி'' என்று அவசரமாக அழைத்து, ''நான் பேசுவது கேட்கிறதா?'' என்று விசாரித்தான் செல்வம்.

''ஆமாம்'' என்று அவள் சுருக்கமாகப் பதில் உரைக்கவும் ''உன்னிடம் இருந்து சத்தமே இல்லாமல் போகவும் அன்று

போல ஏதும் தொடர்பு அறுந்து போயிற்றோ என்று பயந்து விட்டேன், முகத்தைப் பாராமல் பேசுவது வேறு மனதிற்குத் திருப்தியாகவே இல்லை சித்திம்மா! எதற்கும் ஒரு முறை நானாவது வந்து திரும்பலாம் என்று எனக்கு...'' என்றவனை இடை மறித்து, ''அது வீண்செலவு வீண் அலைச்சல் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது'' என்றாள் நித்திலா.

ஒரு சிறு அமைதியின் பின், ''நான் அங்கே வருவது பிடிக்காத மாதிரி பேசுகிறாயே'' என்றான் அவளுடைய கணவன் குரலில் பேதமுற.

'பிடிக்கவில்லைதான்; பிடிக்கவே இல்லைதான்' என்று குமுறிய நித்திலா, அதைக் கூற முடியாமல், ''அ... அதில்லை... இப்போது வந்து போவதெனில் பயணம், அதற்குத் தயார் செய்வது என்று நாலைந்து நாள்கள் வீணாகி விடும். இங்கே ஒரு வாரம் தங்கினாலும் திருப்தியிராது அத்தனை நாளில் அங்கே ஏதாவது குளறுபடியாகி விட்டால் அது வேறு பெரும் தொல்லை. போட்டி கம்பெனிக்காரர்கள் அதற்கென்றே உங்களோடு வந்த மற்றவர்களிலும் எத்தனை பேருக்கு இந்த மாதிரி நிலைமையோ? நீங்கள் பாட்டில் கிளம்பி வந்தால் அவர்கள் என்ன எண்ணுவார்கள்? முதலில் அது அவர்களுக்கு நியாயம் செய்வதும் ஆகாதே... இங்கே வேறு லலிதா என்னைக் கண்ணாடிப் பாத்திரம் மாதிரி அப்படித் தாங்குகிறாள்... அதனால் முழு வேலையையும் ஒரே மூச்சாய் விரைவாக முடித்து விட்டே வரலாமே'' என்று, அவன் குறுக்கிடாமல் கேட்டு கொண்டு இருக்கவும், ஏதேதோ காரணங்களைத் தேடிப்பிடித்து அடுக்கினாள்.

''அதுவும் சரிதான்'' என்று இழுத்த செல்வம் ''தாமோதரன் பெங்களூருக்குச் சமீபத்தில் வந்தானா?'' என்று திடுமென வினவினான்.

''இல்லையே! ஏன் கேட்கிறீர்கள்'' என்று அவள் திகைப்புடன் திருப்பிக் கேட்கவும், ''ஒன்றும் இல்லை நான் பிறகே வருகிறேன் பை'' என்று போனை வைத்து விட்டான் அவன்.

பெரிதாகப் போராடிக் களைத்தாற் போலச் சோர்வுடன் சோபாவில் சரிந்தாள் அவள்.

ஒருவாறு செல்வத்தின் வருகையை வெற்றிகரமாகத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டதை எண்ணி மகிழ்ச்சியும் துக்கமுமாக அவள் ஒரு விதமாய் அமைதியுற்றபோது அடுத்த பிரச்சினையாக அவளுடைய மாமனாரும், ஆச்சரியப்படத்தக்க விதத்தில் மாமியாரும்கூட அங்கே வந்து சேர்ந்தார்கள்.

'மனிதர்களின் இயல்பு என்னைவிட லலிதாவுக்கு அதிகம் தெரிகிறது' என்று நினைத்தாள் நித்திலா. அவள் சொன்னது போலவே செல்வமும் வர இருந்தான். இப்போது அவனுடைய பெற்றோர் வந்தே விட்டார்கள்.

மரகதத்தின் சோம்பேறித்தனத்தினால் அங்கே குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தியதால் இந்தக் கெட்டிக்காரத்தனம் வந்திருக்குமோ!

அவள் கூறியதுபோல, இவர்கள் தன்னைச் சென்னைக்கு அழைத்தாலோ அல்லது இங்கேயே தங்குவதாக முடிவு செய்தாலோ என்ன செய்வது என்று எண்ணமிட்டபடி, ''வாருங்கள்'' என்று மொட்டையாக கூறி அவர்களை உள்ளே அழைத்தாள் நித்திலா.

ஆதிலட்சுமி ஏதும் பேசவில்லை என்றாலும் சுந்தர கணபதி தன் மகிழ்ச்சியை மனம் விட்டுத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

அடுத்து எதிர்பார்த்தபடி, அறியாப் பெண்ணான நித்திலா, இந்த நிலை'யில் இங்கே தனியாக இருப்பது தவறு என்று சென்னைக்கு அழைத்தார்.

நித்திலா தொழிலைக் காரணம் காட்டி மறுக்கவும் சென்னை நிர்வாகியை இங்கே அனுப்புவதாகக் கூறி மடக்கினார்.

இது அளவில் பெரிது. அனாருக்கு அனுப்ப வேண்டிய வேலை அது இது என்று நித்திலா எவ்வளவோ வாதாடியும் ''வேண்டுமானால் ஒரு பத்து நாள் கூட இருந்து அவருக்கு காட்டிக் கொடுத்து விட்டுக் கிளம்பு. நமக்காகத் தொழிலே தவிர, தொழிலுக்காக நாம் இல்லை'' என்று மாமனார் தோரணையில் பேசிவிட்டு வெளியே கிளம்பிச் சென்றார் அவர்.

''இன்று 'ஒரு லோடு' அனுப்ப வேண்டும். தொழிற் சாலைக்குப் போக வேண்டும்'' என்று பொதுவில் சொல்லி விட்டு, ஆதிலட்சுமியுடன் தனிமையைத் தவிர்த்து தானும் வெளியேறினாள் நித்திலா.

'தானே அடிக்கடி சென்று, தாயார் இங்கே வருவதைத் தவிர்க்கும்' திட்டப்படி லலிதா தாய் வீடு சென்றிருந்ததால் அவளுடனும் கலந்து ஆலோசிக்க வழியில்லாது போயிற்று.

'முடியாது' என்று ஒரேயடியாக மறுத்தால் கையைக் காலைக் கட்டி இழுத்துச் செல்ல மாட்டார்கள் தான். ஆனால் மாறாக அவர்கள் இங்கே வந்து தங்க முனைந்தால் எப்படி தடுப்பது என்று குழம்பியபடியே வீடு திரும்பிய நித்திலாவுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

சாப்பாடு மேசை மேல் மாங்காய்த் தொக்கும், புளி சாதமும் மணக்க மணக்க வீற்றிருந்தன. கொறிப்பதற்கு முந்திரிப் பக்கோடா வேறு.

கல்லும் கனியுமா?

ஒரே மகனுக்காகக் கூட அடுப்படிப் பக்கம் செல்ல நினைக்காத ஆதிலட்சுமி அம்மாள் பேரக் குழந்தை என்றதும் இப்படி மாறக்கூடுமா?

வைரத்தைவிடக் கடினமான அத்தையின் மனதில் மலரின் மென்மை பூக்குமா?

சமாளிப்பு இன்னமும் சிரமமாயிற்று நித்திலாவுக்கு.

மருமகளுடன் சரியாகப் பேசிப்பழக்கம் இல்லாததால், தயக்கத்துடன், ''வேறு எதுவும் ஆசைப்பட்டால் செய்து தரலாம் என்று இருக்கிறேன். தாயில்லாப் பெண் செய்து தருவதற்கு வேறு யாரும் இல்லாததால்'' என்று இழுத்துப் பேசினாள் ஆதிலட்சுமி.

இளகத் தொடங்கியிருந்த நித்திலாவின் மனம், தாயைக் குறிப்பிடவும் கடினமாயிற்று.

அவளுடைய தாயின் பேரன் பேத்தி என்று ஆசைப்பட்டிருப்பார்தானே? எதையும் பாராமல் சாகிற வயதா அவளுக்கு? இந்த வயதில் தங்கம் மறைய ஒரு பெரிய காரணம் இந்த அம்மாள்தானே!

தலையைச் சிலுப்பி, ''என்ன, பெரிய பெரிய பணக்கார அம்மாக்கள் எல்லாம் சமையல்காரி ஆகிறார்கள்! எஜமானி அம்மா இவ்வளவு இறங்குவானேன்! கால் சறுக்கிவிட்டதா? இருக்கும் இருக்கும். யானைக்கும் அடிசறுக்கும் இல்லையா'' என்றாள் நித்திலா எகத்தாளமாக.

உதவிக்கு நீட்டிய கரத்தில் எச்சில் துப்பினாற் போல நடந்து கொண்டோமே என்று ஒரு கணம் மனம் குன்றியது அவளுக்கு. ஆயினும் தனது திட்டத்தில் குறுக்கிடாமல் ஆதிலட்சுமி அம்மாளை விரட்டுவதற்கு இருந்த ஒரே வழியைப் பயன்படுத்த அவளுக்குத் தயக்கமும் தோன்றவில்லை.

அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே ஆதிலட்சுமியின் முகம் கன்றிக் கறுத்தது. ''என்ன திமிர்! இருந்திருந்து உனக்குச்

செய்ய வந்தேனே பாம்புக்குப் பாலை ஊற்றினால் கொத்தாமலா விடும்? பாவி! பாவி!'' என்று கொதித்தவள் வேகமாகச் சென்று டெலிபோனை எடுத்து கை பதற எண்களைச் சுழற்றத் தொடங்கினாள்.

ஆனால் எங்கெங்கு தேடியும் சுந்தரகணபதியை அவளால் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போகவே, ஆத்திரத்துடன், ''இவர் ஒரு தலைவலி, இந்த ஊருக்கு வந்தாலே எங்காவது போய்த் தொலைந்து விடுவார்! நண்பர்களாம், நண்பர்கள்!'' என்று ரிசீவரை வீசி எறிந்தாள்.

''நீ எக்கேடு கெட்டால் எனக்கென்ன? இனி உன் முகத்தில் விழித்தால் பார்'' என்று உறுமிவிட்டு ஒரு சோபாவைத் தரதரவென்று இழுத்துச் சென்று வராந்தாவில் போட்டுக் கொண்டு, அதில் அமர்ந்து சுந்தரகணபதியின் வருகைக்காகக் கடுப்புடன் காத்திருந்தாள்.

நெடுநேரம் சென்ற பின் திரும்பி வந்த சுந்தரகணபதி வரும் போதே மிகவும் சோர்ந்திருந்தார்.

ஆனால் அவருடைய மனைவி அதைக் கவனிப்பதாக இல்லை.

''இனி ஒரு விநாடி நேரம்கூட இங்கே தங்க மாட்டேன் காரிலேயே போய்விடலாம். கிளம்புங்கள் உடனே எ...என்ன?'' ஆணையிட்டபடியே நெருங்கிய ஆதிலட்சுமியின் மேலேயே நெஞ்சை அழுத்தியபடி சாய்ந்துவிட்டார் அவர்.

ஓடிப்போய், டிரைவரின் உதவியோடு சுந்தரகணபதியைத் தூக்கி வந்து உள்ளே படுக்க வைத்துவிட்டு, டெலிபோன் செய்து ஒரு டாக்டரை வரவழைத்தாள் நித்திலா.

''லேசான 'ஹார்ட் அட்டாக்' கவனத்துடன் இருந்தால் பயப்படத் தேவையில்லை'' என்று கூறி மருந்து கொடுத்தார் டாக்டர்.

சுந்தரகணபதிக்குச் சற்றுக் குணமாகி, பயணம் சாத்தியம் என்று ஆன உடனேயே அவரை அழைத்துக் கொண்டு, 'இனி இந்தப் பெங்களூர் மண்ணை மிதிப்பது இல்லை' என்று சூள் உரைத்துச் சென்று விட்டாள் ஆதிலட்சுமி.

இத்தனை ஆத்திரத்திற்கும் அவள் சாபமிட்டுப் பேசாதது நித்திலாவுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. ஏதேனும் பலித்து விட்டால் தன் பிள்ளையின் குடும்பத்தைத்தானே பாதிக்கும் என்று பயமோ?

சுந்தரகணபதியின் உடல்நிலை சற்று விசனம் தந்த போதும், சிக்கல் தானாக விடுபட்டது என்று நிம்மதியுடன் தங்கள் தேடலை மீண்டும் தொடங்கினார்கள் நித்திலாவும் லலிதாவும்.

இரண்டாவது தடவையும் கப்பன் பார்க் முயற்சி தோல்வி யுறவும் இருவர் முகத்திலும் சற்று நேரம் ஈயாடவில்லை.

தீவிரமாக யோசித்துவிட்டு, அந்த ஸ்கேன், சிறுநீர்ப் பரிசோதனை நிலையங்களில் சென்று விசாரிக்கலாம் என்றாள் நித்திலா.

இரு இடங்களிலுமே இவர்களுக்குத் தேவையான தகவல் கிடைப்பதாக இல்லை. ''ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம் பேர் வருகிறார்கள் யார் என்று எப்படிச் சொல்வது?'' அடை யாளமாவது சொல்லுங்கள்!'' என்றார்கள்.

செல்வம் பழகக்கூடிய பெண் என்று மனதில் உருவகப் படுத்தி, சற்று ஒல்லியான, வெள்ளையான, அழகான பெண் என்றாள் நித்திலா.

உதட்டைப் பிதுக்கினாள் வரவேற்பில் இருந்த பெண், ''எதற்கும், 'அபார்ஷன்' செய்கிற இடங்களில் போய்க் கேளுங்கள், பொதுவாக இங்கே உறுதி செய்கிறவர்கள் போகிற இடம் அதுதான்!'' என்ற கிண்டல் வேறு.

''இவள் அப்படிப்பட்டவள் இல்லை'' என்ற ஆத்திரத் துடன் மொழிந்து விட்டுத் திரும்பி நடந்தாள் நித்திலா.

லலிதாவுடைய கணவன் கண்ணபிரானிடம் நித்திலா வுக்குப் பெருமதிப்பு உண்டாயிற்று.

லலிதா மூலம் எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்திருந் தாலும், நித்திலாவின் முன்னிலையில் அவன் எதையும் காட்டிக் கொண்டதே இல்லை. அத்தோடு மனைவியின் விருப்பப்படி, கணபதி குடும்பத்துத் தொழிலைத் திறமை யுடன் நிர்வகித்ததால் நித்திலாவுக்கு இந்தத் தேடலுக்கு ஒதுக்க அதிக நேரம் கிடைத்தது. ''எங்கே போனாலும் பிரியாமல் சேர்ந்தே செல்லுங்கள்'' என்ற அறிவுரை தவிர அவன் எதிலும் தலையிடவும் இல்லை.

இரண்டாவது கடிதத்தின் தபால் முத்திரையை வைத்துக் கொண்டு ஒரு விளம்பரக் கம்பெனிக்காகக் கணக்கு எடுப்ப தாகக் கூறிக் கொண்டு அந்தப் பக்கம் அலைந்து தேடி னார்கள்.

'இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டுதான் திருடுவதற்கு நோட் டம் பார்க்கிறார்கள். என்ன கம்பெனி, என்ன ஏது' என்ற கேள்விகள் பிறக்கவும் அதையும் கைவிட நேர்ந்தது.

அத்தோடு பெயரோ, உருவமோ இல்லாமல் யாரென்று எங்கே தேடி எப்படிக் காண்பது?

கானல் நீரைத் தேடி ஓடி ஓடி ஏமாறுவதுபோலத் தான் ஆயிற்று.

மேலும் இரண்டு மாதங்கள் இந்தத் தேடலில் கரைந்து மறைந்து போயின.

அந்தப் பெண் இப்போது உயிரோடு இருக்கிறாளோ இல்லையோ என்று நித்திலா சந்தேகப்படத் தொடங்கிய நேரத்தில் அவளிடமிருந்து இன்னொரு கடிதம், அடுத்த ஒரு 'ஸ்கேன் ரிப்போர்ட்'டுடன் வந்தது. பிறக்கப் போகும் குழந்தை ஆண் என்று அறிவித்தது. ஐந்து மாதக் கரு என்றால் கை, கால்கள் எல்லாம் உருப்பெற்று விட்ட குழந்தை!

அவள் இருக்கிறாள் என்பதில் ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு வந்தாலும் செல்வத்துடைய சிசுவை எண்ணி விசித்திரமான வகையில் நித்திலாவின் நெஞ்சுக்குள் சில்லிட்டது.

22

இந்தக் கடிதமும் எழுதியவளைப் பற்றி எந்த விவரங்களையும் வெளிப்படுத்த மறுத்தது.

இந்த முறை அவள் தன் அன்பரிடம் மீண்டும் தொல்லை செய்வதற்காக மன்னிப்பு வேண்டியிருந்தாள். "நீங்கள் வராதது தால் எனக்குக் கோபமோ வருத்தமோ துளியும் கிடையாது. ஏனெனில், உங்களால் வர முடிந்திருந்தால் நீங்கள் கட்டாயம் வந்திருப்பீர்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இப்போதும், நமக்குப் பிறக்கப் போவது ஆண் குழந்தை என்பதைத் தெரிவிப்பதாகத்தான் இதை எழுதினேனே தவிர வேறு ஒன்றும் நான் கோரவில்லை. நம் செல்வம் பிற்காலத்தில், உங்களைப் போலவே ஒரு சிறந்த மனிதராக வருவான் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன். வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

என்னைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலை வேண்டாம். நான் மிகவும் நன்றாக இருக்கிறேன்.

ஒரு வேளை... உங்களால் வர முடிந்தால் நம் வழக்கமான இடம்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே" என்று முடித்திருந்தாள் அந்த 'அன்புக்குரியவ'ளான அபாக்கியவதி.

செல்வத்தின்மேல் அந்தப் பெண்ணுக்கு இருந்த அன்பைவிட மேலாக அவனிடம் இருந்த நம்பிக்கை நித்திலாவுக்கு வியப்பளித்தது.

இப்படியா ஒருத்தி ஏமாறுவாள்! நித்திலாவும் செல்வத்திடம் ஏமாந்தவள்தான் என்றாலும் அவ்வப்போது அவனிடம் குறையும் கண்டுபிடித்துக் கோபப்பட்டிருக்கிறாளே. இவள் ஒரே ஏமாளியாக இருக்கிறாளே என்று எரிச்சலும் வந்தது. இரக்கமாகவும் இருந்தது.

இன்னொரு விஷயத்திலும் இப்படி மாறுபட்ட உணர்ச்சிகளை அனுபவித்தாள் நித்திலா.

வர வர செல்வத்திடமிருந்து தொலைபேசித் தொடர்புகளும், கடிதங்களும்கூட வெகுவாகக் குறைந்து போயின.

அப்படியே பேசினாலும் பெரும்பான்மைப் பேச்சு தொழில் சம்பந்தமானதாகவே இருந்தது. அதிலும் பெருமளவு கண்ணபிரானோடு பேசி முடித்தான்.

மற்றபடி, "நான் நலம். நீ சுகமா? உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்" என்கிற அளவுதான் பேசினான்.

கடிதங்களும் கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான்.

இதற்கு மாறாக முதலில் இருந்ததுபோலக் கொஞ்சலும் குழைவும், அந்தரங்க குறிப்புகளுமாகச் செல்வம் பேசியிருந்தாலும் கூட எரிச்சல்தான் வந்திருக்கும். இன்னமும் ஏமாற்றப் பார்க்கிறானே என்று ஆத்திரப்பட்டிருப்பாள்.

ஆனால் அவை இல்லாது போனதும்கூடப் பெரிய இழப்பு போல வேதனையாகவே இருந்தது.''

அதற்குள் அலுத்து விட்டதோ என்று வருத்தமாகவும் உணர்ந்தாள்.

இந்த முறை 'ஸ்கேன்' நிலையத்துக்குச் சென்று விசாரிக்கையில், ஐந்து மாதம் முடிந்துவிட்டது எனவும் இனி கருச்சிதைவு கேசாக இருக்காது என்று அந்தப் பெண்ணுக்கும் கொஞ்சம் சுவாரசியம் பிறந்தது. கோப்பை எடுத்து அந்தக் குறிப்பிட்ட நாளில் வந்து ஸ்கேன் செய்து கொண்டவர்களை வரிசையாகப் பார்க்கத் தொடங்கிய சமயத்தில் அவளது மேலதிகாரி அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

விஷயம் அறிந்ததும் ஒரேயடியாகக் கத்தத் தொடங்கி விட்டார். ''மருத்துவ சம்பந்தப்பட்டவை எல்லாம் ரகசியம் காக்கப்பட வேண்டியவை நம்மிடம் நம்பி வந்த ஒருவரைப் பற்றி யார் வந்து விசாரித்தாலும் சொல்லுவது என்றால் நம் நிறுவனத்தின் மேல் யாருக்கு மதிப்பு இருக்கும்? இன்னொரு தரம் இப்படிச் செய்தால் சீட்டுக்கிழிந்து விடும்.''

பாவம், அந்தச் சின்னப் பெண் வெகுவாக மிரண்டு போனாள். அதன்பின் நித்திலா, லலிதாவை நிமிர்ந்துகூடப் பார்க்க மறுத்தாள்.

இரு பெண்களுமே அந்த அதிகாரியிடமே சென்று ன்றாடினார்கள், காலைப் பிடிக்காத குறையாகக் கெஞ்சியும் உடல்நிலை பற்றிய விவரம் தருவதற்கு இல்லை ற்றப்படி என்ன வேண்டும் என்று விசாரித்தார் அவர்.

அப்பாடி என்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு மிகுந்த ம்பிக்கையோடு திருமதி செல்வாவின் முகவரியைக் கட்டார்கள்.

''அதை நாங்கள் கேட்டதும் இல்லை; குறிப்பிடுவதும் இல்லை'' அந்த நம்பிக்கையை நசுக்கி விட்டார் அவர்.

திகைத்த மனதில் திடுமென ஒன்று தோன்ற, ''அவளை இங்கே அனுப்பிய டாக்டரின் பெயரைக் குறிப்பிடுவீர்கள் இல்லையா'' என்று விசாரித்தாள் நித்திலா.

''அப்படியொன்றும் கட்டாயம் இல்லை. டாக்டரிடம் போகாமல் தானாகவே தெரிந்து கொள்ள வருகிறவர்களும் உண்டு. அத்தோடு, மருத்துவர்களும், 'ரகசியம் காக்க'க் கடமைப்பட்டவர்கள்தான்'' என்று கோப்பைப் புரட்டினார் அந்த அதிகாரி. ''சாரி இவள் தன் பொறுப்பாய் வந்தவள் தான்'' என அவர் முடித்துவிடவே இருவரும் சோர்வுடன் திரும்பினார்கள்.

அடுத்த மாதம் முதல் சனிக்கிழமையன்று, பூங்காவில் கால் வலிக்கச் சுற்றி அலைந்து முடித்தபோது நித்திலாவும் லலிதாவும் மனதாலும் ஓய்ந்து போனார்கள்.

ஒதுக்குப் புறமாய் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்தார்கள்.

''எனக்கு நம்பிக்கையே இல்லை லலிதா! வரவர பயமாகவும் இருக்கிறது. இனி அதிக நாள் இந்தப் பொய் பலியாது. யாராவது தெரிந்தவர்கள் கட்டாயம் கண்டுபிடித்து விடுவார்கள். நேருக்கு நேர் நின்று யாராவது கேட்டால் என்ன செய்வது?'' என்று கலங்கினாள் நித்திலா.

''இதுவா பெரிய விஷயம்?'' என்றாள் கவலையின்றி, ''என்னவோ கோளாறாகி இடையிலே போய்விட்டது என்று இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீரை விட்டால் முடிந்தது'' என்றாள் எளிதாக.

''அத்தோடு முடியுமா? ஏன் அத்தை மாமாவுக்குக்கூட தெரியப்படுத்தவில்லை என்று அடுத்த கேள்வி வராதா?'' என்று மேலும் புலம்பினாள் நித்திலா.

''சும்மா, ஜைஜை என்னாதே நித்திலா! அப்படியே யாராவது கண்டுபிடித்து, இதுபோல் இடக்கு மடக்காய்க் கேட்டார்கள் என்று வைத்துக் கொள். எங்கள் மாமாவுக்கு பலவீனமான இதயம் திடுமெனச் சொன்னால் ஏதாவது ஆகிவிடுமோ என்று தயங்கிக் கொண்டு இருப்பதாக அளக்க வேண்டியதுதானே'' என்றாள் லலிதா இலகுவாகவே.

ஆச்சரியமாக நோக்கி, ''லலி! நீயா பொய் சொல்லச் சொல்லுகிறாய்'' என்றாள் நித்திலா.

''நித்திலா, 'புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்கும்' என்றால் பொய்மையும் வாய்மை இடத்தே, என்கிறார் வள்ளுவர். அவ்வளவு பெரிய மனிதர் சொன்னால் அதைத் தப்பு என்று கூற நான் ஒன்றும் அவரைவிடப் பெரியவள் இல்லை. இப்போது நாம் ஓர் அபலைப் பெண்ணுக்கு வாழ்வு கொடுக்கப் போகிறோம்! ஒரு பச்சைக் குழந்தை அவமானச் சின்னம் ஆகிவிடாமல் அதற்கு ஒரு கவுரமான வாழ்க்கையை அமைக்கப் போகிறோம். இந்த நல்ல நோக்கங்களுக்காக மற்ற வகையில் கொஞ்சம் வளைந்து கொடுப்பது பிழையே ஆகாது நித்திலா! இதுகூட மாட்டிக் கொண்டால் சொல்வ தற்குத் தேவையான பொய்கள் தான். மாட்டாமலே நம் காரியம் நடந்தாலும் நடக்கும்! அனாவசியமாக மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதே'' என்றாள் இதமான குரலில்.

லலிதாவிடம் எப்போதும் ஒரு முரட்டுத்தனம் இருக்கும். ஒரு தப்பைக் கண்டால் யார் மனம் நோகும் என்பதே இல்லாமல் தூக்கி எறிந்து பேசி விடுவாள். அவளிடம் இந்த இலக்கணத்தைக் காண்கையில் நித்திலாவின் மனதில் அவளையும் மீறி ஒரு பொறாமை எட்டிப் பார்த்தது.

மனம் நிறைந்த இல்லற வாழ்வின் கனி அல்லவா இந்த மென்மை! நித்திலாவை உற்சாகப்படுத்துவதற்காக

வேடிக்கையாகப் பேசத் தொடங்கினாள் லலிதா! அவளது இயல்பில் இப்போது புதிதாக வந்து கலந்து கொண்டிருந்த நகைச்சுவையோடு கண்ணில் பட்டவர்களை வர்ணிக்க லானாள்.

''அதோ, பார் நித்திலா! அந்தப் பெண் கழுத்தை நீட்டிக் கொண்டு இடுப்பை ஆட்டி ஆட்டி நடப்பதைப் பார்த்தால் வாத்து ஞாபகம் வரவில்லையா? இதைத்தான் முன் காலத்தில் நாகரிகமாக அன்ன நடை என்பார்களோ என்னவோ?''

நித்திலா மெல்ல முறுவலிக்கவும், ''ஒரு பதினைந்து வருடம் கழித்து என்னைப் பார்க்க வேண்டுமா நித்திலா இப்போதே காட்டுகிறேன் பார். நமக்கு எதிரே கொஞ்சம் பக்கவாட்டாக... சுமார் நாற்பத்தைந்து டிகிரி கோணத்தில் ஒரு மரத்தடியில் கருமமே கண்ணாக ப்ளூ கலர் கம்பளி நூலில் ஸ்வெட்டர் பின்னிக் கொண்டு இருந்தாள் பார்'' என்று காட்டினாள் லலிதா.

அருகில் விரித்திருந்த புத்தகத்தில் இருந்த மாடலைப் பார்த்து ஸ்வெட்டரின் தையல்களை எண்ணிக் கொண் டிருந்த அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும் சிரிப்புடன் தலையை உருட்டினாள் நித்திலா. ''சேச்சே! இந்த அளவு நீ ஒரு நாளும் ஆக மாட்டாய்.''

''பார்த்துக் கொண்டே இரு'' என்று ஜிமிக்கி அசையத் தலையை ஆட்டினாள் லலிதா. ''நீ பெரியம்மா மாதிரி ஒல்லிவாகு. இப்படியே இருந்து விடுவாய். நான் என் அம்மா மாதிரிதான் ஆகப் போகிறேன்'' பீப்பாய் போலக் கையால் உருவகித்துக் காட்டிச் சிரித்தாள் லலிதா.

கொஞ்சம் பூசினாற்போல இருந்தாலும் லலிதாவாவது அந்தப் பெண்ணைப் போலக் குண்டாவதாவது? ஆனால்

சித்தி மரகதத்தை நினைத்துப் பார்த்துவிட்டு லலிதாவை அந்த அளவில் கற்பனை செய்து ஒல்லி கண்ணபிரானோடு நிற்க வைத்துப் பார்த்தபோது நித்திலாவும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

இரு இளம் பெண்களின் கலகலவென்ற சிரிப்புச் சத்தம் ஈர்த்ததாலோ என்னவோ கம்பளிச் சட்டை பின்னிக் கொண் டிருந்த அந்தக் குண்டுப் பெண்மணியும் தன் சாந்தமான முகத்தில் லேசான முறுவலுடன் அவர்கள் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

சட்டெனச் சிரிப்பு மறைய, லலிதாவுக்கு மறுபக்கம் எதையோ காட்டுகிறவள் போல முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, ''அந்த அம்மாள் அறிமுகமானவர்கள் என்று நினைக்கிறேன் லலிதா. முகம் பார்த்த மாதிரி இருக்கிறது. இப்போது என் விஷயத்தைக் கண்டுபிடித்து விடப்போகிறார்கள்...'' என்று முணுமுணுத்தாள் நித்திலா.

''அப்படி ஒன்றும் இராது'' என்றாள் லலிதா சற்றும் கலங் காமல், ''இவள் இந்தப் பூங்காவுக்குத் தினம் வருகிறவளாக இருப்பாள். நாமும் அடிக்கடி இங்கே சுற்றுகிறோம் இல்லையா? அதுதான் பார்த்த மாதிரி இருக்கிறது பார். இன்றே பத்துத் தடவை கூறிவிட்டோம். அத்தோடு அவள் முகம் அமைதியே உருவாக அல்லவா இருக்கிறது'' என்று சமாதானப்படுத்தியவள், ''வா, இன்னொரு முறை தேட லாம்'' என்று எழுந்து, நித்திலாவுக்குக் கை கொடுத்து எழுப் பினாள்.

அன்றையத் தோல்வி இருவரையும் மீண்டும் யோசிக்க வைத்தது.

இனி குழந்தை பிறக்கும் வரை அவளைக் கண்டு பிடிப்பது அசாத்தியம் என்று இருவருக்கும் தோன்றியது.

ஆனால் பேறு காலத்தின்போது அல்லது குழந்தை பிறந்ததும் அவள் கட்டாயம் தொடர்பு கொள்ளுவாள் என்று இருவரும் நிச்சயமாக நம்பினர்.

ஆண் குழந்தை என்பதையே அறிவிக்கத் துடிப்பவள் குழந்தை பிறந்ததும் அதன் தகப்பன் அதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்பமாட்டாளா?

ஆனால் அதுவரை திட்டத்தில் ஏதேனும் மாற்ற வேண்டுமா என்று ஆலோசித்துவிட்டு ஒருக்கால் குழந்தை பிறந்த பிறகும் அந்தப் பெண்ணைக் கண்டுபிடிக்க முடியாவிட் டால், பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று ஒத்திப் போட்டனர்.

அறிந்தவர் கண்களில் படக்கூடிய இடங்களைத் தவிர்த்து ஒதுக்கினாள் நித்திலா.

இடையில் கண்ணபிரான். மனைவியிடம் ஒருநாள் பேசினான். ''நாம் திருமணத்தின்போது பார்த்த அளவிலும், இப்போது தொலைபேசியில் அவ்வப்போது பேசுகிற விதத்திலும் எனக்கு மிஸ்டர் செல்வத்தைத் தப்பாக எண்ணத் தோன்றவில்லை லல்லு! அதிலும் நித்திலாவைக் கவன மாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். புத்திசாலிதான் என்றாலும் பல விஷயங்களில் சிறுபிள்ளை அவள் என்று அவர் திரும்பத் திரும்பக் கூறுகிறபோது ஏமாற்றுவது தப்பு என்றே படுகிறது. உன் பெரியப்பா மகள் ஏதும் தப்புக் கணக்குப் போட்டு விடவில்லையே'' என்று கேட்டான் அவன்.

தப்பாவது கணக்காவது என்று நித்திலாவிடமிருந்து கடிதங்களை வாங்கி வந்த லலிதா காட்டவும் அவனால் அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை.

மேலும் நாலு மாதங்கள் ஆமை வேகத்தில் நகர்ந்தன.

தானாக ஏற்படுத்திக் கொண்ட தனிமைச் சிறை வேறு பாதிக்க, தன்னை அமைதியுடன் வைத்துக் கொள்ள நித்திலா

அரும்பாடுபட வேண்டியிருந்தது. எந்த நிமிடம் எரிமலை வெடிக்கப் போகிறதோ என்ற உணர்ச்சியுடனேயே நடமாடினாள் அவள்.

அந்த நிலையில் அந்த 'அன்புக்குரியவளி'டமிருந்து இன்னொரு கடிதம் வந்தது. தன்னுடைய கடைசிக் கடிதம் அது என்று அறிவித்தது. ''நான் இறந்துவிடப் போகிறேன் என்று தோன்றுகிறது டியர்! டாக்டரம்மாவும் வேறு வார்த்தைகளில் அப்படியேதான் சொல்லுகிறார்கள். நான் முன்பே அவர்களிடம் சென்றிருக்க வேண்டுமாம். நான் எனக்குள்ளேயே ரசித்துக் கொண்டு, தனக்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டது தப்பாகிப்போயிற்று.

எனக்குச் சாவதைப் பற்றி பயம் இல்லை, டார்லிங் ஆனால் நம் செல்வன்? அன்பு பெற்றோரின் அன்பு அறியாமல் வளரப் போவதை நினைத்தால்... ஆனால் விதியென்று ஒன்று இருக்கிறது இல்லையா?

என் சேமிப்புகளை டெபாசிட் செய்து அவனது இருபத்தோராவது வயதில் கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். உங்களால் அவனது வளர்ப்புக்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய முடிந்தால்... முடியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை டியர்! தனக்குத் தெரிந்த ஒரு நல்ல ஆசிரமத்தில் சேர்த்து, கவனித்துக் கொள்வதாக இந்த டாக்டர் சொன்னார்கள். டாக்டரின் முகவரி கீழே எழுதி இருக்கிறேன்.

இன்று காலையில் இருந்து வலிக்கிறது. வலி எடுத்ததும் உடனே வரச் சொன்னார்கள்.

உங்களைப் பார்க்காமலே போய்விடுவேன் போல இருக்கிறது. அது தவிர, உங்கள் முழு அன்பை அனுபவித்த எனக்கு வாழ்க்கையில் எந்தக் குறையும் இல்லை. நீங்களும் என்னை நினைத்துக் கவலைப்பட்டு உடம்பைக் கெடுத்துக்

கொள்ளக் கூடாது. இப்படிக்கு, முழுக்க முழுக்க உங்கள் அன்புக்கு உரியவள்' என்று கடிதத்தை முடித்திருந்தாள் அவள்.

கடிதத்தைப் படித்த இரு பெண்களும் நடுங்கிப் போனார்கள்.

சென்னையில் இருந்த குருபாதத்துக்கு அனுப்பி, அவர் அங்கிருந்து செல்வத்துக்கு அனுப்புவது அநாவசியத் தாமதம் என்று எண்ணி, பழைய மாதிரியே கடிதத்தை ஒட்டி அலுவலகத்திலிருந்து செல்வத்திற்குச் சென்ற தபாலோடு அவசரமாக அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அனுப்பிய கையோடு அவள் குறிப்பிட்டிருந்த டாக்டரை நாடிப் பறந்தார்கள்.

ஆனால் அங்கே சென்றடையுமுன் விஷயம் முடிவடைந்திருந்தது.

மகப்பேறு என்பது தாயின் மறு பிறவி என்பார்கள். ஆனால் அவள் மெய்யான மறு பிறவியையே நாடிப் போய் விட்டிருந்தாள்.

நித்திலா அப்படியே அழுதுவிட்டாள்.

சுமார் ஏழு மாதங்களாக, விழித்திருந்த போதெல்லாம் அவளையே நினைத்து, தூங்கியபோதெல்லாம் அவளையே கனவு கண்டு வந்தவள் அல்லவா? இப்போது தன்னில் ஒரு பகுதியே மறைந்து விட்டாற்போல அவளது நெஞ்சில் வேதனை சுரந்தது.

செல்வத்தின் நேர் மூக்கும், சதுர முகவாயும், பெரிய கண்களுமாகக் குழந்தை, பழக்கமற்ற வெளிச்சத்தில் பொடியப் பொடிய விழித்தபோது, சாகமாட்டேன் என்ற பிடிவாதத்துடன் அவளது நெஞ்சில் ஒரு மூலையில் அவ்வப்போது தலைதூக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நப்பாசையும் அடியோடு அழிந்தது.

சின்ன செல்வத்தைக் குழந்தையிடம் காணவும் துக்கமும் மகிழ்ச்சியும் ஒருசேரத்தான் அவள் திக்குமுக்காடிப் போனாள்.

இறந்தவர்களுக்கு ஒழுங்காகக் கடைசிச் சடங்குகள் செய்யும் ஆவல் உண்டாயிற்று அவளுக்கு.

டாக்டரிடம் சொல்லி அனுமதி கேட்டபோது, இறந்த பின்னும் தன் உடல் மற்றவர்களுக்குப் பயன்படட்டும் என்று அவள் தன் கண்களையும் சிறுநீரகங்களையும் தானம் செய்திருப்பதையும், மீதி உடலை மருத்துவக் கல்லூரிக்கு அளித்திருப்பதையும் டாக்டர் சொல்லவும் இரு பெண்களும் இன்னமும் உருகிப் போயினர்.

ஆனால் கடைசி மரியாதை செலுத்த எண்ணிச் சென்று பார்த்தபோதோ, செல்வத்தின்மீது உண்டான அருவறுப்பில் நித்திலாவுக்குக் குமட்டியது.

'கப்பன் பூங்காவில் கம்பளிச் சட்டை - மகனுக்காகப் போலும்! பின்னிக் கொண்டிருந்த பெண்மணிதான் அவள்! அவளது அமைதியான முகம் மீளாத் துயிலில் மேலும் பொலிவு பெற்றிருந்தது.

காரணம்... காரணம் அந்தப் பெண்ணுக்குக் குறைத்துக் குறைத்துச் சொன்னாலும் முப்பத்தைந்து வயது இருக்கும்! இருந்திருந்து இவளோடு... அப்படியானால் செல்வத்துக்குப் பெண் என்று பெயர் இருந்தாலே போதுமோ? தாமோதரனை மட்டமாக நினைத்தானே!

லலிதா முகத்திலும் அருவருப்பு பரவவும் குன்றிப் போனாள் நித்திலா.

ஆனால் செல்வத்தைப் பற்றி அவள் மட்டமாக எண்ணுறாளே என்று தான் ஏன் அவமானமாய் உணர வேண்டும் என்று தன் மீதே கோபமும் கொண்டாள்.

அந்தப் பெண்ணுக்காகச் செய்வதற்கு இனி ஏதும் இல்லை என்று ஆகவும், நித்திலா தன் திட்டத்தில் சில மாறுதல்கள் செய்யும்படி ஆயிற்று.

முதலாவதாக டாக்டரிடம் சென்று, குழந்தையைத் தான் வளர்க்க விரும்புவதாகக் கூறினாள்.

''மிஸஸ் செல்வா வேறு ஏற்பாடு செய்திருந்தாளே'' என்றார் அந்தப் பெண் மருத்துவர்.

வேறு வழியின்றி, டாக்டரிடம் ஒரு முறை வெறுப்புடன் தன் விஷயத்தை விளக்கினாள் நித்திலா.

சட்டப்படியான திருமதி செல்வ கணபதி தானே என்பதையும், குழந்தையைச் சட்டபூர்வமான வாரிசாக்க முயற்சி செய்வதையும் எடுத்துச் சொன்னாள்.

டாக்டரும் பெண்தானே! ஓர் ஆண் இரு பெண்களை ஏமாற்றினான் என்று வரும்போது தன் இனத்தின் பக்கம் சாய்வது இயல்பு அல்லவா?

ஆனால் சட்டப்படி தத்து எடுத்துக் கொள்ளும்படி டாக்டர் கூறவும், அதன்படியே செய்தாள் நித்திலா.

சற்றும் நம்பமுடியாத விதத்தில் காதும் காதும் வைத்தாற் போல விஷயம் முடிந்து விட்டது.

குழந்தையைப் பெற்றுக் கொண்டு அவள் கிளம்புகையில் மிகவும் சிறு குழந்தை என்பதால் அதைத் தூக்கி வைத்துக் கொள்ளும் விதம், உணவூட்டுவது, குளிப்பாட்டுவது போன்ற வேலைகளைக் கற்றுத் தரவென்று நம்பகமான ஒரு நர்சை அவளுடன் அனுப்புவதாகக் கூறினார் டாக்டர்.

மேசை மேல் இருந்த திருமதி செல்வாவின் கோப்பின் மீது பார்வையைப் பதித்தவர், ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்து விட்டுச் சற்றுத் தயங்கினார். பின்னர் எழுந்து, ''வெல்...

சென்று வாருங்கள். தடுப்பு ஊசி விவரம் எல்லாம் நர்ஸ் எழுதித் தருவாள். மற்றபடி பிரச்சினை என்றால் வாருங்கள்'' என்று வழி அனுப்பி வைத்தார்.

பருவ வயதில் ஓர் இளைஞனையும், இளம் பெண்ணையும் அருகருகே வைத்திருந்த ஒருவருக்கொருவர் ரதி மன்மதனாகத் தோன்றத் தொடங்கி விடுவார்கள் என்பார்கள். அது இளவயதினருக்கு மட்டும்.

ஆனால், ஒரு பச்சைக் குழந்தையோ அருகில் இருந்து பார்க்கும் அனைவரையும் வசீகரித்து விடும்.

வந்து ஒரு வாரத்திற்குள் நித்திலா குழந்தையிடம் உயிராகிப் போனாள்.

இதைக் கவனித்துவிட்டு, 'இரண்டு காரணங்களுக்காக நாம் பாடுபட்டோம் நித்திலா! ஆனால் அவள் இல்லாது போய் விட்டதால்... திட்டத்தை மாற்றிவிட வேண்டியது தானே?'' என்று வினவினாள் லலிதா.

சற்றுப் பேசாதிருந்துவிட்டு, ''அவள் இல்லாததால் மட்டும் அத்தான் நல்லவர் என்று ஆகிவிடுமா?'' என்று பதிலுக்குக் கேட்டாள் நித்திலா. நிமிர்ந்து, ''ஒரு சிறு மாற்றமும் உண்டுதான் லலிதா! இந்தக் குழந்தை என்னுடன் இருக்கும் அவ்வளவுதான்'' என்று முடித்தாள்.

23

குழந்தை பிறந்த விவரத்தைச் சற்றுத் தாமதமாகவே மற்றவர்களுக்குத் தெரியப் படுத்தினார்கள்.

சாதாரணமாகக் குழந்தை பெறும் ஒரு தாய் மருத்துவமனையிலிருந்து வெளியேறும் காலம் என்று இருவருக்கும்

தோன்றிய அளவு நாள்கள் கழிந்த பிறகு குழந்தை பிறந்து எட்டாவது நாள் எல்லாருக்கும் அறிவித்தார்கள்.

''உடனே ஏன் சொல்லவில்லை என்று என்னைக் கேட்கமாட்டார்களா?'' என்று முணுமுணுத்த கணவனிடம் ''உங்களுக்கு வேலை அதிகம் என்று என்னைச் சொல்லச் சொன்னதாகவும், இங்கே இருந்த பரபரப்பில் நான் முற்றிலும் மறந்துவிட்டதாகவும் சொல்லி விடலாம்'' என்று முடித்துவிட்டாள் லலிதா.

''பொய்! பொய்!'' என்று மனைவியின் கன்னத்தைச் செல்லமாகக் கிள்ளியதோடு விட்டு விட்டான் கண்ணபிரான்.

சுந்தரகணபதி உடனே அலைக்குலைய அவசரமாக ஓடி வந்தார்.

''அத்தை வரவில்லையா? மாமா?'' என்ற லலிதாவின் கேள்விக்கு, ''அவளுக்கு விமானத்தில் இடம் கிடைக்கவில்லையம்மா! எனக்கு ஏற்கெனவே டிக்கெட் எடுத்து விட்டிருந்ததால் நான் மட்டும் வந்தேன்'' என்றார் அவர் கம்மிய குரலில்.

அவரது குரலும், சிவந்த விழிகளும், தடுமாறி நின்ற நிலையும் நித்திலாவை வேறு நினைக்க வைத்தன.

மாமாவுக்கு அதிசயமாகத் தைரியம் வந்து அத்தையுடன் ஏதோ போராட்டம் ஒன்று, அவர் எவ்வளவோ கெஞ்சியும் அத்தை வர மறுத்திருக்க வேண்டும்; அல்லது அவரும் போகக்கூடாது என்று தடுத்த அத்தையை மீறிக் கொண்டு அவர் இங்கே வந்திருக்க வேண்டும் - இனித் திரும்பச் சென்று அத்தையைச் சமாளிப்பது எப்படி என்று கலங்குகிறார் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

இன்னொன்று தோன்ற, ''விமானம் மிகவும் லேட்டா மாமா?'' என்று வினவினாள்.

''ம்'' என்று தெளிவற்ற குரலில் முனகிவிட்டுத் தள்ளாடும் நடையுடன் தொட்டிலை நாடிச் சென்றார் சுந்தரகணபதி.

''தாத்தா பட்டம் கிடைத்ததும் மாமா திடீரென்று கிழவனாகிவிட்ட மாதிரி இல்லை'' என்று கிசுகிசுத்துச் சிரித்தாள் லலிதா.

குழந்தையைப் பார்க்கப் பார்க்கச் சுந்தரகணபதியின் விழிகளில் நீர் அரும்பி வழிந்தது. எவ்வளவோ வேண்டியும் உணவைக்கூட மறுத்துவிட்டு, குழந்தையின் அருகிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார் அவர்.

''அப்படிப் பசிகூட அறியாத பாசமா'' என்று ஆச்சரியப் பட்டாள் நித்திலா.

வியப்புடன் இரண்டொரு முறை அவரை நோட்டம் விட்ட போது, அவரும் ஒரு திகைப்புடன் தன்னை நோக்குவதைக் கவனித்தாள் அவள்.

'எந்தப் பெரியவர்களின் துணையும் இல்லாமல் தனியாக இருந்து பிள்ளை பெற்றுவிட்டாளே என்று இந்த முந்திய தலைமுறை மனிதருக்குப் பிரமிப்பு' என்று உள்ளூர ஏளனமாக நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் ''கண்ணபிரானுடைய தகப்பனாரிடம் பேசினேன். மகனுக்கு விருப்பம் இருந்தால் கொஞ்ச காலம் இங்கே நம் தொழிலை மகன் பார்ப்பதில் அவருக்கு ஆட்சேபணை இல்லை'' என்றார்... ''நீ சென்னை வந்துவிடு'' என்று அவர் அழைக்கவும் அவள் சற்று திகைத்து போனாள்.

சென்னையில் வெயில் அதிகம். தண்ணீர் மாறினால் குழந்தைக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது... என்று வாயில் வந்த சாக்குகளை எல்லாம் சொல்லி அவள் மறுத்துப் பார்த்தாள்.

ஆனால், ''இந்த கையாலாகாத மாமனின் சொல்லை நீ கூட அலட்சியம் செய்வாயா அம்மா'' என்று அவர் விழிகளில் நீர் மல்க வேண்டியபோது, அதற்கு மேல் பிடிவாதமாக நிற்க அவளுக்குச் சக்தியற்றுப் போகவே, சுந்தரகணபதி சென்னை திரும்பியபோது அவரோடு நித்திலாவும் குழந்தையும்கூட வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சென்னையும் அவளுக்கு முன்னைப்போல பயங்கரமாக இல்லை.

தாயாரின் நினைவு பெரிதும் வரத்தான் செய்தது.

ஆனால் குழந்தை, குழந்தையைப் பார்க்க வருவோர் பார்த்துவிட்டுச் செல்வோர் என்று அவள் தனித்திருக்கும் நேரம் மிகவும் குறைந்து போனதால் அன்னையை நினைத்து துக்கித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருக்க அவளுக்கு அதிக நேரம் கிடைக்கவில்லை.

மீனம்மா, தாமஸ், ஆறுமுகம் மூவரும் குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டு, நம்ம அய்யா, அம்மாவை நினைவு கூர்ந்து கண்ணீர் வடித்தனர்; பின் மகிழ்ந்தனர்.

ஆதிலட்சுமி அம்மாளும் தன் 'பொடி' வைத்த பேச்சுகளைச் சற்று ஒதுக்கி வைத்தாள். குழந்தையின் இடுப்புக்கு தங்கக் கயிறு, கழுத்துச் சங்கிலி, காலுக்குத் தண்டை, கைக்கு காப்பு வாங்கி வந்து அணிவித்து அழகு பார்த்தாள், இத்தோடு எண்ணில் அடங்காத துணிமணிகள்! கடைக்குப் போய் வரவே அவளுக்கு நேரம் போதவில்லை.

சுந்தரகணபதியோ குழந்தையைவிட்டு நகருவதே இல்லை. குழந்தைக்கு நாப்கின் மாற்றுகிற வேலையைக் கூடத் தயங்காமல் செய்தார்.

குழந்தையைப் பார்க்க வந்தவர்களின் சில தொண தொண கேள்விகளுக்குப் பொய்யான பதில்களைச் சொல்ல

வேண்டியிருந்த கட்டாயம் தவிர நித்திலாவுக்குச் சென்னை வாழ்வு சங்கடமாக இல்லை.

முதல் வலி எப்படி இருந்தது. மொத்தம் எவ்வளவு நேரம் வலி எடுத்தது. குழந்தை தலை முதலில் வந்ததா... இது போல பெண்களுக்கே உரிய கேள்விகளில் நித்திலா திணறிப் போனாள்.

ஆனால் இது மாதிரிச் சமயங்களில், சுந்தரகணபதி எப்படியாவது அவரையும் அறியாமல் அவளைக் காத்து வந்தார். அப்போது பார்த்ததுதான் அவருக்கு ஏதாவது தேவைப்படும். 'இதை எடுத்து வாம்மா! அதை அடுக்கி வைக்கக் கூடாதா? பிள்ளை துணிகளை நீ மடிப்பதற் கென்ன?' என்பன போன்ற வேலைகளை ஏவுவார்.

நித்திலாவுக்கு மூளைக்கு வேலை கொடுத்துப் புளுகு வதற்குப் பதிலாகக் கைக்கும் காலுக்குமான இந்த வேலை கள் மனதுக்குப் பிடித்தமாக இருக்கவே, அவர் அழைக்கும் போது ஓடிவிடுவாள்.

லலிதா அவ்வப்போது தொலைபேசியில் பேசுவாள். குழந்தையைப் பார்க்க வேண்டும்போல இருக்கிறது என்று ஒரு தடவை சென்னைக்கு வந்து போனாள்.

அவளைப் பார்த்து, ''நீ எப்போது பெற்றுக் கொள்ளப் போகிறாய்? கேட்டால், இப்போதைக்கு இல்லை என்கிறா யாமே! மரகதம் மிகவும் வருத்தப்பட்டாள். அந்த உளறலை எல்லாம் விட்டுவிட்டு எங்கள் நித்திலாவைப் பாத்துப்படி'' என்று ஆதிலட்சுமி கூறவும் அந்த 'எங்கள் நித்திலா'வில் நித்திலா மயக்கம் போட்டு விழாத குறைதான்.

ஆனால் குழந்தை எல்லாரையும் அப்படி மயக்கி வைத் திருந்தான்.

முப்பது நாள்களுக்குள் முகம் பார்த்துச் சிரிப்பதும், அருகில் வருகிறவர்களைப் பார்வையால் தொடருவதும், 'ங்கா' போட்டபடி கை கால்களை அடித்துக் கொள்வதும் பார்த்தவர்கள் அத்தனை பேரையும் பரவசப்படுத்தவும், ஏதாவது ஒரு சாக்கை வைத்துக் கொண்டு எல்லாரும் குழந்தை இருக்கும் இடத்திலேயே வளைய வந்தனர்.

குழந்தைக்குத் தொட்டில் போட்டு பெயர் சூட்டும் விழா நடத்த வேண்டும் என்று பேச்சு எழுந்தது. ஆனால் அதில் பிள்ளையுடைய தகப்பன் கலந்து கொள்ளாவிட்டால் சோபிக்காது என்று, செல்வம் வந்ததும் விழாவை நடத்தலாம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

பேச்சு, முடிவு என்று என்ன?

தொடங்குவதும், பேசுவதும், முடிவு செய்வதும் ஆதிலட் சுமிதான். சுந்தரகணபதி எதையும் மறைப்பது இல்லை. நித்திலா எதிலும் பட்டுக் கொள்வது இல்லை.

சுபாவமாக நித்திலாவுக்கு யாரையும் துன்புறுத்தி மகிழும் இயல்பு இல்லாததால், அன்று மசக்கைக்காரிக்கு உதவுவதாக எண்ணி வந்தவளை அவமதித்து விரட்டியது அவளை அவ்வப்போது உறுத்தும். என்னதான் அன்று அதற்குத் தேவை இருந்தது என்று தனக்குத் தானே வாதாடினாலும் அவளது மனம் இடித்துக் கொண்டேதான் இருந்தது.

எப்படியும் செல்வம் செய்த பிழைக்கு அவள் தாய் என்ன செய்வாள் பாவம், என்று இப்போது ஆதிலட்சுமியின் போக்கில் குறுக்கிடாமல் ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

இருவருமாகக் கலகலப்பாய்ப் பேசிப் பழக்கம் இல் லாததால் ஆதிலட்சுமியும் தயக்கத்துடன் பொதுவாகத்தான் பேசுவாள். 'இன்று எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டலாமா?''

''சரி''

''இன்று நீலநிறச் சட்டை போடலாம் என்று எடுத்து வந்தேன்.''

''சரி.''

எல்லாம் சரியென்றவள் ஒன்றை மட்டும் வேகத்துடன் எதிர்த்தாள்.

''ஊட்டி கான்வென்டில் இடத்துக்கு இப்போதே பதிவு செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் எல்.கே.ஜியில் சேர்கிற நாளில் இடம் இல்லை என்று விடுவார்கள்?'' என்றாள் ஆதிலட்சுமி அன்று.

''என் பிள்ளை என்னோடுதான் இருப்பான். தனியாகப் பள்ளி விடுதிக்கெல்லாம் அனுப்புவதாக இல்லை'' என்று சுள்ளென்று சொல்லி விட்டாள் நித்திலா.

தாயைப் பிரிந்து விடுதிக்குச் செல்லும்போது எப்படி இருக்கும் என்பது அவள் அறியாததா? அல்லது பெற்றோர் அன்பு அறியாமல் பிள்ளை வளரப் போகிறானே என்று 'அவள்' கலங்கியதுதான் மறக்குமா?

எல்லாருமாக ஆதிலட்சுமியின் காட்டுக் கத்தலை எதிர் ார்த்தபோது ''செல்வம் அங்கேதான் வளர்ந்தான்... பிறகு ன் விருப்பம்'' என்று உணர்ச்சியற்ற குரலில் சொல்லிவிட்டு அவள் ஒதுங்கிச் செல்லவும் சற்று அமைதியாகப் பதில் றியிருக்க வேண்டுமோ என்று இன்னுமோர் உறுத்தல் ண்டாயிற்று நித்திலாவுக்கு.

ஆனால், ''குட்'' என்று மெச்சிய மாமனாரின் முகத்தில் ருந்த முறுவல் சற்று ஆறுதலைத் தந்தது.

இரவு பகல் என்று பாராது உழைத்த தொழிலாளர்களின் த்துழைப்பினால் வேலை கிட்டத்தட்ட முடிந்து விட்ட

தாகவும், இனி உள் அலங்கார வேலைகள் முடிந்த பிறகு கடைசி 'டச் அப்'புக்குச் சென்றால் போதும் என்பதால் விரைவில் திரும்பி வருவதாகவும் செல்வத்திடமிருந்து தகவல் வந்தது.

என்னதான் அவனை வெறுப்பதற்கு நியாயமான காரணங்கள் நிறைய இருந்தாலும், அவன் வருகிறான் என்பதில் மனம் இன்புறுவதை நித்திலாவால் தடுக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அவனோடு பழைய வாழ்வு அசாத்தியம் என்பதையும் அவள் நிச்சயமாக உணர்ந்திருந்தாள். எனவே அவனைப் பிரிவதிலும் உறுதியாகவே இருந்தாள்.

வர இருக்கும் பிரிவுக்காகவும், அதற்காகவே நடத்த வேண்டியதாயிருக்கும் போராட்டத்திற்காகவும் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்ள முயற்சி செய்தான்.

இதற்கிடையில் சென்னையில் காரியஸ்தராக இருந்த குருபாதம் - ஏற்கெனவே சற்று நோய்வாய்ப்பட்டு இருந்ததில் உடல்நிலை மிகவும் சீர்கேடு அடைய, மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார்.

அவரது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அவருடைய மகன் தாமோதரனை வரவழைத்து, மகனிடம் தந்தையின் பொறுப்பைக் கொடுத்தார் சுந்தரகணபதி.

மும்பையிலிருந்து தனித்துத் திரும்பி வந்த அவன் நித்திலாவிடம் ஒரு மூச்சு அழுதான்.

மகிளாவும் அவனும் மும்பையில் ஆறு மாதங்கள் தான் குடும்பம் நடத்தினார்களாம். அந்த நாள்களிலேயே சினிமா ஸ்டூடியோக்களுக்கும், சினிமா தயாரிப்பாளர், இயக்குநர், உதவி இயக்குநர் முதலியோரின் வீடுகளுக்கும் அலையாய் அலைந்தாளாம். முதலில் அவனையும் கூட இழுத்துக்

கொண்டு சுற்றியவள், பிறகு தனியாகப் போகத் தொடங்கினாளாம். இப்போது ஒரு தொலைக்காட்சிப் படத் தயாரிப்பாளரிடம் துணை இயக்குநராகப் பணி புரியும் ஒருவரோடு வசிக்கிறாளாம்.

''அங்கே மகிளாவை என் மனைவி என்று அறிமுகப் படுத்தி இருந்தானோ, அவள் இப்படி நடந்து கொள்ளவும் எனக்கு மிகவும் தலையிறக்கமாகிப் போயிற்று'' என்று கண்ணீர் வடித்தான்.

''சரி சரி! இங்கே உள்ள வேலையை ஒழுங்காகப் பாருங்கள். மாமாவே நல்ல பெண்ணாகப் பார்த்து உங்கள் திருமணத்தை நடத்தி வைப்பார்கள்'' என்று ஆறுதல் சொன்னாள் நித்திலா.

ஒருவாறு செல்வம் திரும்பிவரும் நாளும் வந்து சேர்ந்தது.

எல்லாருமாக விமான நிலையத்துக்குக் கிளம்பிக் கொண்டு இருந்தபோது, ''குழந்தை கக்கிற்று'' என்று கூறி வீட்டில் தங்கிவிட்டாள் நித்திலா.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் தொட்டிலில் உறங்கிய குழந்தையிடம் சென்று, அதன் பட்டுக் கன்னத்தைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு, செல்வம் மனைவியைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அப்போது பார்த்து, கால் மெட்டியில் சிக்கிக் கொண்டிருந்த சேலையைக் குனிந்து சீர் செய்ய வேண்டியதாய் இருந்தது அவளுக்கு.

ஓவல் வடிவ சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்து சிற்றுண்டி அருந்தியபோது செல்வம் வெளிநாட்டு வேலை பற்றிப் பேசினான். ''வேலை நல்லபடியாக முடிந்திருக்கிறது. எல்லாருக்கும் மிகவும் திருப்தி, ஆசாத்தின் தொழில் துறை

சகாக்கள் நாலைந்து பேர் பார்த்துவிட்டு அவர்களுக்கும் நம்மையே செய்து தரச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அவ்வளவு காலம் தொடர்ந்து அங்கேயே தங்கி வேலை செய்வது அவ்வளவு நல்லது இல்லை என்று தோன்றுவதால் நான் பிடிகொடுத்துப் பதில் சொல்லவில்லை'' என்று தந்தையிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

குறுக்கிட்டு, ''நிறைய லாபம் வருகிறது என்றாயேடா?'' என்றாள் ஆதிலட்சுமி.

''லாபம்தான். செய்யச் செய்யத் தொழிலில் விருத்திதான் ஆனால் நாம் அவ்வப்போது சென்று எட்டிப் பார்த்தாலும் போதும் என்கிற அளவில் அங்கே பொறுப்பேற்க ஆள் கிடைத்தால் செய்யலாம். கண்ணபிரான் உறவில் யாரோ இருப்பதாக அன்றைக்குத் தொலைபேசியில் பேசிய போது சொன்னார். பார்க்கலாம் என்றேன். அத்தோடு இங்கேயும் பார்க்க வேண்டும். தன் குடும்பத் தொழிலை விட்டு விட்டு அடுத்தவர் தொழிலில் மகன் உதவிகொண்டு இருப்பதைக் கண்ணபிரானுடைய தகப்பனார் எவ்வளவு நாள் பொறுப்பார்? அவராகப் பேச்சைத் தொடங்குமுன் நாமாக நன்றியுடன் பொறுப்பிலிருந்து கண்ணபிரானை விடுவித்து விடுவது நல்லது இல்லையா?''

ஆக செல்வம் திரும்பவும் மாதக்கணக்கில் வெளிநாட்டில் தங்கப்போவது இல்லை என்பதில் கண்டிப்பாக இருக்கிறான் என்பதை எல்லாரையும் போல நித்திலாவும் உணர்ந்தாள்.

இந்தப் பேச்சு வார்த்தை எதிலும் அவளால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை.

எப்படி முடிந்தது? புனிதமான திருமணம் நடந்த சமயத்தில்கூட இன்னொருத்தியோடு - அதிலும் அவனை விடவும்

குறைந்தது ஏழெட்டு வயதாவது மூத்த ஒருத்தியிடம் பழக அவனால் எப்படி முடிந்தது என்று மனம் குமுறிக்கொண்டே இருக்கையில் வாயால் வேறுவிதமாக எப்படிப் பேச முடியும்?

மற்றவர்களின் பார்வைக்காக அலங்கரித்துக் கொண்ட போதும், பட்டாடை புனைந்தபோதும் நித்திலாவின் நெஞ்சில் தீ கனன்று கொண்டே இருந்தது.

முறுவலிப்பது போன்ற பாவனையில் உதடுகளைக் காதுவரை இழுத்துப் பிடித்தபடி வளைய வந்தாள்.

ஆனால், தற்செயலாக நேர்ந்த ஒரு தனிமையில், அவளை நெருங்கி, ''நித்தீ!'' என்று அவளது தோள்மீது செல்வம் கையை வைக்கவும் சகிக்க முடியாமல் போய்விட, சட்டெனக் கையைத் தட்டிவிட்டு வேகமாக விலகிப் போனாள்.

அப்போது, ''மெல்ல, மெல்ல. குழந்தை பிறந்தால் விலகி இருக்க வேண்டுமா நித்தி? சொன்னால் ஒரு மீட்டர் தள்ளியே இருந்து விடுகிறேன். ஏன் இந்தப் பதற்றம்?'' என்று அவன் வேடிக்கை போலவும் பேசவும் அவளுக்கு எரிச்சல் வந்தது.

நிமிர்ந்து பாராமல், பதிலும் சொல்லாமல், அறை வாயிலை நோக்கி அவள் விரையவும், ''ரொம்பவும் வேறுபாடு தெரிகிறது, நித்திலா!'' என்றான் செல்வம் சற்றுக் கடுமையான குரலில்.

ஆமாம். அந்த ஏமாளி மாதிரி எல்லாரும் காலில் விழுந்து கிடப்பார்களா? வித்தியாசமாகத்தான் தெரியும் என்று உள்ளூரப் புகைந்தபடி, ''ஒத்துப் பார்க்கும் வாய்ப்பு உங்களுக்கு நிறைய இருக்கிறது போல'' என்று தலையைத்

திருப்பிக்கொண்டு அவனுடைய பல பெண் பழக்கத்தைக் குத்திக் காட்டி மட்டம் தட்டினாள் நித்திலா.

''வாய்ப்பு இருப்பதால்தான் சொல்லுகிறேன்'' என்று அவனும் அழுத்தத்துடனேயே பேசினான்.

''என்ன ஒரு திண்ணக்கம் இருந்தால் இப்படி ஒத்துக் கொள்ள தோன்றும்?'' என்று பொருமியபடி, மேலும் அங்கே நிற்கப் பிடிக்காமல் வேகமாக வெளியேறிய நித்திலா, அந்த அறையில் பழுதாகிவிட்டிருந்த பல்பை மாற்றுவதற்காக வந்த தாமோதரனின் மேல் மோதிக் கொள்ள இருந்தாள்.

கடைசி விநாடியில் சமாளித்து நின்று, விலகி அவள் செல்லவும். செல்வமும் அவளைத் தொடர்ந்து வந்தான்.

தாமோதரனின் காதில் தன் பேச்சு விழாத தூரம் சென்றதும், ''இவன் இங்கே எங்கே வந்தான்?'' என்று குரலில் எரிச்சல் காட்டிக் கேட்டான் செல்வம்.

அவன் அருகில் நின்று விளக்கம் கூற மனமற்று, ''வரச் சொன்னதால் வந்தார்'' என்று சுருக்கமாக மொழிந்துவிட்டு வேகமாக விலகிச் சென்றுவிட்டாள் அவள்.

இருவருடைய நடவடிக்கையும் பார்த்து ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினான் தாமோதரன்.

24

மணமாகி இரண்டே மாதங்களில் செல்வம் மனைவியைப் பிரிந்து வெளிநாடு சென்றதும் தாமோதரனுக்குத் தெரியும்.

பல மாத காலம் பிரிந்திருந்த கணவனும் மனைவியும், அன்றுதான் மீண்டும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அன்று கிடைத்த முதல் தனிமையின் பின்னர் அறையைவிட்டு வெளி வரும்போது

அவர்கள் இருவரின் முகத்திலும் காணப்பட்ட கடுப்பைக் கண்டு தாமோதரன் பிரமித்துப் போனான்.

பல்பை மாட்டிவிட்டு வந்து தனியாக உட்கார்ந்து தீவிரமாக யோசித்தான்.

பெங்களூரில் நித்திலா தானாக வந்து தன்னிடம் சிரித்துப் பேசியதையும், அவளுடைய தாயாரிடம் அவனை அழைத்துச் சென்றதையும் நினைத்துப் பார்த்தான்.

செல்வம் தன்னைத் திடீர் என்று மும்பைக்கு அனுப்பி வைத்ததையும், உடனேயே நித்திலாவைத் திடீர் மணம் புரிந்ததையும் பற்றி வெகுவாக ஆழ்ந்து சிந்தித்தான்.

வெகுநாள் பிரிந்திருந்த கணவன் திரும்பி வந்த அன்றே கணவன் மனைவி இருவரும் முகம் சுளிப்பதை எண்ணிப் பார்த்தான்.

ஒன்று தோன்றவும், மேலும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள முடிவு செய்து நித்திலாவையும் செல்வத்தையும் அவர்கள் அறியாமல் பின் தொடர்ந்து வேவு பார்த்தான்.

எல்லாவற்றையும் தானாகவே கூட்டிக் கழித்தபிறகு அவனுக்கு ஒரு விடை கிடைத்தது. ஒரே ஒப்பற்ற விடை!

நித்திலா உண்மையாகக் காதலித்தது தானாகிய தாமோதரனைத்தான். ஆனால் அவளது அழகில் மயங்கிய செல்வம், அவளது விருப்பத்திற்குக் குறுக்கே இருந்த தடையான தாமோதரனை நைசாக விலக்கிப் மும்பைக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு, தனித்து நின்ற அபலை நித்திலாவைக் கட்டாயக் கல்யாணம் செய்து கொண்டான். ஆனால், செல்வத்தால் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்ற பிறகும் உண்மைக் காதலை மறக்க முடியாத நித்திலா செல்வத்தை

வெறுத்து, தாமோதரனாகிய தனக்காகவே உருகிக் கொண்டு இருக்கிறாள்!

இப்படி ஓர் அழகான, பெரிய இடத்துப் பெண் பணக்காரச் செல்வத்தை வெறுத்துத் தன்னை விரும்புகிறாளா? அளவுமீறி மதுவுண்ட மந்தியெனக் கிறங்கிப் போனான் தாமோதரன்.

நித்திலா செல்வத்தைத் தவிர்த்து விலக விலக அவன் மேலும் மேலும் அகமகிழலானான்.

செல்வம் தன்னிடம் எரிந்து விழுவதுகூடத் தாமோதரனுக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தை அளித்தது.

தானும் நித்திலாவையே காதலிப்பது பற்றியும், எப்படிச் செல்வத்தின் ஆலோசனையின் பேரில் மகிளா தன்னை ஏமாற்றி மயக்கி, தன்னோடு மும்பைக்குத் தொற்றிக் கொண்டு வந்தாள் என்பது பற்றியும் நித்திலாவிடம் எடுத்துக் கூறி விளக்குவதற்குச் சரியான தருணம் பார்த்துக் காத்திருந்தான் அவன்.

இந்நிலையில் குழந்தையின் பெயர் சூட்டு விழாவுக்கு நாள் குறிப்பிட்டார்கள்.

உள்ளூரில் இருந்தவர்களை நேரிலும், வெளியூர்க்காரர்களைக் கடித மூலமும் அன்புடன் அழைத்தார்கள்.

வீட்டில் செல்வத்துடன் நேரக்கூடிய தனிமையைத் தவிர்க்க விரும்பி, இவை அனைத்து வேலைகளிலும் நித்திலா பங்கேற்றாள்.

குழந்தைக்குப் பெயர் தேடினார்கள்.

குழந்தையைப் போலப் பொய்த்துப் போகக் கூடாது என்று எண்ணி மிகவும் யோசித்துவிட்டு, 'சத்யன்' என்ற பெயரை நித்திலா தேர்ந்தெடுத்தாள்.

சத்தியகணபதி!

பெயர் எல்லோருக்கும் பிடித்துப் போனது.

குடும்பத்தில் மூன்றாவதாக ஒரு எஸ். கணபதி என்று சொல்லி மகிழ்ந்தனர்.

ஆனால் ஒரு மாதிரியான குரலில், ''குழந்தையேனும் பெயருக்கு ஏற்றபடி பேசட்டும்'' என்று செல்வம் கூறவும், ''என்ன திண்ணக்கம்'' என்று நித்திலாவின் நெஞ்சு கொதித்தது. அவள் அன்றைக்கு அனுப்பிய கடிதம் கட்டாயம் செல்வத்துக்குக் கிடைத்திருக்கும். ஆனால், 'அந்தப் பெண்'ணைப் பற்றியோ, 'அந்தக் குழந்தை' பற்றியோ அணு அளவு கவலைகூட இல்லாமல் சுற்றி வருகிறவன் என்ன திமிர் இருந்தால் இப்படிப் பேசுவான்?

இவர்களுக்குத்தான் இது காலம் போலும் என்று வெதும்பினாள்.

இந்த மனநிலையில் அவள் குமுறிக் கொண்டு இருக்கையில் வந்து, பெங்களூரில் இருந்து லலிதா பேசுவதாகக் கூறினான் தாமோதரன்.

அவள் தன் அறைக்குச் சென்று அங்கிருந்து பேசுவதாகச் சொல்லிச் செல்லவும், அவசரமாக ஓடிச்சென்று 'எக்ஸ் டென்ஷ'னில் ரிசீவரை எடுத்துக் காதில் ஒட்டி வைத்துக் கொண்டான் அவன்.

நித்திலாவும் லலிதாவும் நெருங்கிய உறவினர்! சம வயதுத் தோழிகள்; கடந்த சில மாதங்களாக நித்திலா லலிதாவின் வீட்டில்தான் வசித்திருக்கிறாள். எனவே இவர்களது பேச்சில் நித்திலாவின் மனநிலை நன்றாக வெளிப்படக்கூடும் என்றுதான் தாமோதரன் அவர்களது பேச்சை ஒட்டுக் கேட்கத் திட்டமிட்டான்.

ஆனால் அவன் ஒருபோதும் எண்ணிப் பார்த்திராத அளவில் லாட்டரிப் பரிசு அடித்தது அவனுக்கு.

அன்றுதான் பெயர் சூட்டு விழாவுக்கான அழைப்பு லலிதாவுக்குக் கிடைத்திருந்தது.

அழைப்பிதழில், நித்திலா, செல்வம் இருவரின் பெயர்களையும் பார்த்ததும் அவள் தோழியோடு பேச எண்ணினாள்.

நித்திலாவின் தீர்மானத்தை அறிந்தவள் என்பதோடு அவளது எதிர்காலம் பற்றிய கவலையும் லலிதாவுக்கு உண்டு.

நிறைந்த இல்வாழ்வில் நெகிழ்ந்திருந்த அவளது மனம் ஒருவேளை செல்வம் திருந்திவிட்டால் நித்திலாவும் அவனை மன்னித்து அவனோடு இணைந்துவிட்டால் என்ன என்று எண்ணத் தொடங்கியிருந்தது.

செல்வம் அயோக்கியன் என்று திட்டவட்டமாக அறிந்திருந்த சமயத்தில் அவன் மேல்கொண்ட காதலில் நித்திலா தவித்தது அவளுக்குத் தெரியும் அல்லவா?

எண்ணியதைக் கேட்டாள். ''சென்றதைச் சென்றதாக ஒதுக்கி மறந்துவிட முடியாதா? கொஞ்சம் முயற்சி செய்து பாரேன் நித்திலா...'' என்றாள் சற்றுக் கொஞ்சலாக.

ஆனால் நித்திலாதான் கனன்றுகொண்டு இருந்தாளே ''என் முடிவில் மாற்றமே கிடையாது லலிதா'' என்றாள் கறார்க் குரலில்.

மேலும் சினத்துடன், ''மாமாவின் இருதய நிலைக்காக பார்க்கிறேன். மற்றபடி இப்போதே விவாகரத்து நோட்டீஸ் விட்டிருப்பேன். இப்போது குழந்தை வேறு இருக்கிறானா? பாதிச் சொத்தைப் பிடுங்கிக் கதற அடிக்கிறேன் பார்'' என்று வஞ்சினம் உரைத்தாள்.

பா...தி சொத்து! எத்தனை கோடி?

அடுத்து மருத்துவமனைக்குச் செல்கிறபோது தந்தை யிடம் இவர்கள் சொத்து மதிப்பைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று மனதுள் குறித்துக் கொண்டான் தாமோதரன்.

பாதிச் சொத்தும் நித்திலாவும்?

பிள்ளை... பிள்ளை என்ன பிள்ளை? நாற்பது நாள் சிசு எழுந்து நடக்குமுன் எத்தனைக் கண்டம் வருமோ?

நித்திலாவும், பெரும் பணமும்.

இப்போதே 'பென்ஸ்'சில் சர்ரென்று வழுக்கத் தொடங் கியது அவன் மனம்.

நித்திலா விவாகரத்து வரை திட்டமிட்டு விட்டாள். இவன் இன்னும் தன் காதலை அவளிடம் தெரிவிக்கக்கூட இல்லை.

லலிதா நித்திலாவின் மனதை மாற்ற முயற்சி செய்வது நினைவு வந்தது அவனுக்கு.

எறும்பு ஊரக் கல் தேய்ந்துவிடக் கூடாது.

சீக்கிரமாகத் தன் காதலையும், சொல்லி, நித்திலாவின் மனநிலை மாறிவிடாமல் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் தாமோதரன் எவ்வளவோ, உறுமீனுக்காக வாடியிருக்கும் கொக்காகக் காத்திருந்த போதும், மறுநாள் முழுமையும் அவனுக்கு நித்திலாவைத் தனியே சந்தித்துப் பேச வாய்ப்பே கிடைக்கவில்லை.

மலர்களும் வெள்ளி ஜிகினாவுமாகக் கலந்து ஒரு பிரம் மாண்டமான முத்துச் சிப்பி செய்து, அதன் இரு இதழ் களுக்கு நடுவில் முத்தாகச் சத்யகணபதியின் தொட்டிலை அமைத்திருந்தார்கள்.

வீடு முழுவதும் வண்ண விளக்குகளாலும் மலர்ச் சரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

வேலை செய்பவர்களும், சரி பார்ப்பவர்களும், விருந் தினருமாக வீடு கலகலத்தது.

அத்தனை பேருக்கும் இடம் கொடுத்து, அந்த அலங் காரத்தில் தானும் ஓர் அழகாகக் காட்சி அளித்த வீட்டைக் காண்கையில் நித்திலாவுக்குத் தன் பெற்றோரின் நினைவு ஒரு பெரிய அலைபோல எழுந்தது.

இந்த மாதிரி விழாக்களை மனதில் கொண்டுதானே இந்த வீட்டை அவர்கள் கட்டியிருப்பார்கள்.

விவாகரத்து ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பிரிவாக இந்த வீட்டைக் கேட்டுப் பெறலாமா என்றுகூட அவளுக்கு ஒரு முறை தோன்றியது.

ஆனால் இன்று இந்த வீட்டைப் போலவே குழந்தையும் அவளுடையது இல்லை.

அவளுடைய பெற்றோர், உள்ளார்ந்த பிரியத்தோடு கட்டிய வீட்டை, ஒரு பொய்யான காரணத்தைக் காட்டி வாங்குவது, அவர்களை அவமதிப்பது போல ஆகும் என்று தோன்றவும் வீட்டைப் பற்றிய எண்ணத்தை உடனே கை விட்டாள்.

பாய்ப் பின்னலில் குழந்தை சரிகை பளபளத்த தாமரை பூ வண்ணப் பட்டுச் சேலை உடுத்தி தாயார் தந்த வைர நகைகளை அணிந்து நித்திலா விழா கூடத்துக்கு வரவும், அங்கிருந்த சளசளப் பேச்சு சட்டென நின்று ஓர் அமைதி நிலவியது.

எல்லாரும் தன்னையே பார்ப்பதை உணர்ந்து அதனால் ஏற்பட்ட கூச்சத்தை மறைத்துப் புன்னகை புரிந்தபடி நகர்ந் தாள் நித்திலா!

''அய்யோ! என்ன அழகு நித்திலா! அழகுக்கு அழகு மாதிரி நகைகளும் சேலையும் எங்கிருந்துதான் வாங்கு கிறாயோ'' என்று மவுனத்தைக் கலைத்தாள் நண்பர் குடும் பத்துக்கு மருமகள் ஒருத்தி.

''கோ ஆப்டெக்ஸில்தான் இந்தச் சேலை வாங்கியது. அத்தைதான் அழைத்துப் போய் வாங்கினார்கள். அத்தை எப்போதுமே அங்கேதான் வாங்குவார்கள்'' என்று பேச்சின் கருவைத் தன்னிடமிருந்து மாமியாரிடம் தள்ளிவிட முயன்றாள் நித்திலா.

கூடவே கீழே வைக்க மனம் இல்லாமல் ஆதிலட்சுமி தூக்கித் தூக்கிப் பார்த்த ரத்த வண்ணச் சேலையை நினைக் கையில் உள்ளூரச் சிரிப்பு வந்தது.

ஆனால் கடைசியில் நித்திலா இந்தச் சேலையைத் தேர்வு செய்து எடுக்கவும் ஒரு பேச்சு பேசாமல் திரும்பி வந்ததை நினைக்கையில் அவளுக்கு இப்போது ஆச்சரியம்தான்.

''ஆனால் இவ்வளவு சரிகைக்கு விலை பயங்கரமாக இருக்குமே'' என்று சேலை விஷயத்தை ஒதுக்கிய அவள், சசிகலா மீண்டும் நித்திலாவிடமே வந்து நின்றாள். ''அத்

தோடு இது போலச் சரிகைப் பட்டெல்லாம் கட்ட வேண்டும் என்றால் இடுப்பில், வயிற்றில் சதை போடாமல் உன்னைப் போலக் கச்சிதமாய் இருக்க வேண்டும்.... ஊகூம் நீ பிள்ளை பெற்றவள் என்று சத்தியம் செய்தால்கூடப் புதிதாகப் பார்க்கிறவர்கள் நம்பவே மாட்டார்கள். புதுப் பெண் மாதிரி அப்படியே இருக்கிறாய்'' என்று கூறி, ஒரு பிள்ளையில் ஊதிவிட்ட தன் உடலைக் குனிந்து பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டு மற்றவர்களைச் சிரிக்க வைத்தாள் அவள்.

கபடமற்றுச் சொன்ன வார்த்தைகள்தான். ஆனால் நித்திலாவுக்கும் முகம் வியர்த்துவிட்டது நல்ல வேளையாக அந்தச் சமயம் புதிதாக வந்த யாரோ ஒரு விருந்தினரை உட்கார வைப்பதற்காக அழைத்துக் கொண்டு செல்வம் அங்கே வரவும் பேச்சு இலக்கு மாறியது.

நித்திலாவுடைய தாயாரின் உடல் நிலைக்காக என்று நித்திலா... செல்வத்தின் திருமணம் கூடப் பெங்களூரில் நடந்துவிட்டதால் இந்த விழாவைப் பெரிதாகக் கொண்டாட நினைத்து நடத்தினாள் ஆதிலட்சுமி.

நிறைய விருந்தினர்.

அவர்களில் குழந்தையை ஏற்கனவே வந்து பார்த்து விட்டுப் போயிருந்த நெருக்கமான சுற்று மனிதர்களைத் தவிர வேறு யாரையும் நித்திலாவுக்குத் தெரியாது.

கூடவே நின்று எல்லாரையும் அவளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான் செல்வம்.

விழாவுக்காக இருவரும் அருகருகே நிற்க வேண்டி யிருக்க அவர்களது தோற்றப் பொருத்தம் பலரது கவனத்தை யும் கவர்ந்து விமரிசிக்க வைத்தது.

ஒருவர் ஜோடியாகவே சொல்லி செல்வத்தின் கையைப் பற்றிக் குலுக்கிவிட்டுப் போனார்.

செல்வத்தின் கம்பீரமும் கவர்ச்சியும் நித்திலா அறிந்ததே. கண்ணாடி பொய் சொல்லவில்லை என்றால், தோற்றத்தில் அவளும் அவனுக்குப் பொருத்தமான ஜோடிதான்.

ஆனால் மற்றபடி... என்று எண்ணமிட்டபடி கணவன் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தாள் நித்திலா.

ஆனால் அவனது உணர்ச்சியற்ற பார்வை அவளது முகத்தை ஆராயக் கண்டு, சட்டெனத் திரும்பி அருகில் இருந்த பெண்ணிடம் எதையோ அவசரமாகப் பேசத் தொடங்கினாள்.

அப்படி அவள் பேசத் தொடங்கிய பெண் சசிகலா. அவளுக்கு, நித்திலா போலத் தானும் கொடியிடையாள் ஆகிவிட வேண்டும் என்று ஒரே ஆசை. நித்திலாவையே சுற்றிச் சுற்றி வந்து சாப்பாடு என்ன, உடற்பயிற்சி என்ன என்று தொணதொணத்தாள்.

சுந்தரகணபதி கூட ஒரு முறை வேடிக்கையாக ''என்னம்மா சின்னப் பொண்ணு, என்னை மாதிரிக் கிழவர்களோடு பேசவே மாட்டாயா? இங்கே வா. வந்து என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளேன். இந்த விழாவுக்கு வராமல் உன் மாமன் லண்டனில் என்ன வெட்டி முறித்துக் கொண்டு இருக்கிறான்? நீயே சொல்லு'' என்று அவளை அழைத்துக் கொண்டு சென்றார்.

அப்பாடி என்று மூச்சுவிட்டாள் நித்திலா.

செல்வத்தையே உரித்து வைத்தாற்போலக் குழந்தை சத்யன் இருப்பதைக் குறிப்பிடாதவர்களே இல்லை

எனலாம். இந்த மாதிரி விழா என்றால் இதுபோல ஏதாவது சொல்லவேண்டும் என்று சொன்னார்களோ, அல்லது அவளுக்கு ஆனந்தமாக இருக்கும் என்று கூறினார்களோ, நித்திலாவுக்கு எரிச்சல் வந்தது.

உரித்து வைத்தாற் போலவா?

செல்வத்தின் தோல் உரிக்கப்படவேண்டிய ஒன்று தான் என்பது தவிர, தகப்பனைப் போல மகன் இருப்பதைப் பெரிய விஷயம் போலச் சொல்ல வேண்டுமா என்று இருந்தது அவளுக்கு.

சத்தியகணபதி அழாமல், அசுத்தம் செய்யாமல், சிரித்து விளையாடிக் கொண்டும் தூங்கிக் கொண்டும் இருந்ததால் மற்றபடி விழா நல்லபடியாகவே நடந்தேறியது.

எல்லாம் பீடாவைச் சுவைத்தபடி எல்லாரும் விடை பெறும் நேரம் வரைதான்.

விடை பெறுகையில் சசிகலா மீண்டும் தொடங்கி விட்டாள். ''நீ எனக்கு ஒன்றுமே கற்றுத் தரவில்லையே'' என்று.

சசிகலாவைப் போலவே ஒன்றிரண்டு பிள்ளைகளில் சோம்பேறித்தனமாக உடலைத் தளரவிட்டுக் காட்ட, இன்னும் சில பெண்களும் சேர்ந்து அவளை மொய்க்கவும் தலையில் அடித்துக் கொள்ளலாம் போல இருந்தது நித்திலாவுக்கு,

அதிலும், அவளும் பிள்ளை பெற்றவள்தானே என்கிற நினைப்பில் சில அந்தரங்க விஷயங்களைச் சாதாரணமாக அவர்கள் பேசவும் நித்திலாவுக்கு முகம் கன்றத் தொடங்கியது.

தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையின் கையைச் சரியாக வைப்பதுபோலப் பாவனையில் தொட்டிலின்மேல் குனிந்து சமாளித்தாள்.

நிமிரும்போது முகப் பாவனையிலேயே கவனத்தை வைத்திருந்தவள் சேலை சற்று ஒதுங்குவதைக் கவனியாமல் விட்டுவிட்டாள்.

சட்டைக்கும் சேலைக் கட்டுக்கும் இடையில் மாசு மரு வற்ற இளவயிறு பளிச்சென்று தெரியவும், ஒருத்தி ''நித்திலா, உங்களுக்கு வயிற்றில்வரை எங்கே இருக்கிறது?'' என்று கேட்க, விஷயம் புரியாமல், ''எனக்கு இல்லையே'' என்று உண்மையை உரைத்து விட்டாள் நித்திலா.

''ஓ'' என்ற ஆச்சரியக் கோரசைக் கேட்டதும் தான் ஏதோ உளறிவிட்டதை உணர்ந்து கொண்டாள் நித்திலா.

ஆனால் என்னவென்று தெரியாமல் எப்படி சமாளிப்பது என்று புரியாமல் அவள் திணறும்போது, முத்தாய்ப்பு வைத்தாற்போல, ''ஊகூம்... நான் நம்ப மாட்டேன் என்னதான் 'க்ரீம்' போட்டு மசாஜ் செய்தாலும்... செல்வம் நிஜமாகவே நித்திலாவின் வயிற்றில் ஒரு கோடுகூட விழவில்லையா? நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்களே, சொல் லுங்கள்...'' என்று பேச்சு வேகத்தில் கேட்டுவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள் சசிகலா.

அவளுக்கே இப்படி என்றால் நித்திலாவை கேட்கவே தேவையில்லை.

அன்று ஆசையுடன் தோளில் வைத்த கையை நித்திலா தட்டிவிட்டபிறகு, செல்வம் அவனாக அவளிடம் நெருங் கியது இல்லை.

அவனைப் போலவே, மற்றவர் எதிரில் சாதாரணமாக பேசுகிறவன் அவர்களுடைய தனிப்பகுதிக்கு வந்ததும் மவுனமாகி விடுவான்.

இந்த நிலையில் அவர்கள் இருவரும் நெருக்கமாகப் பழகிக்கொண்டு இருக்கும் காதல் தம்பதி போல சசிகலா பேசவும் நித்திலாவின் முகம் ரத்த நிறமே கொண்டு விட்டது.

தன் முகச் சிவப்பை மற்றவர்கள் முக்கியமாக செல்வம் கண்டுவிடாமல் தடுக்கும் முயற்சியாக ''அத்தை கூப்பிடுகிற மாதிரி இருக்கிறது. சாரி நான் உள்ளே அவர்களிடம் போ...கிறேன்'' என்று வீட்டின் உட்புறம் ஓடியவள் மாடியேறி, நேரே தங்கள் பகுதிக்குச் சென்றாள்.

கட்டிலில் தொப்பென அமர்ந்து, பெரிய பெரிய மூச்சு களை எடுத்துவிட்டு, தன் உணர்ச்சிகளைச் சமனப்படுத்த முயன்றாள்.

ஒரு தனிமைக்காகத் தவியாய்த் தவித்துப் பொறுமை இழந்திருந்த தாமோதரன், நித்திலா தனியே மாடிக்குச் செல்வதைக் கண்டு அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

அறையினுள் தலையை நீட்டி, ''வந்து, வந்து நித்திலா'' என்று தாமோதரன் இழைக்கவும், ஒரு சிறு தனிமைக்குக் கூட வழியில்லையா என்று எரிச்சல் வந்தது அவளுக்கு.

அதை மறைத்து ''யார் கூப்பிட்டார்கள் தாமோதரன்? மாமாவா? இதோ வருகிறேன் என்று போய்ச் சொல் லுங்கள்?'' என்றாள் திரும்பாமலே.

''அ... அதில்லை நித்திலா! யாரும் கூப்பிடவில்லை. நா...நான்தான் உங்களிடம் ஊகூம், உன்னிடம் ஒன்று சொல்லவேண்டும்'' என்றான் அவன்.

அவன், 'உன்னிடம்' என்று வித்தியாசமாக ஒலிக்க, எழுந்து திரும்பி, ''என்ன?'' என்று வினவினாள் நித்திலா.

''வந்து நித்திலா! நான் உங்... உன்னை முழுமனதுடன் காதலிக்கிறேன். நீங்கள் செல்வம் சாரைப் பிரிந்து வந்தால் தயங்காமல், நான் உனக்கு வாழ்வு தருவேன். அது இந்த விநாடியே என்றாலும் சரிதான். ப்ளீஸ் நித்திலா! என் காதலை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்'' என்று பழைய கால ஆங்கிலப் படக் கதாநாயகன் போல அவள் முன் மண்டியிட்டு, அவள் கையைப் பற்றிக் கொண்டான்.

முற்பிறவியில் போலத் தோன்றிய முன்னொரு காலத்தில், செல்வத்துக்கு உதவி புரிவதாக எண்ணிக் கொண்டு இவனிடம் சிரித்துப் பேசியவள்தான் நித்திலா.

ஆனால் இங்கே வந்ததிலிருந்து, 'நித்திலா மேடம்' என்று சின்ன எசமானியாக மரியாதையுடனேயே அவன் நடக்கவும் அந்த நினைவே அவளுக்கு மறந்துவிட்டிருந்தது.

அவளுக்குத்தான் செல்வம் பற்றித் தன் மனதோடு போராடவே நேரம் போதவில்லையே!

இந்தத் தாமோதரன், குருபாதத்திற்குப் பதிலாக வீட்டில் பொது வேலைகளைக் கவனிப்பவன் என்பதற்கு மேல், அவனைப் பற்றி அவள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. இப்போது திடீரென்று அவன் காதல் பேசவும் நித்திலா பிரமித்துப் போனாள்.

இது வெளியே தெரிந்தால் இவனது வேலை பறி போவதோடு, பாவம், குருபாதத்திற்கும் அவமானம் ஆகுமே என்றெண்ணிக் கையை மெதுவாக விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றபடி, ''இதோ பாருங்கள் தாமோதரன்'' என்று அவள் பேசத் தொடங்கியபோது அறை வாயிலில் நிழலாடியது.

விழிகளை உயர்த்திப் பார்த்தால் அங்கே செல்வம் நின்றிருந்தான்!

சாவதானமாக ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துவிட்டு, எழுந்து நடுங்கிக் கொண்டு நின்ற தாமோதரனிடம் ''வேலையாட்கள் பந்தி தொடங்கி விட்டதே, நீங்கள் அவர்களோடு சேர்ந்து சாப்பிடப் போகவில்லையா தாமோதரன்?'' என்று ஒரு குரூரத்துடன் வினவினான்.

''இதோ... போகிறேன்'' என்று ஓட்டம் பிடித்தான் தாமோதரன்.

கதவைச் சாத்திக் கண் மறைந்த பிறகும் வேகம் குறையாமல் விரைந்த அவனது காலடி ஓசை தேய்ந்து மறைந்தது.

அதற்கு பின் நிதானமாக நித்திலாவை நெருங்கிய செல்வம், ''உன் வயிற்றில் கோடுகள் இருக்கிறதா என்று நான் பார்த்ததே இல்லையே நித்திலா?'' என்றான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புகையை வெளிவிட்டபடி.

பயந்து நடுங்க நானும் தாமோதரன் என்கிற நினைப்போ என்று எண்ணியபடி, ''ஒரு நாளும் பார்க்கப் போவதும் இல்லை'' என்று மிடுக்காக பொழிந்துவிட்டு அறை வாயிலை நோக்கி நடந்தாள் அவள்.

சட்டென ஒரு கையை நீட்டி மனைவியின் கையைப் பற்றி, அவளை நிறுத்தினான் செல்வம்.

இலகுவாகப் பற்றியிருப்பது போல் தோன்றினாலும் பிடி இரும்பாக இருப்பதை உணர்ந்து, முயன்று தோற்க விரும்பாமல் அசையாது நின்றாள் அவள்.

''அழகான, மிருதுவான மலர் போன்ற கை'' என்று அவள் கையைத் திருப்பிப் பார்த்தான் செல்வம். ''ஆனால் இந்தக்

கையைத்தானே அந்த கழுதை பற்றியிருந்தான்?'' என்று சீறியவன், விநாடியில் அந்த மிருதுவான உள்ளங்கையில், தன் மறு கரத்தில் புகைந்து கொண்டிருந்த சிகரெட்டின் எரி முனையை அழுத்திச் சுட்டுப் பொசுக்கிவிட்டான்.

25

துடித்துப் போனாள் நித்திலா.

தீச்சூட்டுப் புண்ணின் வலியும், எரிச்சலும் தவிர வேறு எதையும் உணர மாட்டாமல் கையைக் கொண்டு சில விநாடிகள் தவித்தாள்.

ஆனால் அருகில் அசையாமல் நின்று செல்வம் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதை உணர்ந்ததும், பல்லைக் கடித்து வேதனையை வெளிக்காட்டாமல் அடக்கிக்கொண்டு அவனைப் பார்த்து முறைத்தாள்.

சலனமே இல்லாமல் அவன் சொன்னான். ''ஒரு காலத்தில் நீ முட்டாள் தனமாக ஏதேதோ கனவு கண்டிருக்கலாம். ஆனால் என்றைக்கு என் பிள்ளையை வயிற்றில் ஏந்தினாயோ, அதற்குப் பிறகு பழைய மடத்தனத்தை நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். என்னுடையது நான் ஒரு நாளும் விடமாட்டேன். இனியேனும் நினைவில் வைத்து நட'' என்றான் அதிகாரக் குரலில் அழுத்தம் திருத்தமாக.

கைக் காந்தலும் மனக் கொதிப்புமாக நிமிர்ந்து, ''இதைச் சொல்ல உங்களுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது? என்ன உரிமையில் இந்த மிருகத்தனம்?'' என்று படபடத்தாள் நித்திலா.

ஒரு நிமிர்வுடன், ''உன் கணவன் என்கிற உரிமை. உன் பிள்ளையின் தந்தை என்கிற தகுதி'' என்றான் அவன் அதே நிதானத்துடன்.

''இல்லை'' என்றாள் அவள் ஆங்காரமாக.

''என்ன இல்லை'' என்று ஆத்திரத்துடன் அவளை நோக்கி ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்தான் செல்வம்.

அசையாமல் நின்று, அவனை நேரே நோக்கி, ''உங்கள் பிள்ளையின் தாய் நான் இல்லை என்றேன். அவள் செத்துப் போனாள்'' என்றாள் நித்திலா. அழுத்தமும் திருத்தமும் இப்போது அவளுடையதாக இருந்தது.

திகைத்த பார்வையுடன், ''என்ன உளறுகிறாய்? ஒரு வேளை ஏதாவது வெறுப்பில் முன்பிருந்த நித்திலா இப்போது இல்லை என்பதை இப்படிச் சொல்லுகிறாயா?'' என்று வினவினான் அவன்.

''இல்லை'' என்றாள் அவள் தெளிவாக. ''அந்த மாதிரி தற்குறிப்பேற்ற அணி அலங்காரம் எதுவும் என் பேச்சில் கிடையாது. மெய்யாகவேதான் சொல்லுகிறேன். இந்தக் குழந்தையைச் சுமந்து பெற்றவள் நான் இல்லை. அவள் பிரசவத்தில் இறந்து போனாள். ஆனால் ஒரு சில நாள்கள் உங்களிடம் உண்மை அன்பு வைத்துப் பழகிவிட்ட பாவத்திற்காக, அதே பாவத்தைச் செய்ததால் உயிரை இழக்க நேர்ந்த ஓர் அபலைக்காக, சத்யனை என் சொந்தக் குழந்தையாக வளர்க்க முடிவு செய்தேன்'' என்றாள்.

அவள் பேசும் மொழியே புரியாதவனைப் போலத் தலையசைத்தான் அவளுடைய கணவன். ''நீ என்ன சொல்லுகிறாய் நித்திலா? என்னை அதற்கேனும் புண்படுத்த வேண்டும் என்று இப்படிப் பேசுகிறாயா? உன்னைத் தவிர

வேறு யாரையும் நான் தொட்டதே கிடையாதே. அல்லது வேறு யாரும் ஏதேனும் பொய் சொல்லி உன்னை ஏய்த்து விட்டார்களா?

தன்னைப் போலப் பிறரை நினைக்கும் பரந்த மனமா? என்று எகத்தாளமாக எண்ணமிட்டாள் நித்திலா.

பொய், பித்தலாட்டம் எல்லாவற்றுக்கும் மொத்தக் குத்தகைக் காரரே நீங்கள்தான் என்று நினைத்தபடி முகத்தைக் கடுமை யாக வைத்துக் கொண்டு அசையாமல் நின்றாள் அவள்.

அவள் முகத்தை ஆராய்ந்துவிட்டு, மீண்டும் தலையசைத் தான் செல்வம். ''நிச்சயமாக உன்னை யாரோ ஏமாற்றித்தான் இருக்கிறார்கள் நித்தி'' என்றான் உறுதியோடு.

உடனே புருவம் நெரிய, ''ஆனால்; ஊகூம், சத்யனின் முகத்தைப் பார்த்தால், அப்படியே நம் குடும்பத்து ஜாடை யாகத் தெரிகிறதே, அப்படியே என்னைப் போல, அப் பாவைப் போல அப்பா! கடவுளே, செல்வா! செல்வாவா?'' என்று உடல் விரைத்துப் போனான் அவன்.

'செல்வா' வா? அவள் பெயரே 'செல்வா' வா? அப்படி யானால் தன்னை அவள் செல்வத்தின் திருமதியாகக் கருதி அப்படிக் குறிப்பிடவில்லையா?

ஒரு கணம் கூரைக்கு மேல் துள்ளிய அவள் மனம் உடனே படுத்தது.

ஆனால் அவள் எஸ். கணபதி என்று அழகாய் முகவரி எழுதியிருந்தாளே வேறு யார் எஸ். கணபதி?

வேறு யார் எஸ். கணபதி?

கணவனைக் குற்றமற்றவனாக்கத் துடித்த மனம் வேறோர் எஸ். கணபதியைத் தேடி அலைந்தது.

வேறு யார் ஏன், இதோ சத்யனும் கூட எஸ். கணபதிதான். சேச்சே! என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்! பச்சைக் குழந் தையைப் போய்... அப்புறம் வேறு யார்... ஓ, மாமா கூட எஸ். கணபதிதான் ஆம்!

சுந்தர கணபதியும் எஸ். கணபதிதானே!

அவர் தொடங்கி வளர்த்துவிட்ட தொழிலில் நிர்வாக மாற்றம் இருப்பதாக வெளியே தெரிந்தால் பாதிப்பு ஏற்படக் கூடும் என்று தன் பெயரும் அதே போலவே இருக்கவே தானும் அதே எஸ். கணபதியையே பயன் படுத்திக் கொண்டதாக முன்பொரு முறை கம்பெனியின் சரித்திரத்தைக் கூறிய நாளில், செல்வம் அவளிடம் சொல்லி யிருக்கிறான்.

ஒருவேளை அதுதான் இந்த குழப்பத்துக்கு வழிவகுத்து விட்டதோ?

ஆனால், அப்படி வைத்துக் கொண்டால் தவறு செய்தது மாமா என்றல்லவா ஆகிறது.

மாமாவின் வயது என்ன? கவுரவம் என்ன? மகா சாது வான அவரது குணம் என்ன? அவர் எப்படி? இப்படி?

ஆனால் அவர் அப்படி இருந்திருந்தால்?

நம்ப முடியாதபடி ஒருபுறம் திகைப்பும், நம்பும் ஆசையால் ஒருபுறம் தவிப்புமாக மனம் இரு கூறானாள் நித்திலா.

கணவனை நம்பத் துடித்த காதல் மனம் மற்றதை மீறிக் கொண்டு மின்னல் விரைவுடன் செயல்பட்டுக் காரண காரியங்களைத் தேடிக் கொணர்ந்தது.

அன்று பெங்களூரில் விமான நேரத்துக்கு மிகவும் தாமதமாக வீட்டுக்கு வந்தாரே, ஒருவேளை மருத்துவ மனைக்குச் சென்று விசாரித்துவிட்டு வந்தாரோ?

ஆனால் எந்த மருத்துவமனை என்று அவருக்கு எப்படி தெரியும் என்று மடக்கியது அடுத்த மனக்கூறு.

ஒருகணம் திகைத்துவிட்டு, அதற்கொரு பதிலைத் தேடிப் பிடித்தது காதல் மனம்.

அலுவலகக் கடிதங்களோடு தவறாகத் தனக்கு வந்து விட்டதாக எண்ணி 'அந்தப் பெண்'ணின் கடிதத்தை மீண்டும் தாமோதரன் தந்தைக்கு, குருபாதத்துக்கு அனுப்பி இருக்கலாம்.

நாள் கணக்குப் பார்த்தால் இங்கிருந்து அனாருக்கும், அங்கிருந்து சென்னைக்கும் கடிதம் பயணம் செய்த நாள் சரியாகத் தோன்றியது.

அன்று தனக்கு முன்தினம் டிக்கெட் எடுத்திருந்ததாக சுந்தரகணபதி சொன்னாரே, அனாரிலிருந்து திரும்பி வந்த கடிதம் கிடைத்ததும் டிக்கெட் எடுத்திருக்கிறார், அதாவது சத்யன் பிறந்த தகவல் கிடைப்பதற்கு முன்பாகத் தனக்கு மட்டும் எடுத்திருக்கிறார். பிள்ளை பற்றிய சேதி கிடைத்த பிறகு முயற்சி செய்ததில், அந்தத் தாமதத்தில் மெய்யாகவே ஆதிலட்சுமிக்கு டிக்கெட் கிடைக்காமல் போய் இருக்கலாம்.

பெங்களூர் வந்ததும் கடிதத்தில் கண்டிருந்த மருத்துவ மனைக்கு ஓடியிருக்கிறார். அங்கே விஷயம்-அந்தச் செல்வா' இறந்த விவரம் தெரிந்திருக்கிறது.

இன்னும் ஒன்று. அன்று விடைபெறும்போது செல்வா வின் ஃபைலை இரண்டு முறை திறந்து மூடிவிட்டு, விடை

பெறும்போது கூட ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்து, பிறகு நிறுத்திக் கொண்டார்களே அந்த டாக்டர், ஒரு வேளை எஸ். கணபதிக்கு ஏதேனும் தகவல் கடிதம் அவர் வசம் அந்தச் செல்வா விட்டு வைத்திருக்கலாம் இல்லையா?

யோசித்துப் பார்த்தால், அந்த ஃபைலில் கடித உறை மாதிரி ஏதோ தெரிந்தாற் போலத்தான் இருந்தது.

அதனால்தான் பிள்ளையைப் பார்த்ததும் செல்வா நினைவில் அடக்க மாட்டாமல் கண்ணீர் விட்டாரோ?

சாப்பிட மறுத்துப் பட்டினி கிடந்தாரே!

இறந்தவளுக்காக இருக்குமோ?

அவரது திகைத்த பார்வைகள்... சில சங்கடமான தொண தொணப்புகளிலிருந்து... ஏன், அன்று சசிகலாவிடமிருந்து கூட அவளை அவர் காத்தவிதம்.

புதிர் (Puzzle) என்று ஒரு மூளை விளையாட்டு. கண்ட கண்ட வண்ணங்களில் கலந்து கிடக்கும் ஒழுங்கற்ற வடிவங்களைச் சரிவர இணைத்தால் குறிப்பிட்ட ஓர் உருவம் கிடைக்கும்.

அதுபோல எவ்வெப்போதோ, எங்கெங்கோ நிகழ்ந்த வற்றை ஒருசேரக் கோர்வையாகக் கோர்த்துப் பார்க்கை யில் நித்திலாவுக்கும் முழுமையான வடிவம் ஒன்று கிடைத்தது.

ஆனால் அது நடந்த உண்மையா? அல்லது கணவனை நம்பத் துடித்த காதல் மனதின் கற்பனையா?

நடந்த அனைத்துக்கும் வேறு விளக்கங்கள். அவள் அவ்வப்போது மனத்துக்குள் சொல்லிக் கொண்ட அந்த விளக்கங்களை சரியானதாகவும் இருக்கலாமே!

அந்த விளக்கங்கள் சரியானதாக இருந்தால் இப்போது தன்னால் தாங்கவே முடியாததுபோல நித்திலாவுக்குத் தோன்றியது.

தனக்குச் சாதகமாக ஏதாவது கிடைக்காதா என்று செல்வத்தின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள்.

லேசாகத் தெரிந்திருந்த புருவங்கள் தவிர, கையில் இருந்த புதிய சிகரெட்டை வெறித்தபடி சலனமற்று இருந்தது அவன் முகம்.

இவன் ஏன் மனதில் நினைப்பதை முகத்தில் காட்டிக் கொள்ளக்கூடாது என்று ஏங்கியது அவளது பேதைமை அப்போது.

அவளது பார்வையை உணர்ந்தாற்போலச் சட்டென விழிகளை அவள் புறம் திருப்பினான் செல்வம்.

''அந்தக் கடிதம் எஸ். கணபதி (சொந்த விஷயம்) என்று உறையில் எழுதப்பட்டிருந்த கடிதம் - அது 'அனாரு'க்கு ஏன் வந்தது?'' என்று கேட்டான். ''அந்த மாதிரிக் கடிதங் களைக் குருபாதத்துக்கு அனுப்பச் சொன்னதாக எனக்கு ஞாபகம்.''

''நான்... நான்தான்...'' என்று அவள்தான் பிழை புரிந்துவிட்டாற்போலத் தடுமாறினாள் நித்திலா பெரும் பிழையே அவள் செய்திருக்கலாம் என்று தோன்றவும், பதறத் தொடங்கிய அங்கங்களைச் சிரமப்பட்டுச் சமாளித்தபடி, ''அந்த-அந்தக் கடிதத்தை என்ன செய்தீர்கள்?'' என்று கம்மிய குரலில் வினவினாள்.

தன் உலகமே அவனது பதிலில் தொங்கிக் கொண்டு இருப்பது போன்ற உணர்வில் அவளால் மூச்சுக்கூடவிட முடியவில்லை.

''உன்னை செய்யச் சொன்னதை - நீ செய்திருக்க வேண்டியதை நான் செய்தேன்'' என்றான் அவன் குரலில் கண்டனம் தொனிக்க ''அப்படியே வேறு உறையில் இட்டு உடனே குருபாதத்துக்கு அனுப்பி வைத்தேன்'' என்று முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான்.

''என் ஊகம் சரியென்றால் இதற்கு முன்பும் இதுபோலக் கடிதங்கள் வந்திருக்க வேண்டும்.''

'ஆம்' என்பதுபோல நித்திலா தலையசைக்கவும், 'முதல் கடிதம் நான் அனாருக்குக் கிளம்பிச் சென்ற, பின்... ஏதென்சி யிலிருந்து டெலிபோன் செய்யுமுன் கிடைத்திருக்க வேண் டும்'' என்றான் அவன் சரியாக ஊகித்து.

வந்தது. வந்தது, அய்யோ அன்றுதான் வந்தது என்று கதற நினைத்ததும் நித்திலாவின் தொண்டையிலிருந்து சத்தம் வெளிவரவில்லை. அவளுடைய அருமைக் கணவனுக்கு அவள் எவ்வளவு பெரிய அநீதி இழைத்து விட்டாள்.

உடம்பில் இருந்த சக்தியெல்லாம் வடித்துவிட்டாற் போல, நிற்கவும் மாட்டாமல், அந்த அறையின் வண்ணத் துக்குப் பொருத்தமாக, 'சுவருக்குச் சுவர்' பரப்பப்பட் டிருந்த 'ஒயின்' நிறக் கம்பளத்தில் தளர்ந்து சரிந்தாள் அவள்.

''நித்தி'' என்று சட்டெனக் கைநீட்டி, அவளைத் தாங்கி அருகில் இருந்த கட்டிலில் அமர்த்தினான் செல்வம். ''என்ன உனக்கு? உடம்புக்கு ஏதும் செய்கிறதா? இன்று ஏதாவது சாப்பிட்டாயா, இல்லையா?'' என்று குரலில் கவலையும் சிறு எரிச்சலுமாக வினவினான்.

''எனக்கு ஒன்றும் இல்லை'' என்று முணுமுணுத்தாள் அவள், பிறகு மெல்ல நிமிர்ந்து, ''அந்த செல்வா யார்?'' என்று வினவினாள்.

உடனே பதில் சொல்லவில்லை அவள் கணவன்.

கையில் இருந்த சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்து ஒருமுறை ஆழ்ந்த புகை இழுத்துவிட்டான்.

மீதி சிகரெட்டைப் போட 'ஆஷ்ட்ரே'யைத் தேடியவன், அது படுக்கை அறை என்பதை அப்போதுதான் உணர்ந் தாற்போல 'சாரி' என்று, அந்தச் சிகரெட்டோடு, பழைய சிகரெட்டையும் பொறுக்கிச் சென்று குளியல் அறையில் போட்டு நீர் அடித்துவிட்டு வந்தான்.

யோசனையோடு கட்டிலின் ஒரு பக்கம் அமர்ந்தவன், ''இது யாருக்கும், உனக்கும் கூடத் தெரியாமல் போய் விடுவது நல்லது என்று நினைத்தேன். ஆனால்... பார், நித்திலா! நீ இதற்காக அப்பாவைத் தவறாக... மட்டமாக நினைக்கக்கூடாது'' என்று தொடங்கிச் சொன்னான்.

''அம்மாவை உனக்குத் தெரியும் இல்லையா? என்னைப் பெற்றதாலேயே தன் அழகு போய்விட்டதாக ஒரு பிரமை'' அம்மா நிறையப் பணத்துக்கு ஒரே வாரிசாக வளர்ந்ததில் ஓர் அல்லி ராணித்தனம். அப்பாவை விரட்டி அடித்தார்கள், அப்பாவுக்குச் சகிப்புத் தன்மை அதிகம். ஆனால் எதற்கும் ஓர் எல்லை உண்டல்லவா?... அங்கே பெங்களூரில் தொழில் தொடங்கி வளர்ப்பதற்காக அங்கே அதிக காலம் தங்கினார்கள் இல்லையா? அங்கே... அவள் பெயர்தான் செல்வா.

மனைவி என்றபோதும் தந்தையின் பிழையைப் பற்றித் தன்னிடம் கூற அவன் மனமற்று இருப்பதை... நித்திலா உணர்ந்தாள்.

காரணத்தை உணர்ந்த போதும், நடந்ததை ஒப்புக் கொள்ள முடியாமல், ''சின்ன வீடு'' என்றாள் அருவறுப் புடன்.

''அப்படி முகத்தைச் சுளிக்காதே நித்திலா! அவள் பணத்துக்காக அப்பாவிடம் பழகியவள் இல்லை. அப்பா வும் அம்மா ஆடிய ஆட்டத்திற்கு இத்தனை ஆண்டுகளில் பைத்தியம் பிடித்து அலையாமல் இந்த அளவு இருப்ப தற்குக் காரணம் அந்தச் செல்வாதான்'' என்று தந்தையையே தாங்கிப் பேசினான் செல்வம்.

''இதை என்னை ஒப்புக் கொள்ளச் சொல்லுகிறீர்களா? இதையே கொஞ்சம் பால்மாற்றிப் போட்டு பாருங்கள். உங்கள் ஆண் இனத்திலும் எல்லாரும் உத்தம சிகாமணிகள் இல்லை. இந்தமாதிரி ஓர் ஆண் நடந்து கொண்டான் என்று ஏன், உங்கள் அப்பா எடுத்தெறிந்து பேசுகிறவராக இருந்து, உங்கள் அம்மா வேறு தொடர்பை நாடியிருந்தால் இப்படி ஒப்புதல் கொடுப்பீர்களா?'' என்று சவால் விட்டாள் நித்திலா.

சற்றுத் தயங்கிவிட்டு, ''மாட்டேன்தான். இதுவும் தவறு தான். ஆனால் ஒருவர் என்ன செய்கிறார் ஏன் செய்கிறார் என்பதை அவரது நிலையில் இருந்து பார்த்தால்தான் புரியும்'' என்று அவன் கூறவே, தலையைச் சரித்து கேலியும் கூர்மையுமாக அவனை நோக்கினாள் அவள்.

மனமற்றுப் பூத்த சிறு முறுவலுடன் தலையசைத்து ''நான்தான் அது தவறு என்று ஒப்புக்கொண்டு விட்டேனே,

ஆனால் அதற்காக அப்பாவை நீ ஒதுக்கிவிடக் கூடாது என்றுதான் சொல்ல வந்தேன். அத்தோடு அவரும் தான் செய்தது தவறு என்று உணராதவர் இல்லை. அதனாலேயே அம்மாவுக்கு மேலும் இடம் கொடுத்து வந்தார்'' என்றான் செல்வம்.

படைக்கும்போது கடவுள், மாமாவுக்கு முதுகெலும்பை வைக்க மறந்து விட்டார் என்று முன்னொரு முறை மனத் தினுள் எள்ளியது நித்திலாவுக்கு நினைவு வந்தது.

முதுகெலும்பு இல்லாததால் அவர் பணிந்து போக வில்லை; குற்ற உணர்வு காரணமாகக் குனிந்து கொடுத் திருக்கிறார்!

தன் வாதத்தை நிலை நாட்டுபவன் போல அவன் தொடர்ந்தான். பெங்களூரில் தொழிலைத் தொடங்கிப் பெரியதாக வளர்ந்தவர், நான் படித்து முடித்துத் திரும் பியதும் அதை அப்படியே என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு ஒதுங்கி விட்டார். அதற்கு இரண்டு காரணம்.

ஒன்று, தன் மகனுக்குத் தன் முயற்சியால் சம்பாதித்த சொத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்கிற தன்மானம்.

முக்கியமான அடுத்த காரணம், வளர்ந்து விட்ட மகனுக்கு மோசமான முன் மாதிரியாக இருக்க விரும்பாத நல்ல குணம். பெங்களூர் பக்கமே எட்டிப் பாராத காரணமும் அதுதான்.''

'இனி இந்த உறவு கூடாது என்று முடிவு செய்துவிட்ட பிறகு, எனச் செல்வா எழுதியிருந்தது நினைவு வந்தது அவளுக்கு. இதற்குப் போய் செல்வத்தை எப்படிப்பட்ட

கிராதகனாகச் சாயம் தீட்டி விட்டாள்! இதற்கெல்லாம் பிராயச்சித்தம் என்று ஏதேனும் உண்டா? செய்தாலும் அவன் ஏற்பானா?

அவன் மேலும் சொன்னான். ''ஆனாலும் நம் திருமணத் திற்கு என்று அங்கே வந்தபோது அப்பாவால் உறுதியாக இருக்க முடியவில்லை. அன்று இரவு நண்பர்களோடு தங்கிவிட்டதாக அவர் டெலிபோன் செய்தபோது செல்வா வீடு என்று தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால் என்னிடம் காட்ட முடியாது. எனக்குப் பயந்து உன்னிடம் காட்டாமல் அடக்கிய ஆங்காரத்தை எல்லாம் அம்மா அப்பாவிடம் காட்டியபோது, அவர் அங்கே ஓடியதை என்னால் குற்றம் சொல்லவும் முடியவில்லை.

அவனை ஏறிட்ட அவளது நேர் பார்வையில் தோளை குலுக்கி ''விவகாரம் தவறு என்றுதான் ஒப்புக் கொண்டு விட்டேன். அப்பாவின் நிலைமையைச் சொன்னேன். அவ்வளவுதான்'' என்றான் அவன்.

சற்று யோசித்துவிட்டு, ''இந்த விஷயம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்று கேட்டாள் நித்திலா.

''நான் பொறுப்பு ஏற்ற நாள் வரை அப்பா அங்கேதான் இருந்தார். சில சமயங்களில்... பேச்சின் நடுவில் ஒரு வித்தியாசம் தோன்றும். இந்த மாதிரி விஷயங்களைப் பேசி, சம்பந்தப்பட்டவர்களைத் துன்புறுத்துவதில் சிலருக்கு - சிலருக்கு என்ன, பலருக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி உண்டு. அப்படிக் காதில் விழுந்தது. அத்தோடு குருபாதத்துக்கு அனுப்பப்பட வேண்டிய எஸ். கணபதி (சொந்த விஷயம்) கடிதங்கள், இங்கே வந்தபோது ஒரு முறை குருபாதம் அங்கிளை உலுக்கினேன். விஷயம் புரிந்தது.

ஆனால் எனக்குத் தெரியும் என்று அப்பாவிடம் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்று கூறித் திரும்பி விட்டேன்.''

''அவர் நேரே சென்னைக்கே கடிதம் எழுதியிருக்கலாமே. அதற்கு இப்படிச் சுற்றி வளைத்து மூக்கைத் தொட வேண்டும்?'' என்றாள் நித்திலா உள்ளூர எரிச்சலோடு.

''அப்படி எழுதியிருந்தால் இத்தனைக் குழப்பங்களும் மன வேறுபாடுகளும், முக்கியமாக இந்த மலையளவு மன வேதனையும் நேர்ந்திராதே.''

ஆனால் அவன் மறுத்துப் பேசினான்.

வேறு யார் கையிலும் கடிதம் கிடைத்து விட்டால் அப்பாவுக்குத் தொல்லையாகும் என்று அவள் மிகவும் எச்சரிக்கையோடு இருந்தாள். கடிதம் யாருக்கு யாரிட மிருந்து என்று கண்டு கொள்ள எங்கும் பெயர் இராது. கடிதம் அப்பாவுக்குப் போய்ச் சேர வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் உறைமேல் பெயர் கூட, அதுவும் ஆண்டுக்கு ஒன்றுதான். அப்பாவின் பிறந்த நாளைக்காக. இந்த மாதிரி, பணக் காரர்களிடம் ஒட்டிக் கொள்ளும் பெண்கள் எப்படி எப்படியோ இருப்பார்கள் என்பார்கள். ஆனால் செல்வா தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டதே இல்லை. 'உன் அப்பாவுக்கு நல்லது, உயிரை விடு என்றால் விட்டு விடுவாள் தம்பி' என்று குருபாதம் ஒரு தடவை சொல்லி யிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவள் இங்கே நேரே எப்படி எழுதுவாள்? அதுவும் இந்த விஷயத்தை?

அம்மாவே அப்பாவுக்கு வரும் கடிதங்களை சும்மா சற்றும் கை கூசாமல் பிரித்துப் படிப்பார்கள். கூசுவது என்ன, தான் அறியாமல் ஒன்று நடப்பதா என்கிற அகங்காரத்தினால்

வேண்டும்' என்றே பிரித்துப் படிப்பார்கள் உன்னைப் போலவே'' என்றான் சட்டெனக் கடுமை ஏறிய குரலில் செல்வம்.

''இ...இல்லை'' என்று நித்திலா தொடங்கியதைக் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளாமல், ''அப்படிப் படித்ததன் விளைவுதான் அன்று, அந்தக் 'காது கேட்கவில்லை' நாடகம். அப்படித்தானே?'' என்றான் எகத்தாளமாக.

26

அவன் பேசியது காதில் விழாதது போலத்தான் நடித்ததைச் செல்வம் கண்டு கொண்டான் என்று அறியவும் நித்திலாவின் முகம் கன்றியது.

உண்மையை மறுக்க மாட்டாமல், ''அது, அது வந்து'' என்று தொடங்கி, அதை விளக்கவும் முடியாமல் தடுமாறினாள்.

''உன்னை எவ்வளவு உயர்வாக நினைத்திருந்தேன். கடைசியில் நீயும், சே அடுத்தவர் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்து, சீசீ'' என்று வெறுப்புடன் எழுந்தான் அவன்.

''ப்ளீஸ், ப்ளீஸ், தயவு செய்து உட்காருங்க. நான், அது எதுவும் நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரியில்லை. அந்தக் கடிதத் தில் அப்படிப் பெரிய ரகசியம் எதுவும் இருக்கும் என்று நான் கொஞ்சம்கூட நினைக்கவில்லை'' என்று தொடங்கி, கடிதத்தை அவள் பிரித்துப் படித்த விதத்தில் அவசரமாக விளக்கினாள் நித்திலா. விளக்கிவிட்டு ''உட்காருங்களேன், ப்ளீஸ்'' என்றாள் கொஞ்சுதலாக.

ஆனால் எனக்குத் தெரியும் என்று அப்பாவிடம் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்று கூறித் திரும்பி விட்டேன்.''

''அவர் நேரே சென்னைக்கே கடிதம் எழுதியிருக்கலாமே. அதற்கு இப்படிச் சுற்றி வளைத்து மூக்கைத் தொட வேண்டும்?'' என்றாள் நித்திலா உள்ளூர எரிச்சலோடு.

''அப்படி எழுதியிருந்தால் இத்தனைக் குழப்பங்களும் மன வேறுபாடுகளும், முக்கியமாக இந்த மலையளவு மன வேதனையும் நேர்ந்திராதே.''

ஆனால் அவன் மறுத்துப் பேசினான்.

வேறு யார் கையிலும் கடிதம் கிடைத்து விட்டால் அப்பாவுக்குத் தொல்லையாகும் என்று அவள் மிகவும் எச்சரிக்கையோடு இருந்தாள். கடிதம் யாருக்கு யாரிட மிருந்து என்று கண்டு கொள்ள எங்கும் பெயர் இராது. கடிதம் அப்பாவுக்குப் போய்ச் சேர வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் உறைமேல் பெயர் கூட, அதுவும் ஆண்டுக்கு ஒன்றுதான். அப்பாவின் பிறந்த நாளைக்காக. இந்த மாதிரி, பணக் காரர்களிடம் ஒட்டிக் கொள்ளும் பெண்கள் எப்படி எப்படியோ இருப்பார்கள் என்பார்கள். ஆனால் செல்வா தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டதே இல்லை. 'உன் அப்பாவுக்கு நல்லது, உயிரை விடு என்றால் விட்டு விடுவாள் தம்பி' என்று குருபாதம் ஒரு தடவை சொல்லி யிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவள் இங்கே நேரே எப்படி எழுதுவாள்? அதுவும் இந்த விஷயத்தை?

அம்மாவே அப்பாவுக்கு வரும் கடிதங்களை சும்மா சற்றும் கை கூசாமல் பிரித்துப் படிப்பார்கள். கூசுவது என்ன, தான் அறியாமல் ஒன்று நடப்பதா என்கிற அகங்காரத்தினால்

வேண்டும்' என்றே பிரித்துப் படிப்பார்கள் உன்னைப் போலவே'' என்றான் சட்டெனக் கடுமை ஏறிய குரலில் செல்வம்.

''இ...இல்லை'' என்று நித்திலா தொடங்கியதைக் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளாமல், ''அப்படிப் படித்ததன் விளைவுதான் அன்று, அந்தக் 'காது கேட்கவில்லை' நாடகம். அப்படித்தானே?'' என்றான் எகத்தாளமாக.

26

அவன் பேசியது காதில் விழாதது போலத்தான் நடித்ததைச் செல்வம் கண்டு கொண்டான் என்று அறியவும் நித்திலாவின் முகம் கன்றியது.

உண்மையை மறுக்க மாட்டாமல், ''அது, அது வந்து'' என்று தொடங்கி, அதை விளக்கவும் முடியாமல் தடுமாறினாள்.

''உன்னை எவ்வளவு உயர்வாக நினைத்திருந்தேன். கடைசியில் நீயும், சே அடுத்தவர் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்து, சீசீ'' என்று வெறுப்புடன் எழுந்தான் அவன்.

''ப்ளீஸ், ப்ளீஸ், தயவு செய்து உட்காருங்க. நான், அது எதுவும் நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரியில்லை. அந்தக் கடிதத் தில் அப்படிப் பெரிய ரகசியம் எதுவும் இருக்கும் என்று நான் கொஞ்சம்கூட நினைக்கவில்லை'' என்று தொடங்கி, கடிதத்தை அவள் பிரித்துப் படித்த விதத்தில் அவசரமாக விளக்கினாள் நித்திலா. விளக்கிவிட்டு ''உட்காருங்களேன், ப்ளீஸ்'' என்றாள் கொஞ்சுதலாக.

மீண்டும் அமர்ந்தாலும் அவன் முகம் ஒன்றும் பெரிதாக இளகி விடவில்லை ''கடிதத்தில் என்ன இருந்தது?'' என்றான் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

''என்ன இருந்தது? அன்றைய வேதனையில்'' அப்போதும் தொண்டை அடைத்தது அவளுக்கு.

ஒருவாறு அவள் கடிதத்தின் விவரம் சொல்லி முடிக் கவும். ''ம், போகட்டும். அது அந்த நேரத்தில் எதிர்பாராத அதிர்ச்சி என்றுகூட வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் பிறகு? குறைந்தபட்சம் செல்வாவைச் சந்தித்த பிறகேனும் விஷயம் விளங்கி இருக்க வேண்டுமே'' என்று கேட்டான் அவன்.

''அவளைத்தான் சந்திக்கவே முடியவில்லையே'' என்றாள் நித்திலா ஆற்றாமையோடு, ''லலிதாவும் நானும் பூங்காவில் சுற்றி அலைந்ததுதான் மிச்சம்.''

''ஏன்?'' என்பது போலப் பார்த்தான் செல்வம்.

''அவள் முகவரி எதுவும் தரவில்லை. இரண்டு கடிதங் களிலுமே முதல் சனிக்கிழமை, கப்பன் பூங்காவில் வழக்கமான இடத்தில் காத்திருப்பதாக மட்டும்தான் எழுதி யிருந்தது.

''போதாதா? லலிதா, நீ இரண்டு பேருமே ஆரோக் கியமான பெண்கள். பூங்காவைக் கட்டாயம் பலமுறை சுற்றிப் பார்த்திருப்பீர்கள். பின் ஏன் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை? செல்வாவைப் பொறுத்தவரை எழுதிவிட்ட பிறகு அவள் வராமல் இருந்திருக்க மாட்டாள். அந்த இடத்திலேயே தான் இருந்திருப்பாள்'' என்றான் செல்வம் உறுதியோடு.

முகத்தில் அசடு வழிய, ஒல்லியான வெள்ளையான, அழகான இளம் பெண்ணைத் தேடியதைச் சொன்னாள் நித்திலா.

''செல்வாவுக்கும் உன் கற்பனைப் பெண்ணுக்கும்...'' என்றவன் தன்னையும் மீறிச் சிரித்து விட்டான். உடனேயே என் ருசிக்கு ஏற்றபடி என்று உன்னைப் போலப் பெண்ணைத் தேடினீர்களாக்கும்'' என்றான் ஏளனமாக.

இன்னும் வெள்ளையாக என்று நினைத்துச் சொல்ல மாட்டாமல் தரையைப் பார்த்தாள் அவள்.

அவள் தலை குனியவும், ''இந்த அரை குறைப் பேச்சுகள் வேண்டாம். என்ன நடந்தது என்பதை விவரமாகச் சொல்லு'' என்று கால் மேல் கால் போட்டு வசதியாக அமர்ந்து வினவினான் செல்வம்.

அவளது பேச்சை அவன் ஒப்புவானோ இல்லையோ, ஆனால் தன்னிலை விளக்கத்துக்கு அவளுக்கு ஒரு வாய்ப்பு கொடுத்ததே பெரிதாகத் தோன்றியது நித்திலாவுக்கு.

அவனுக்கு அந்த நீதி செய்ய அவளுக்குத் தோன்ற வில்லையே.

மன வேதனையை அடக்கிக் கொண்டவளாய் நடந்தது அவ்வளவையும் முழுதாகச் சொல்லி முடித்தாள்.

அவள் சொல்லி முடித்த பிறகு சில கணங்கள் அவன் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. ''தவறுதலாக என்றாலும் மலையைப் புரட்டி இருக்கிறாய். ஆனால் நான் ராமன் என்று தெரியவில்லையே'' என்றான் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

அந்தக் குரல் உசுப்ப, ''மகிளாவை மறந்து பேசுகிறீர்களே'' என்று சட்டென உரைத்துவிட்டு நாக்கைக் கடித்தாள் நித்திலா.

அவளைச் சற்று நோக்கிவிட்டு அவன் சொன்னான். ''என்னைப் பற்றி நீ ஒன்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் நித்திலா!''

''எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து ஊட்டி கான்வென்ட் தான் எனக்கு வீடு. லீவுக்கு வரும்போதும் அம்மாவுக்கு மகளிர் மன்றம், சமூக சேவை, பிரிட்ஜ் ஆட்டம் என்று அதற்குத்தான் நேரம் சரியாக இருக்கும்... இங்கே எங்க வீடு, என் தாய்... என்று சொந்த உணர்வோடு நான் எதையுமே அறிந்ததில்லை...''

''மாமா.''

''அப்பா இளகி வந்தால்தான் அம்மாவின் தீ நாக்கு அடக்கி விடுமே. அம்மாவின் அன்பு இல்லை. அப்பாவின் வழி நடத்தலும் இல்லை. இயல்பில் என்னிடம் கெட்ட தன்மை இல்லாததாலோ, படித்த புத்தகங்களில் இருந்து எனக்கு நானே ஒரு நேர் நெறியை அமைத்துக் கொண்டதாலோ, நான், கெட்ட வழியில் போகவில்லை. மற்றபடி, கண்ணுக்கு, மனதுக்குப் பிடித்தது வாழ்வு என்கிற நிலைதான். பணத்திற்குத்தான் பஞ்சமே இல்லை.

மகிளாவின் வெண்தோலும் உடல் அமைப்பும் கண்ணை கவர்ந்தன. அவளது உள்ளம் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவள் நன்றாகப் பழகினாள்; மிக அழகாக இருக்கிறாள், மணந்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணினேன். அவள் மணம் இல்லாமலே வரக்

கூடியவள் என்பது தெரியவில்லை. அவளது இணக்கமான சாடைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் எண்ணம் கூட வரவில்லை. அதேபோல அவள் தாமோதரன் போல மற்றவர்களிடம் பழகும்போது ஆத்திரமும் வரவில்லை.''

அவள் சந்தேகத்துடன் இடைமறித்தாள். ''இல்லையே அன்று மகிளாவை முதல் முறையாகக் காட்டியபோது, அவளோடு தாமோதரன் சென்றதைப் பார்த்து முகம் கடுத்தீர்களே'' என்றாள் நித்திலா.

''இல்லை அதற்கு முன்னாலும் எத்தனையோ தடவை நான் அவளை தாமுவோடு பார்த்திருக்கிறேனே. அவளை அறிமுகம் செய்ததுகூட அவன்தான். அப்போதெல்லாம் எனக்கு ஆத்திரம் வந்ததே கிடையாது. அவர்கள் இருவரையும் சேர்த்து பார்த்ததும் நீ முகம் வாடினாயே, அதுதான் கோபம். தாமோதரனிடம் நீ மனதை விடத் தொடங்கிவிட்டாயோ என்கிற எண்ணமே கசந்தது. பிறகும் உன்னிடம் எச்சரித்துப் பார்த்ததும். நீ கேட்பதாக இல்லையே என்றுதான் மும்பைக்கு மாற்றினேன்.''

''ஓ'' என விழிகளை விரித்தாள் நித்திலா. ''நான் மகிளாவிடமிருந்து பிரிப்பதற்காக என்று நினைத்தேனே'' என்றாள் பிரமிப்புடன்.

செல்வத்தின் பேச்சில் பொருள் புரியப் புரிய, உலகம் மொத்தமாய்ச் சுற்றாமல் இவள் இருக்கும் இடத்தில் மட்டும் கிறுகிறுவெனச் சுழல்வதுபோல உணர்ந்தாள். இது மெய்யாகவே நனவுதானா? அவன் மேலும் பேசினான்.

''மகிளாவிடமிருந்து தாமோதரனைப் பிரிக்கும் எண்ணம் எனக்கு ஒருமுறை கூட வந்ததில்லை. பிறகு தாமோதரன் இழப்பைப் பெரிதாக எண்ணி நீ வாடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் மணம் புரியக் கேட்டேன்.

''ஆனால் அப்போதெல்லாம் இந்த உந்துதலின் காரணம் காதல் என்று நான் கண்டு கொள்ளவில்லை. அங்கே, 'அனார்' தீவில் இரவு நேரங்களில் எதையாவது யோசித்துக் கொண்டே படுத்திருப்பேன். அப்போது தான் இந்த விஷயம் உறைத்தது.

''மகிளா பற்றி எந்த உரிமை உணர்வும் தோன்றாத போது, உன்னிடம் மட்டும் எவனாவது பார்வையில் ஆவல் காட்டினால் ஆத்திரம் வருவானேன்? உன் மனம் நோகக் கூடுமோ என்ற எண்ணம் கூட வேதனை தருவானேன் என்று யோசித்து உண்மைக் காதல் இது என்று புரிந்து கொண்டேன்'' என்றான் அவன்.

உள்ளம் துள்ள, ''பரவாயில்லையே. ஆழ்ந்து யோசித்தால் உண்மையைக் கூட கண்டுபிடித்து விடுவீர்கள் போல இருக்கிறதே'' என்று கண்ணில் குறும்புடன் கேலி செய்தாள் நித்திலா.

பதிலாக அவன் விழிகளில் தோன்றிய ஒளி உடனே மறைந்தது. ''அப்படி யோசித்தது நகரத்திலும் வைத்தது. முதலில் இந்த ஓர் ஆண்டுப் பிரிவைப் பெரிதாக எண்ணாமல் போகச் சொன்னாய். பிறகும், இடையில் ஒரு தடவை நான் வந்து போவது கூடப் பிடிக்காத மாதிரி பேசினாய்... அத்தைக்காக. வீட்டுக்காக, பணத்துக்காக, அம்மாவை மட்டம் தட்டுவதற்காக என்று ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காக நீ

என்னை மணந்தாலும் உனக்கு என் நெருக்கம் பிடிக்கவில்லையோ என்ற முடிவுக்குக் கூட வந்தேன்.''

''ஆக என்ன யோசித்தாலும் ஒரே ஒருமுறை தவிர மற்றபடி உண்மையின் பக்கம் போக மாட்டீர்களாக்கும்!'' என்று கேலியாய்க் கேட்டுக் குதூகலத்துடன் நகைத்தாள்.

உதட்டில் முறுவல் அரும்பியபோதும், ''போதாதே'' என்ற அவன் குரலில் அழுத்தம் இருந்தது.

அவனது ஒன்பது மாதத் தவிப்பு உறுதி தேடுவதை உணர்ந்தாள் நித்திலா. எதையும் மறைக்காமல் பேசினாள்.

''முதலில் உங்களை அனுப்ப எனக்கு விருப்பமே சிறிதுமில்லை அத்தான்'' என்றவள் அவன் சந்தேகமாகப் பார்க்கவும், ''நிஜம் அத்தான்! பிரிவை நினைக்கும்போதே அழுகை வரும். ஆனால் உங்கள் வளர்ச்சிக்குக் குறுக்கே நிற்கக் கூடாது என்று எண்ணினேன். இது உங்களுடைய எவ்வளவு நாளைய முயற்சி என்பது எனக்குத் தெரியும் இல்லையா? நான் பாட்டில், உங்களைப் பிரிய மனம் இல்லாமல் மறுத்துக் கூறிவிட, வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை இழந்துவிட்ட ஏக்கம் உங்களுக்கு வந்து விடக் கூடாது என்று சிரமப்பட்டு என்னை அடக்கிக் கொண்டேன். அத்தோடு பயம் வேறு.''

''என்ன பயம்?''

''உங்களுக்குத்தான் வேலையில் தலையிட்டால் பிடிக்காதே. நான் ஏதாவது சொல்லப் போக, என்னையும் அன்று மகிளாவைத் திட்டிய மாதிரி ஏதாவது சொல்லி விடுவீர்களோ என்று.''

''ச்சு, உன்னை எப்படி என்னால் திட்ட முடியும்?'' என்று, அந்த மாதிரி எண்ணமே மடத்தனம் என்கிற பாவனையில் அதை ஒதுக்கினான் செல்வம்.

மனம் குளிர, ஆனால் அது எனக்கு அப்போது தெரியாதே'' என்றாள் நித்திலா.

''அது முதலில்...''

''ம். பிறகு வந்தால் விஷயம் தெரிந்துவிடுமே'' என்று முகத்தில் முறுவலோடு, கைகளால் தொப்பை போல அவள் ஜாடை செய்யவும், அவனுக்கும் லேசாகச் சிரிப்பு வந்து மறைந்தது.

ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுபோல, குழந்தையும் மற்றதும் நினைவு வர, ''நீங்கள் எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் என்னால் இதை ஒப்ப முடியவில்லை அத்தான்! என்னதான் அதட்டி மிரட்டினாலும் அத்தைக்கு மாமா அப்பாவி என்கிற எண்ணம், அவர்களைப் போய் இப்படி ஏமாற்றி... ஊகூம், அத்தையை நினைத்துப் பார்த்தால் எனக்கு மிகவும் பாவமாகத்தான் இருக்கிறது'' என்றாள் நித்திலா.

''உனக்கு அம்மாவைப் பிடிக்காதே, இப்போது என்ன இவ்வளவு வக்காலத்து?'' என்று புருவங்களை உயர்த்தினான் செல்வம்.

''நியாயத்தைச் சொல்ல ஒருவரைப் பிடித்துதான் ஆக வேண்டுமா?'' என்று வேகத்துடன் திரும்பினாள் நித்திலா. ''எனக்கெல்லாம் இப்படி நேர்ந்தால் செத்தே போய் விடுவேன்'' என்றவள் உடனே திகைத்தாள்.

இல்லையே! சாகவில்லையே!

அதையே அவனும் எதிரொலித்தான்.

தலையசைத்து, ''இல்லையே'' என்று மறுத்தான். ''பதிலாகக் கருவுற்று, பிள்ளை பெற்றதுபோல நடித்து தத்து எடுத்து, பிள்ளையைக் கொணர்ந்து... ஏன் நித்திலா'' என்று அவள் முகத்தையே பார்த்தபடி கேட்டான் செல்வம்.

இன்னோரன்ன வார்த்தைகளில் அவளைக் காதலிப்பதாகச் செல்வம் கூறியிருந்தபோதும், மனைவியின் அன்பில் அவனுக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை; அவன் மனம் முழுமையாகச் சமாதானம் அடையவில்லை என்பது அவனது ஒட்டாத பேச்சிலும் 'நித்திலா' என்ற அழைப்பிலும் புரிபட அவளுக்கு வேதனையாக இருந்தது.

அதிலும் இந்த கேள்விக்கு உரிய பதில் அவனது ஆத்திரத்தை மேலும் அதிகரிக்கவே கூடும் என்பதையும் உணர்ந்தாள்.

ஆனால் முழுக்க முழுக்க உண்மையைக் கூறி, முடிந்த வரையில் தன் நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்திவிட்டால் பிறகு அவன் விருப்பம் என்று எண்ணி, ''உங்களுடைய குழந்தை உரிமை இல்லாத அநாதையாய் வளரும்படி விடக் கூடாது என்று தோன்றியது'' என்று உரைத்தாள்.

அவள் அஞ்சியது போலவே, ''ரொம்...ப சந்தோஷம்'' என்று கை தட்டினான் செல்வம். ''என் பிள்ளையைக் காப்பதில் உனக்கு இருந்த அக்கறை மெய்யாகவே பாராட்டப்பட வேண்டிய ஒன்றுதான். ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் இதில் தெளிவாகிற இன்னொரு விஷயம்தான் மனதை உறுத்துகிறது. என்னை, என் மனைவி தப்பாக எண்ணி ஒதுக்கிவிட, முகமறியாத ஒரு பெண்ணின் கடிதமும், அவள் கருவுற்று இருப்பதற்கான சான்றுகளும்

போதும் என்றா சொல்லுகிறாய்? அவ்வளவு எளிதாக என்னை அயோக்கியன் என்று முடிவு கட்டி விட்டாயா?''

எளிதாகவா இருந்தது?

ஆனால் இவனுக்கு எப்படி விளக்குவது?

செல்வம் இனித் தன்னை விலக்கி ஒதுக்கமாட்டான் என்பதில் நித்திலாவுக்கு நம்பிக்கை வந்திருந்தது.

ஆனால் அவளுக்குப் பழையபடி அவனது முழுப் பிரியமும் நம்பிக்கையும் வேண்டுமே.

விழிகளில் நீர் மல்கச் சற்று யோசித்தவள், அவனை நேராகப் பார்த்துப் பேசினாள்.

''ஒன்றை தப்பாக இருக்குமோ என்று யோசிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் அதற்குச் சாதகமாகவும் நிறையக் காரணங்கள் தோன்றிவிடுகின்றன. அத்தான், ஆனால்... ஆனால் எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது என்னுடைய மடத்தனமான பழக்கம் ஒன்று அது'' என்று சற்று தயங்கினாள்.

செல்வம் தன்னுடைய தாயிடம் அதிகப் பாசம் காட்டி நித்திலா பார்த்தது இல்லை. தாயின் குறைபாடுகளை அவன் மறைக்க முயன்றதும் இல்லை. ஏன், அல்லிராணித்தனம், அகங்காரம் என்று கூட அன்று குறிப்பிட்டுப் பேசினான் தான்.

ஆனால் அதையே அவள் சொன்னால் அவன் அதை எப்படி எடுத்துக் கொள்ளக் கூடும்?

அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். ''உன் பேச்சை கவனிக்கிறேன்'' என்பதற்குமேல் அங்கே எதுவும் இல்லை.

ஆனால் செல்வத்திடம் எப்போதும் ஒரு நியாய புத்தி உண்டு. அதை மட்டுமே நம்பி மீண்டும் தொடர்ந்தாள் நித்திலா.

''என் பன்னிரண்டாவது வயது முடிந்த சமயம், என் மனதில் அத்தை மேல் ஒரு வெறுப்பு உண்டாகி அழுத்தமாகப் பதிந்து போய்விட்டது...அத்தான்...அது'' என்று மீண்டும் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு அன்று அவன் 'கேரம்' விளையாட அழைத்ததையும் பிற்பாடு நடந்ததையும் சுருக்கமாக உரைத்தாள்.

''அந்த அத்தையின் மகன் என்பதற்காகவே உங்களிடம் சட்டெனப் பிழை கண்டுபிடிப்பது எனக்கு வழக்கமாகிப் போயிருந்தது. எடுத்த எடுப்பில் உங்களைத் தப்பாக எண்ணிவிட்டு, உண்மை விவரம் புரிந்ததும், அடடா, அத்தானைத் தப்பாக நினைத்தேனே என்று என்னையே குட்டிக் கொள்வேன்.''

ஏதோ ஞாபகம் வந்ததுபோல, ''ஆக நத்தை போலச் சுருட்டிக் கொண்டது என் விஷயத்தில் மட்டும்தான் என்று தெரிகிறது. இவ்வளவு வெறுப்பையும் மீறி என்னுடன் கலகலப்பாகப் பழகியதும், பிறகு மணந்து கொண்டதும் கூட ஆச்சரியம்தான்'' என்றான் செல்வம் யோசனையோடு.

மீண்டும் விழிகளை மனைவியிடம் திருப்பி, ''கடிதத்தோடு, உறையில் எஸ். கணபதியைப் பார்த்ததும் எடுத்த எடுப்பில் சந்தேகப்பட்டது இதனால் என்று ஓரளவு ஒப்புக் கொள்ளலாம். மற்றக் காரணங்கள்?'' என்று வினவினான்.

அவளது உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொண்டான் என்பதில் பெரும் நிம்மதி உண்டாயிற்று அவளுக்கு நம்பிக்கையோடு தொடர்ந்தாள்.

''அந்த ரிப்போர்ட்களில் திருமதி செல்வா என்று பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. நான் மகிளா உங்களைச் 'செல்வா, செல்வா' என்று கொஞ்...கூப்பிடுவாளா? அவளைப் போல நீங்கள் இவளுக்கும் போலும் நான் 'திருமதி செல்வ கணபதி' என்று எழுதுவது போல அவள் திருமதி செல்வா என்று பெயர் கொடுத்து இருக்கிறாள் என்று எண்ணி விட்டேன்.''

''யாராவது குடும்பத்தில் கலக மூட்ட எழுதி இருக்கலாம். விசாரிக்க வேண்டும் என்று, அப்படி ஓர் ஐயமே தோன்றவில்லையா?''

''அந்தக் கடிதத்தை அப்படிச் சந்தேகப்படவே முடியாது அத்தான்! அப்புறம் எடுத்துத் தருகிறேன். நீங்களே படித்துப் பாருங்கள். அன்பு, வெறும் அன்புதான் அந்தக் கடிதம். அவள் அந்தச் செல்வா அப்படி உருகியிருந்தாள். அத்தான்! என் மூடத்தனத்தால் நான் எவ்வளவு பெரிய தவறு செய்துவிட்டேன்! நம் வாழ்வில் செய்த குளறுபடி போக, அவள் அவ்வளவு அன்பானவள் மனதில் குறையோடு சாக நேரும்படி செய்துவிட்டேனே. உங்கள் அப்பாவைப் பாராமலே அவள் இறக்கக் காரணமாகி விட்டேனே'' என்று மிகவும் வருந்தினாள் நித்திலா.

தரையை வெறித்தபடி; ''இதிலும் ஒரு வகை நியாயம் இருக்கிறது'' என்று கூறி அவளைத் திகைக்க வைத்தான் செல்வம்.

27

நியாயமா?! சாவில் கூடவா?!

மனைவியின் பிரமித்த பார்வையை உணர்ந்து மேலே பேசினான் செல்வம். ''ஆங்கிலத்தில் பொயட்டிக் ஜஸ்டிஸ்'' என்பார்கள். திருமணம் ஆனவர் என்று தெரிந்திருந்த போதும் அப்பாவின் வாழ்வில் குறுக்கிட்டு அவருடைய மனைவிக்குச் செல்வா அநியாயம் செய்தாள்தானே! அதற்கும் ஒரு தண்டனை வேண்டும் அல்லவா? அத்தோடு அவள் வாழ்ந்திருந்தாலும் பிரச்சினைதான். சத்யனைப் பிரிய அவளால் முடிந்திராது. தன் பிள்ளை தந்தை பெயர் கூற முடியாமல் வளர்வதை அப்பாவால் ஒப்ப முடியாது. அம்மா எதையுமே ஒப்பமாட்டார்கள். அவர்கள் அதை ஏற்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதும் நியாயம் இல்லைதான்.

''இப்போது பார், எப்படியோ உரிய இடத்தில் உரிமைகாரனாகச் சத்யன் இடம் பெற்றுவிட்டான். ஓர் அவமான வாழ்வு தவிர்க்கப்பட்டுவிட்டது செல்வாவின் இழப்பு அப்பாவுக்கு மிகவும் வருத்தமாகத்தான் இருக்கும். என்றாலும் மனைவியை நேர்ப்படுத்தி நல்ல வாழ்வு வாழும் இடம் இல்லாமல் அடுத்ததை நாடிப் போனதற்கு அவர்களும்தான் தண்டனை அனுபவித்தாக வேண்டும் இல்லையா?''

உண்மைதான். யோசித்துப் பார்த்தால் மிகவும் சரியென்றுதான் தோன்றியது.

இந்தக் கடவுள் எங்கேயோ இருந்து கொண்டு, மனிதர்கள் மூடத்தனமாக ஏற்படுத்துகிற சிக்கல்களை எல்லாம் எப்படித்தான் விடுவித்துச் சீர்ப்படுத்துகிறாரோ!

விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ளும்போது மனதில் எவ்வளவு அமைதி உண்டாகிறது!

மவுனத்தைக் கலைத்தது செல்வத்தின் குரல்.

''அப்புறம்? நிறையக் காரணம் தோன்றியதாகச் சொன்னாயே'' என்று அதே கவனமாகக் கேட்டான் செல்வம்.

''முதலில்... நீங்கள் அத்தையிடம் விட்டேற்றியாக நடந்துகொள்வதுபோல எனக்குத் தோன்றும். தாயாரிடமே அப்படி என்றால்... இயல்பிலேயே உங்கள் மனம் கடினமோ என்று எண்ணினேன். மகிளாவை வேறு அலட்சியமாக நடத்தினீர்களா?''

''பின்னே அவளுக்கு கூஜா தூக்க வேண்டுமா?''

''அப்படிச் சொல்லவில்லை, ஆனால் பெண் என்றால் உங்களுக்கு அலட்சியமோ என்று எண்ணத் தோன்றியது. அதற்குச் சரியாக அன்று... அன்று லலிதா வந்தபோது இங்கே சமையல் அறையில்...''

''அதற்குத்தான் காரணம் சொன்னேனே.''

''அதில்லை. ஆனால் நீங்கள் என்னைப்பற்றி எண்ணவில்லை அல்லவா? நான் ஒரு பெண். இந்த விஷயம் வெளியே பரவும்போது என் எதிர்காலம் பாதிக்கப்படுமே என்று நீங்கள் நினைத்துப் பார்க்கவில்லைதானே?'' என்று குறையோடு கேட்டாள் அவள்.

''எப்படி வெளியே பரவும்? வேலையாள்கள் மூலம் வெளிவரக் கூடாது என்றுதான் மீனாம்மாவை முதலிலேயே அங்கிருந்து அகற்றினேன். அப்புறம் அம்மா. அம்மாவின் வாயால் தன் மகன் சமையல்காரி மகளை விரும்பியதாக ஓர்

ர், காக்கையிடம் சொல்வார்களா? மாட்டார்கள். அடுத்து, தப்பைச் செய்யவும் மாட்டேன், சகிக்கவும் மாட்டேன் என்கிற லலிதா, வம்பு பேசவோ, வதந்தி பரப்பவோ போவ தில்லை. அடுத்து மரகதம் அத்தை. அவர்கள் குணத்துக்குத் தன் மகளுக்குப் பார்த்திருந்த பையன், இன்னொருத்தியை உயர்வாக எண்ணினான் என்று மூச்சுவிடுவார்களா?

''இவர்கள் யாருமே இதை வெளியிடப் போவது இல்லை என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டுதான் செயலில் இறங் கினேன்'' என்றான் செல்வம்.

இவ்வளவு யோசித்தானா ஆச்சரியப்பட்டாள் நித்திலா ஆயினும் அவனை மடக்கிப் பார்க்கும் ஆவலில், ''முக்கிய மான ஒன்றை மறந்து போனீர்களே அத்தான்! இதைப் பயன்படுத்தி நான் உங்களை விடாமல் பிடித்திருந்தால்?'' என்று ஓரக்கண்ணால் நோக்கிக் கேட்டாள்.

திட்டவட்டமாக மறுத்துத் தலையசைத்தான் செல்வம். ''நீ அப்படிப்பட்டவள் இல்லையே. முன்பு இங்கிருந்த அந்த நாள்களில் நானாக உன்னிடம் பேசியிருக்கிறேன் தவிர, நீயாக ஒரு முறை கூட என்னிடம் வந்து பேசியது இல்லை. பஞ்சப் பாட்டுப் பாடியதும் இல்லை அந்த நிலைமையிலும் ''பாத்ரூம் கழுவவும் தயார்'' என்றாயே தவிர, என்னிடம் நீ உதவி எதுவும் கேட்கவில்லை. உன் தன்மானம், அந்த அளவுக்கு உன்னை இறங்க விடாது என்பது எனக்கு நிச்சயம்.''

''ம்ம்... ஆனால் கத்திக் கூச்சல் இட்டிருந்தால்?'' என்றாள் அவள் விடாமல்.

''நீயா? ஊகூம், நீ ரொம்பவும் கவுரவம் பார்க்கிறவள், நித்திலா! கொதித்துப் போய் நீ என்னை ஓங்கி ஓர் அறை

அறைந்திருக்கலாம், அது சாத்தியம். ஆனால் கத்தி, கூச்சலிட்டு, கூட்டம் கூட்டி, அவர்களிடம் விளக்கம் கூறி... ஊகூம். நீ அந்த வகை அல்ல. அத்தோடு உன்னை அடக்கும் அங்குசமாகத்தான் அத்தைக்கு வைத்தியம் என்கிற மந்திரத்தை முதலிலேயே ஓதி விட்டேனே.''

''என்னைப் பற்றி இவ்வளவு நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள். என் மனதில் இருப்பது யார் என்பது மட்டும் தெரியவில்லை'' என்றாள் நித்திலா.

''நடை உடை பேச்சு மூலம் குணத்தை எடை போடுவது எளிதான காரியம். ஆனால் இதயம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் எந்தக் கணக்கும் செல்லுபடி ஆவதில்லை...'' என்றவன் அவளை ஆழப் பார்த்து ''உன் காரணங்கள் இவ்வளவு தானா, இன்னும் இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டான்.

இன்னும் ஒன்று இருந்தது. ஆனால் இதுவரை எண்ணியது அத்தனையும் தப்பாகிப் போகவும் அதைக் கேட்க மனம் இல்லாமல் தலையசைத்தாள் நித்திலா.

ஆனால் அவளது கண நேரத் தயக்கத்தில் கண்டு கொண்டு ''கேட்டு விடு, சின்னதுதானே என்று விடாமல் அதையும் சொல்லிவிடு?'' என்றான் அவன்.

''அன்று, அன்று வேண்டும் என்றா அந்த அயல்நாட்டு சுற்றுலாப் பயணிகளோடு அழைத்துப் போனீர்கள்?'' என்று தயக்கத்துடன் கேட்டாள் நித்திலா.

இல்லை, தேடிப் போன முதல் பஸ் அதுவாக இருந்தது என்கிற உண்மையைச் சொல்லி எதற்கும் சந்தேகமா என்று கேட்கப் போகிறான் என்று காத்திருந்தாள் அவள்.

ஆனால், ''ஆமாம்! அதில் தவறென்ன?'' என்று அவன் சாதாரணமாகக் கேட்கவும் திகைத்துப் போனாள்.

''நண்பர்களாக வாழலாம்'' என்று ஒத்துக் கொண்டீர்களே?'' என்றாள் சிறு சினத்துடன்.

''ஆனால் நண்பர்களாகவே வாழ்ந்து முடிக்கலாம் என்று ஒப்புக் கொள்ளவில்லையே யோசி நித்தி! அன்றைய நிலையில் உனக்கு என் நெருக்கம் தேவைப்பட்டது. கணவன் என்கிற உரிமையோடு முழு நேரமும் உனக்குத் துணையிருந்து, அணைத்து வருடி ஆறுதல் படுத்த எனக்கு வழியில்லை. நான் உன் கணவன் நித்தி! எனக்கும் ஒரு விதத்தில் நீ மிகவும் தேவைப்பட்டாய்! என்னிடம் உனக்கு வெறுப்போ, அருவருப்போ, மற்ற ஆண்களிடம் உனக்கு உண்டாகும் ஒதுக்கமோ இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நீ அன்றிருந்த நிலையில் இதையெல்லாம் உன்னிடம் வாய் வார்த்தையாக விளக்கினால் நீ புரிந்து கொள்ளவோ ஒத்துக் கொள்ளவோ போவது இல்லை என்பதும் புரிந்தது. என்னால் காத்திருக்க முடியும்தான். ஆனால் அதற்குத் தேவையான அவகாசம் நமக்கு இல்லையே. நீயாகத் தேறுவாய் என்று பார்த்தால் நாளுக்கு நாள் அதிகமாக அழுகையில் கரைந்து மனதோடு உடம்பையும் கெடுத்துக் கொண்டிருந்தாய். எத்தனை நாள்களாக நீ சரியாக உண்ணவில்லை, உறங்கவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியாதா? அந்த நிலை விரைவாக மாற நான் கண்ட வழி அதுதான். அது தவறு என்று எனக்கு அப்போது தோன்றவில்லை. இப்போதும் அப்படிதான்'' என்று விளக்கி முடித்தான் அவன்.

இப்போதும் நித்திலாவுக்கு அது சரியாகத்தான் பட்டது. இப்படி ஒன்றும் இல்லாததற்கு எல்லாம் அவளுடைய கண்ணான கணவனைக் குற்றவாளியாக்கி என்ன அநியாயம் செய்துவிட்டாள்?

''உங்களைத் தவறாக எண்ணியதற்கு என்னை மன்னிப்பீர்களா?'' என்று அவள் விம்மும் குரலில் கேட்கவும் செல்வத்தின் கைகள் சட்டென நீண்டு அவளது கரங்களைப் பற்றின.

''மன்னிப்பதா? உன்னையா? அடடா! வெகுவாக சிரமப்பட்டு யோசித்து வைத்திருக்கும் அத்தனை ஆயிரம் தண்டனைகளையுமா வீணாக்கச் சொல்லுகிறாய்?'' என்று வேடிக்கை பேசுமுன் அவனும் தொண்டையைச் செரும வேண்டியிருந்தது.

அவளது கையைத் திருப்பி, தீக்காயத்தைக் கண்ணுற்றவன், ''இந்த மிருகத்தனத்துக்கு நீயல்லவா என்னை மன்னிக்க வேண்டும்?'' என்று வாடினான்.

அவள் தன்னை விட்டு விலகுவது பிடிக்காமல் நித்திலா தடுக்கத் தடுக்க எழுந்து சென்று பர்னாலை எடுத்து வந்து புண்ணில் தடவி, ''இன்னும் வலிக்கிறதா நித்திம்மா!'' என்று மென்மையாக வருடினான் செல்வம்.

தீப்புண்ணில் இன்னமும் எரிச்சல் இருந்தபோதும், ''இல்லையே!'' என்று மறுத்து முறுவலித்தவாறே முகத்தை நிமிர்த்தி அவனை ஆர்வத்தோடு நோக்கினாள் நித்திலா.

ஆனால் ''அப்புறம்!'' என்று செல்வம் கேள்விக் குறியாகப் புருவங்களை உயர்த்தவும் மீண்டும் திகைத்தாள்.

மனதைத் திறந்து காட்டி, மன்னிப்பும் வேண்டிய பிறகு, இனியும் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது என்று யோசித்து விட்டுப் புரியாமல், ''என்னது?'' என்று விசாரித்தாள் நித்திலா.

ரகசியச் சிரிப்பில் கண்கள் பளபளக்க, ''இதுவரை நீ போட்ட கோடுகளை உன் அனுமதி இல்லாமல் நான் தாண்டியது கிடையாது'' என்று இழுத்தான் செல்வம்.

பழைய நினைவில் அவள் முகம் சிவக்கவும், அதை ரசித்தபடி, ''இன்றுகூட நீ ஏதோ கோடு போட்டதாக ஞாபகம். மீறலாமா... கூடாதா?'' என்று முடித்தபோது செல்வத்தின் வரிசைப்பற்கள் மின்னலடிக்கத் தொடங்கி விட்டன.

''ச்சு. போங்கள்?'' என்று சிணுங்கியபடி, தன் சிவந்த முகத்தை அவன் மடியிலேயே புதைத்துக் கொண்டாள் அவனுடைய மனைவி.

''அடடா! ஒன்பது மாதம் விட்டுப் போனால் முன்பு கற்றுக் கொடுத்ததை எல்லாம் மறந்து விடுவதா? இப்படிப் படுத்துக் கொண்டால் எப்படி முத்தமிடுவதாம்?'' என்று மனைவியை நிமிர்த்தினான் செல்வம்.

தூக்கத்தில் நடப்பவள் போல நடந்து சென்றாள் ஆதிலட்சுமி.

அவளது கால்கள் எப்படியோ மாடியிறங்கி, எப்படியோ வீட்டைக் கடந்து, எப்படியோ தோட்டத்தில் சுற்றி அலைந்தன.

ஒட்டுக் கேட்பது அவளுக்குப் பிடிக்கும்.

பிறர் தானாக அவளிடம் பங்கிட்டுக் கொள்ளாத ரகசியங்களை, அவர்கள் அறியாதபடி கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு,

அவர்களை வாட்டி வதைப்பது அவளுக்குப் பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு.

'ஒட்டுக் கேட்பவர்கள் நல்லதைக் கேட்பதில்லை,' என்று ஜாடையாகச் சொல்வதைப் பார்த்துச் சிரித்திருக்கிறாள்.

ஆனால் இன்று...

நித்திலா குழந்தையோடு வந்ததில் இருந்து இந்த மாதிரி வேலைகளை எல்லாம் ஆதிலட்சுமி பெரிதும் நிறுத்தி யிருந்தாள்.

இன்றுகூட ஒட்டுக் கேட்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கேட்கவில்லை.

அறைக் கதவைச் சரியாக மூடாததால் செல்வத்தின் பேச்சு அதுவாக அவள் காதில் விழுந்துவிட்டது.

இதற்காக 'அப்பாவை நீ தவறாக நினைக்கக்கூடாது.' என்று வேண்டிக் கொண்டிருந்தான் மகன்.

அவரைப் பற்றித் தவறாக நினைக்க என்ன இருக்க முடியும்!

நில்லுங்கள் என்றால் நின்று, உட்காருங்கள் என்றால் உட்காருகிற அப்பாவி மனிதர் அவரைப் போய்த் தவறாக நினைக்க என்ன இருக்கிறது என்று வேடிக்கையாகத்தான் கவனித்தாள்.

பேரனுக்கு அடுத்த வேளை ஆகாரம் எப்போது என்று மருமகளிடம் கேட்டுப்போக வந்தால்...

ஆனால் அவன் பேரனோ இல்லை போல் தெரிகிறதே. அவள் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற பிள்ளையின் உதிரத்து உரு இல்லையாமே.

சக்களத்தி பெற்ற பிள்ளை!

என்ன ஓர் அநியாயம்!

'ஓ' என்று அலறி, குதித்து, சுற்றியுள்ள எல்லோரையும் முக்கியமாக சுந்தர கணபதியைக் கிழி கிழி என்று கிழிக்க வேண்டும் போல ஒரு வேகம் வந்தது.

ஆனால் அவளுக்கு முன்பே அதைச் செய்திருக்க வேண டிய அவளுடைய ஒரே பிள்ளை, முந்நூறு நாள் சுமந்து அவள் பெற்ற மகன், அவனுடைய தந்தையைப் பற்றித் தவறாக எண்ணாதே என்று உருகினானே தவிர, தாயைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லையே.

அவனுடைய தாயாருக்கு அநியாயம் நேர்ந்ததாக அவன் ஒத்துக் கொள்ளவும் இல்லையே.

எவ்வளவு சாதாரணமாக, 'இஷ்டம் போல வளர்ந்த அல்லிராணித்தனம்' என்றான். 'அகங்காரம்' என்றானே.

அன்பு என்பது கொஞ்சமேனும் இருந்திருந்தால் அவனால் இப்படிச் சொல்லியிருக்க முடியுமா?

ஒரு வேளை, இப்போது செல்வத்துடைய பிள்ளை என்று சீராட்டுகிறாளே இந்த பருவத்தில் செல்வம் இருந்த போது, அவளைக் கண்ணால் கண்டதும் பொக்கை வாய் திறந்து சிரிக்கிற பருவத்தில், அவனைத் தொட்டுப் பார்க்க நேரம் இல்லாமல், மகளிர் மன்றத் தலைவி பதவிக்காக வீட்டு நினைவே இல்லாமல் ஆதிலட்சுமி அலையாமல் இருந் திருந்தால், அவள் பிள்ளைக்கு அந்த அன்பு இருந் திருக்குமோ?

கடைசியில் வேறு வழியில்லாமல் எதிர்த்து நின்ற வளுக்கு ஒரு பெரும் தொகையை லஞ்சமாகக் கொடுத்து

வாபஸ் பெற வைத்தது நினைவு வந்தது. பதவி ஏற்பு விழாவுக்காக ஒரு புதிய நகை செட்டே செய்து கொண் டாளே!

ஆதிலட்சுமியின் தாயார், அன்று உயிரோடு இருந்தவள், ''பிள்ளை பெற்ற பச்சை உடம்போடு இப்படி அலையாதே. குழந்தை வேறு பசியால் கத்துகிறான். புட்டிப்பால் அவனுக்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை'' என்று எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்துவிட்டு, ''அவள் என்றைக்கு சொல் புத்தி கேட்டாள், இன்று கேட்பதற்கு?'' என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டது கூட நினைவு வந்தது அவளுக்கு.

அவள் சொன்ன அல்லிராணித்தனம்?

அது தொடக்கம்தான். அப்புறம் எத்தனையோ?

வாழ்விலேயே முதல் முறையாகத் தன்னை ஆராய்ந்து பார்த்த ஆதிலட்சுமிக்கு அங்கே கண்ட எதுவும் உன்னத மாகத் தெரிய மறுத்தது.

அவன் நடந்து கொண்ட முறையினால் அன்பற்றுப் போனதால்தான், தவறு செய்திருந்தவர் என்றாலும் தந்தையையே தாங்கிப் பேசினானோ?

கடைசியாக அவர் செய்தது தவறு என்று அவள் ஒப்புக் கொண்டதே நித்திலா, மாமியாரின் பக்கம் பேசியதால் தானே.

நல்ல பெண். கெட்டிக்காரி.

'இந்தப் பிழையை உங்கள் அம்மா செய்தால் ஒப்பு வீர்களோ' என்று கேட்டாளே, ஒரு கேள்வி!

ஆனால் அவளும் நியாயம் என்று பரிந்தாளே தவிர மாமியாரிடம் பாசம் கொண்டு பேசவில்லையே!

எப்படிப் பேசுவாள்?

சிட்டாகப் பறக்கிற வயதில் அவள் நெஞ்சை ரணமாக்கி, அழ அழ அவள் தாயிடமிருந்து பிரித்து வெளியூரில் படிக்க வைத்த அரக்கி ஆயிற்றே இந்த அத்தைக்காரி!

ஆதிலட்சுமியிடம் மருமகள் கொண்டிருந்த வெறுப்பில் அவளுடைய மகனது வாழ்வே பாழாக இருந்ததே!

ஏதோ, கடவுள் புண்ணியத்தில் அந்தச் சிக்கல் தீர்ந்து நல்லபடி ஆயிற்றே.

ஆனால் ஆதிலட்சுமியின் வாழ்வைப் பொறுத்தவரையில் அவளுக்கென்றுதான் யாரும் இல்லாமல் போனார்கள்.

கட்டிய கணவரை மனதளவில் இழந்தாயிற்று. பெற்ற மகனுக்குப் பற்றில்லை. மருமகளுக்குப் பழையது எல்லாம் மறக்குமா என்ன?

கடைசியில் அவளுக்கு என்று யாரும் இல்லை. அதாவது யாரும் இல்லாமல் அவளே ஆக்கிக் கொண்டாள்.

திடுமெனச் சுய உணர்வு பெற்று நோக்கும்போது வீட்டில் தானும் கணவரும் தனியாகப் பயன்படுத்தும் பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கக் கண்டாள் ஆதிலட்சுமி.

உறங்கும் குழந்தையை 'திவானில்' கிடத்தி அதைத் தொட்டபடி மோனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார் சுந்தரகணபதி.

அந்த வினாடியில் அவரது மனம் அந்தச் செல்வாவை நினைத்துக் கொண்டிருப்பது புரிய, ஆதிலட்சுமியின் நெஞ்சுக்குள் வலித்தது. ''நீங்களா இப்படி' என்று அரற்றியது.

ஆனால் அவரிடம் இன்னும் கொஞ்சம் அன்பு காட்டிப் பழகியிருந்தால் அவர் இந்தப் பிழை புரிந்திருக்க மாட்டாரோ?

அவளது வெறித்த பார்வை உறங்கும் குழந்தையிடம் சென்றது.

தூங்கும் குழந்தைக்காகப் பெரிய விளக்குகளைச் சுந்தர கணபதி அணைத்து விட்டிருந்தார்.

அசப்பில் அப்படியே செல்வமே சிறு குழந்தையாக உறங்குவது போல் தோன்றியது ஆதிலட்சுமிக்கு.

தூக்கிக் கொஞ்சுகிறாள் என்றோ என்னவோ அவளை பார்த்ததுமே குழந்தை தன் பொக்கை வாய் திறந்து அழகாகச் சிரித்தான்.

சில கணங்கள் ஆதிலட்சுமியின் இதயம் நின்று போயிற்று.

ஒப்புக்காக, ஊருக்காக என்று நடிக்கத் தெரியாத சிசு அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தது என்றால் அது அவளை வெறுக்கவில்லை என்றுதானே பொருள்? அவளை அது ஏற்றுக் கொண்டு இருப்பதாகத்தானே அர்த்தம்.

வளர்ந்து தனிக்கூடு கண்டுவிட்ட மகனையும் மருமகளையும் பற்றிச் சொல்வதற்கில்லை. இன்முகம் காட்டினால் பதிலாக இன்சொல் வரலாம். மற்றப்படி உள்ளார்ந்த பிரியம் சந்தேகம்தான்.

ஆனால் தெய்வத்தைப் போலக் குழந்தையும் கொண்டாடினால் கிட்டுவதாயிற்றே!

பேரன் என்று பாசம் காட்டிய சிசுவைப் பெற்ற குழந்தையாகச் சீராட்டினால் பிள்ளையாகவே ஆகிவிட்டதா? அதன் மூலம் அவன் அப்பாவின் அன்பு கூட மீண்டும் கிட்டலாம் என்று தோன்றவும் தொண்டையுள் அடைத்தது அவளுக்கு.

கண்களை ஒருமுறை இறுக மூடித் திறந்தாள். மெல்ல நடந்து கணவரை அணுகி, குழந்தையின் மறுபுறம் அமர்ந்தாள்.

''குழந்தை தூங்கி விட்டான் போல் இருக்கிறதே! கொண்டு போய், குழந்தையின் அறையில் விட்டு விடவா? குழந்தையின் தொட்டிலை என் கட்டில் பக்கத்திலேயே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று பார்க்கிறேன் ... வந்து பாருங்கள் நம் செல்வத்தை நான் சரியாகக் கவனித்து வளர்த்ததாகவே எனக்கு நினைவில்லை. அப்போதெல்லாம் ஏதோ ஓர் அசட்டு, ஒரு டம்பாச்சாரித்தனம். பொதுச்சேவை அது இது என்று பெயர் சொல்லிக் கொண்டு, நாலு பேரின் இச்சகமும் கூழைக் கும்பிடும் பெரிதென்று, போதுமென்று எண்ணி உங்களையும் பிள்ளைகளையும் கவனியாமலே இருந்துவிட்டேன். இப்போது இவனைச் சின்னச் செல்வமாக என் அன்பில் குளிப்பாட்டி வளர்க்கலாம் என்று இருக்கிறேன்.''

தடுமாறிப் பேசியபடி குழந்தையின் தோளிலிருந்து வருடி வந்தவளின் விரலைத் தூக்கத்திலேயே குழந்தை இறுகப் பிடிக்கவும், இதோ இதோ என்றிருந்த கண்ணீர் ததும்பி வழியத் தொடங்கி விட்டது. ''செ செய்யட்டுமா நீங்... நீங்கள் என்ன?''

சிறு வியப்புடன் மனைவியைப் பார்த்திருந்த சுந்தர கணபதி அவளது தோளில் தட்டிக் கொடுத்தார். ''இதற்கு அழுவானேன் ஆதிலட்சுமி? உன் விருப்பத்திற்கு நான் என்றாவது மாறு'' என்றவரை இடைமறித்தாள் மனைவி.

''இல்லை...இல்லை அப்படியில்லை. இதுவரை என்னுடைய ஆர்ப்பாட்டங்களுக்குப் பயந்து பயந்து நீங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் விட்டு கொடுத்தீர்கள். இனி...இனி நான் முன் போல் இல்லை. உங்கள் விருப்பம் எப்படியோ அதன்படி சொல்லுங்கள் செய்கிறேன்'' என்றவள் குனிந்து கண்ணீரை மறைக்க முயன்றாள்.

ஆனால் அவர் அறியாமல் இல்லை.

கல் கனிந்திருக்கிறது!

பலப் பல ஆண்டு காலமாக அறிந்திராத ஒரு நிம்மதியை உணர்ந்து, ''செய்யம்மா. நீ செய்தால் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கும்'' என்றார் குரலில் கரகரப்புடன்.

''ஆனால்... நித்திலா... தம்பி.''

''இருவரும் இதை மறக்க மாட்டார்கள்'' என்றார் சுந்தரகணபதி வேறு குரலில்.

காரணம் புரிந்தமையால் வேறு ஒன்றும் கேளாமல் ஆதிலட்சுமி குழந்தையைத் தூக்கி மடியில் வைத்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

அங்கொரு வைரத்தில் மலரின் மென்மை பூத்தது.